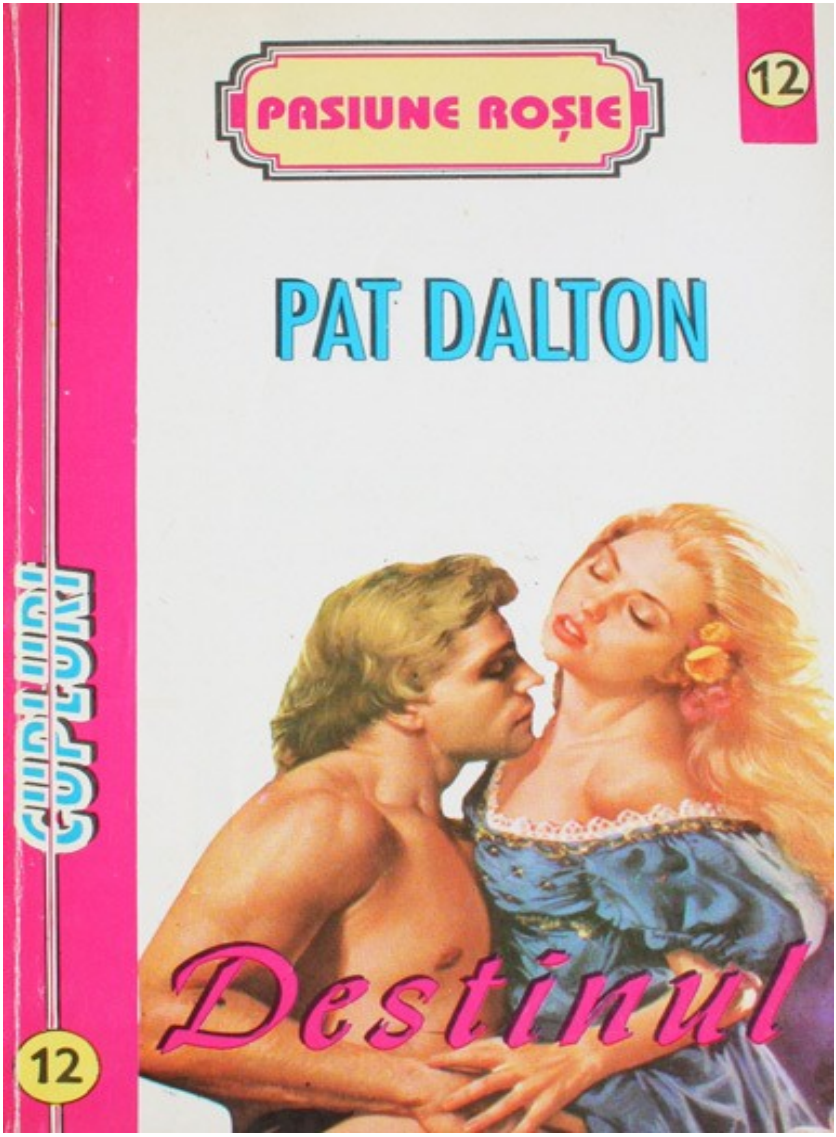

PAT DALTON
DESTINUL

Traducere Adriana Ciorbaru
Casa de editură COLEMUS Craiova 1994
Editor: Valeriu Opriţescu
Consilier editorial: Adrian Niţulescu Redactor: Doina Boieriu
Doina Dumitrescu

PAT DALTON WINDS OF DESTINY e 1986 by Pat Dalton

I.S.B.N. 973 – 96743 – 7 – 2

CAPITOLUL 1

Vântul sufla ostil, necruţător.

Silea ploaia să biciuiască Toyota pe W care o închiriase Caryn Tallis, de parcă n-ar fi fost decât cochilia unei scoici purtată de valurile oceanului. Furtuna părea un duşman violent şi periculos, ascuns în întunericul nopţii de cerneală.

Insula Singuratică, Insula Pierdută – aşa fusese numită insula Molokai în veacurile trecute. Părea nu mai puţin singuratică şi pierdută. Încă păzită de vânt, şi în această noapte ca şi cu două sute de ani în urmă…

Caryn admitea singurătatea drept consecinţă a carierei pe care şi-o alesese. Ar fi fost la fel chiar şi pentru un bărbat, cu atât mai mijit pentru o

femeie angajată într-o profesiune „bărbătească”. Îşi câştigase singură dreptul de a veni să lucreze în locuri îndepărtate şi necunoscute precum Molokai – cea mai mică şi mai puţin dezvoltată din cele cinci insule principale ale arhipelagului Hawaii.

Obosită, Caryn îşi îndepărtă de pe obraz o şuviţă răzleaţă din părul şaten. Buclele de lungime medie, ude leoarcă de ploaie mai devreme, se uscaseră în cele trei ore care trecuseră de când se îndrepta hotărâtă în această direcţie venind de la micul aeroport situat lângă oraşul principal al insulei – Kaunakakai.

Trecuseră mai puţin de douăzeci de ore de când părăsise sediul companiei din Minneapolis?

I se părea că trecuseră douăzeci de zile. Călătoria cu avionul fusese mult prelungită din cauza ceţii de pe aeroportul Los Angeles International care durase câteva ore bune. Făcând-o să piardă legătura cu avionul pentru Honolulu. Din fericire – sau poate din nefericire, îşi dădea acum seama Caryn – compania aeriană îi pusese la dispoziţie o cursă Charter privată care s-o ducă în acea noapte în Molokai, pentru că pierduse ultimul zbor comercial. Încetini maşina când întâlni un alt şuvoi de apă care traversa şoseaua principală. Trecuse curajoasă prin torentele anterioare. Dar acesta, mai lat decât camera de zi din apartamentul ei din Minneapolis, aproape atingea capătul marcajelor reflectorizante de pe marginea şoselei, făcând-o să-şi dea seama

că adâncimea torentului putea fi periculoasă.

Ochii ei albaştri, deja învăluiţi de oboseală, încercau fără succes să sondeze adâncimea reală a apei întunecate şi să estimeze posibilităţile automobilului, căruia îi cerea acum să se transforme într-o ambarcaţiune pentru a traversa torentul în siguranţă.

Farurile Toyotei păreau a fi palide împunsături prin bezna nesfârşită. Caryn n-avea nicio idee despre ceea ce putea fi dincolo de marginile drumului îngust.

Dacă trăgea pe dreapta să se culce până la venirea dimineţii, risca să fie în calea apelor revărsate sau a vreunui palmier prăbuşit de furtuna puternică. Toyota părea înfricoşător de micuţă şi fragilă.

Dacă încerca să traverseze torentul, acesta putea s-o ia cu el – unde? Probabil în dreapta, în oceanul care stătea la pândă, ascuns în întuneric.

Aceeaşi hotărâre nestrămutată care o caracterizase în ultimii ani, triumfă din nou. Unii ar fi putut-o numi încăpăţânare sau nesăbuinţă – Caryn ştia asta. Ridicând din umeri, lăsă Toyota să intre în torentul de apă, oftând uşurată când ajunse cu bine în partea cealaltă.

Continuându-şi drumul prin noaptea de abanos, făcu un mic viraj – probabil pentru a mia oară – prea târziu însă pentru a evita o groapă din şosea, dar totuşi fu un viraj norocos. Altfel n-ar fi observat indicatorul mic, neiluminat, care se legăna nebuneşte în balamale.

Caryn dădu puţin înapoi şi îndreptă botul maşinii spre stânga. Luminile farurilor îi confirmaseră că văzuse corect.

Se afla aproape de Winds End, aşa cum pretindea indicatorul agitat de vânt. În condiţiile prezente denumirea părea a fi mai mult decât improprie.

Impulsionată de apropierea de punctul de destinaţie, Caryn încercă să-şi alunge epuizarea şi acceleră. Dar douăzeci de mile pe oră era viteza maximă cu care putea merge în condiţiile acestea vitrege, vizibilitatea fiindu-i limitată la câţiva metri şi drumul nefamiliar.

Luând o curbă, o siluetă înaltă se detaşă de restul întunericului – chiar în calea ei!

Trase brusc volanul spre stânga, apăsând frâna la maximum. Apa şi noroiul împroşcară de sub cauciucuri şi maşina derapă. Silueta era complet udă şi murdară de noroi din cap până-n picioare, dar nevătămată.

Caryn sări din maşină chiar în secunda în care aceasta se oprise.

— Ai păţit ceva? strigă neliniştită, adresându-se umbrei de-abia vizibile în strălucirea roşie a stopurilor din spatele maşinii.

N-apucă să-şi termine cuvintele, când o voce gravă se burzului la ea:

— Ce dracu’ ai de goneşti în halu’ ăsta pe-aici, în toiul nopţii?

— N-aveam decât douăzeci de mile pe oră, se apără Caryn deşi tremura de spaima că l-ar fi

putut lovi. Dar dumneata ce făceai în mijlocul străzii?

— În mijlocul propriei mele alei, vrei să spui! Voi, turiştii, nu sunteţi în stare să staţi nici măcar pe autostradă!

— Îmi pare rău. N-am putut să văd nimic pe furtuna asta. Probabil că am greşit drumul. Poţi să-mi spui cum ajung la Winds End?

— Aproape calci omul şi pe urmă ceri politicoasă îndrumare…

Vocea, la fel de inospitalieră ca şi vremea, poseda totuşi un timbru teatral, observă Caryn.

— Casa principală e în dreapta ta, o lămuri bărbatul, dar această plantaţie nu este o atracţie turistică.

— Mulţumesc. Bănuiesc că acolo îl voi găsi pe Vance Warner.

Îşi luă poşeta din maşină.

— Ce treabă ai cu el?

— Afaceri. Ale mele, nu ale dumitale.

Caryn era prea istovită pentru un duel verbal.

— Eşti reporter?

— Nu, dar dumneata? Văd că eşti singurul care pune toate întrebările.

Caryn îşi croi drum spre dreptunghiurile de lumină difuză.

Sună la uşă de mai multe ori şi până la urmă bătu iritată cu ciocănelul de alamă în forma de ananas. În fine, uşa masivă se dădu în lături de parcă ar fi fost deschisă de spiritele nopţii. Nu se vedea nimeni. Doar un licăr de lumină pătrundea

dintr-o cameră alăturată.

— E cineva acasă? îndrăzni ea.

— Ce mai vrei? Vocea supărată era aceeaşi pe care o auzise afară, dar posesorul ei rămase baricadat în spatele uşii grele.

— Ţi-am mai spus. Să-l văd pe Vance Warner, zise Caryn cu răceală, pentru afaceri – ale mele şi ale lui.

— Eu mă ocup de afacerile domnului Warner.

Caryn dădu din umeri resemnată.

— Foarte bine. Sunt Caryn Tallis de la Resorts Inc. Am venit pentru proiectul de construcţii.

— Unde-i soţul tău? Aşteaptă în maşină, la căldurică? mormăitul era neprietenos, în mod cert.

— Nu.

N-avea de gând să dea amănunte acestui lacheu.

— Uite. Ce-i, ţi-am spus că-mi pare rău că te-am udat pe alee. Poţi să-mi trimiţi nota de plată de la curăţătorie, se oferi înţepată, deşi ştia că o persoană sănătoasă la cap n-ar purta ceva care să nu poată fi spălat, în ploaia aceea torenţială. Am făcut un drum lung şi vreau să mă odihnesc. Conform contractului, Winds End trebuie să pună la dispoziţia şefului de şantier o cabană şi să-i asigure servirea mesei la casa principală, din moment ce restaurantul cel mai apropiat este la o distanţă de două ore de mers cu maşina. Acum pot să-l văd pe domnul Warner?

— Domnul Warner vrea să fie deranjat cât mai

puţin cu putinţă de acest proiect.

Dar n-avusese nimic împotrivă când contul lui fusese „deranjat” de curând cu primirea câtorva milioane de dolari, îşi spuse Caryn enervată.

Bărbatul mormăi o ofertă.

— Îţi arăt cabana. Bănuiesc că vrei să-ţi car bagajul.

— Nu, cu siguranţă.

— Atunci descurcă-te singură.

Caryn ar fi vrut să se poată descurca singură cu bagajul. Din păcate nu avea cu ce. Bagajul ei urmaşe un alt itinerar, mulţumită balamucului de la liniile aeriene, şi nu sosise la Molokai odată cu ea. Compania aeriană îi promisese că va încerca să-l găsească şi să i-l trimită a doua zi.

Când bărbatul ieşi la iveală, Caryn observă că era mai înalt decât ea, un fenomen destul de neobişnuit pentru un metru şi şaptezeci de centimetri cât avea ea. Omul nu se mai încurcă să-şi pună vreo pelerină; apucă doar o lanternă mare de pe un raft din lanai. Fără o vorbă, porni înainte şi ea îi urmă, bucuroasă că între cele două clădiri era o potecă pietruită, chiar dacă pe alocuri acoperită cu noroi.

El deschise uşa cabanei şi aprinse lumina. Caryn văzu că jeanşii nu-i erau murdari de noroi. Deci se schimbase cât timp o ţinuse la uşa casei principale.

Cămaşa lui subţire din bumbac, udă, se lipea de muşchii voluminoşi ai spatelui şi braţelor. Imaginea unei frize greceşti care zbură prin

mintea lui Caryn, reveni cu şi mai multă forţă când el se întoarse cu faţa şi fu confruntată cu lărgimea apreciabilă a pieptului lui.

Era probabil foarte obosită, se gândi Caryn. La urma urmei, era obişnuită să fie în preajma bărbaţilor. Mulţi. Şi majoritatea aveau muşchi proeminenţi, pe măsura celor pe care-i avea în faţă.

Atunci de ce părea să aibă ceva special…? El se întoarse să plece, spunând:

— Micul dejun e la şase jumate.

Când trecu pe lângă ea în drum spre uşă, corpurile aproape li se atinseră. Caryn îşi consideră scurta înteţire a respiraţiei drept un simptom de oboseală.

Fu surprinsă de interiorul plăcut al cabanei. Era mai drăguţă decât multe tipuri de locuinţe pe care se aştepta să le ocupe în viitoarele ei proiecte pentru Resorts. Inc., în jurul lumii. Puteau fi, fie o cameră strâmtă de hotel, fie o colibă plină de şopârle sau un cort prăpădit.

Decorul cabanei, în galben lămâie şi alb, o făcea să pară spaţioasă. De-a lungul părţii stângi a camerei lungi, dreptunghiulare, se arcuia un şemineu negru din rocă de lavă, în faţa căruia erau aşezate două fotolii, o măsuţă şi o veioză. Lângă peretele din dreapta era un birou. Un pat mate, acoperit cu o cuvertură de un galben strălucitor ocupa colţul îndepărtat din stânga, în timp ce în partea dreaptă se aflau un şifonier alb încastrat în perete, sertare, rafturi şi un dulap.

Podeaua era acoperită cu gresie având un model galben pal. Cu asemenea împrejurimi noroioase, un covor n-ar fi fost practic.

Caryn tocmai voia să afle dacă mica uşă din spate ducea spre baie, când îi auzi vorbind.

— Cred că ar trebui să-ţi fac focul; e neobişnuit de frig în noaptea asta, bodogăni bărbatul, fără chef.

— Mulţumesc, spuse simplu, găsind armistiţiul. Binevenit.

În timp ce el era aplecat şi punea lemne pe foc, Caryn nu se putu abţine să nu-i admire unduirea muşchilor braţelor, umerilor şi ai coapselor încordate.

Deodată se trezi privind într-o pereche de ochi cenuşii, înnouraţi, mărginiţi de gene lungi, cu vârfurile decolorate de soare. Părul des, castaniu-roşcat, sclipea în lumina focului.

— Presupun că trebuie să aştept să vină şi soţul tău cu altă maşină. De data asta voi sta în casă, în siguranţă.

Mormăitul lui rupse vraja.

Adunându-şi gândurile ce-o luaseră razna, ea îi replică:

— Nu există niciun soţ. Eu sunt şeful şantierului pentru proiectul staţiunii.

Surpriza îi inundă faţa doar pentru câteva clipe.

— Înţeleg.

Caryn îi cercetă fără să vrea trăsăturile sculptate, ochii argintii, încercând să găsească o

explicaţie la reacţia lui. Dar nu ieşi nimic la suprafaţă.

El plecă spunându-i un „Noapte bună” maşinal.

Caryn privi patul cu interes, sperând ca a doua zi să fie proaspătă şi plină de energie, pentru proiectul de construcţii: a doua zi şi în toate zilele care vor urma. Era dornică să-şi dovedească aptitudinile manageriale în prima ei sarcină importantă ca şef de şantier pentru Resorts Inc. Compania proiecta, finanţa şi realiza complexe hoteliere mari pe tot cuprinsul globului.

Hotărâtă, îşi exorciză demonii neliniştii care o încercau, gândindu-se la rezistenţa pe care se aştepta s-o întâlnească din partea unora din colaboratorii-bărbaţi, dintre care mulţi fuseseră deja angajaţi de şeful-adjunct de şantier, la rândul lui ales de către şeful ei, Jordan Nash, în ultima sa călătorie în Molokai.

Caryn călătorise ca de Obicei, luându-şi cu ea în avion doar o servietă. Aşa că îi lipseau articolele de bază. Cum ar fi săpunul sau pasta de dinţi.

Totuşi fu revigorată de duşul care-i biciuia trupul, pe care obişnuia să-i considere „robust” deşi alţii încercaseră s-o convingă că era bine făcută. Într-un fel mai atrăgător decât îşi închipuia.

Gândurile îi. Deviară scurt spre alt trup. Unul îmbrăcat cu o cămaşă udă, care i se lipea de piele. Dar şi-l alungă din minte cu hotărâre.

Spera că Vance Warner nu va fi la fel de

antipatic precum fusese ajutorul lui.

CAPITOLUL 2

Ploaia se îmblânzise a doua zi dimineaţă, dar nori cenuşii zăboveau ameninţători în jurul dealurilor.

Surprinsă că reuşise să se trezească la ora şase dimineaţă, după cât de obosită fusese după călătorie, Caryn îşi aminti că venea din Minneapolis, unde acum era ora zece.

Nu trebui să piardă prea mult timp gândindu-se ce să îmbrace, neavând altceva de ales decât să-şi tragă pe ea aceiaşi pantaloni de pânză de culoarea piersicii şi bluza de mătase într-o nuanţă mai deschisă, pe care le purtase şi cu o zi înainte, în avion.

La şase şi treizeci de minute, mergând pe cărarea stropită cu noroi spre aşa din faţă a clădirii principale, o asiatică micuţă – care după toate aparenţele o aştepta – îi ieşi în întâmpinare.

— Doamna de la şantier?

— Da, bună ziua, sunt Caryn Tallis, se prezentă ea politicos.

— Intrarea în bucătărie este aici, în spate.

Femeia se întoarse aşteptând să fie urmată. Deci era trimisă la uşa din spate şi avea să ia masa în bucătărie! În definitiv, contractul nu specificase unde, şi în ce împrejurări, avea să-şi primească mesele. Luând în considerare, primirea de care avusese parte, nu-i rămânea decât să spere că la micul dejun va avea parte de ceva mai substanţial decât terci.

Încercând să adopte o atitudine pozitivă, Caryn îşi reaminti că, în cazul altor lucrări viitoare, condiţiile ar putea fi chiar mai rele. Poate că va fi nevoie să mănânce pesmeţi uscaţi la cină în jungla din Noua Guinee, într-o bună zi.

Observă în lumina dimineţii că imensa casă era construită din rocă de lavă neagră presărată cu alb. Un lanai de un alb strălucitor încercuia partea de jos a întregii structuri, iar pe partea sudică – dinspre ocean – la al doilea nivel, se afla un balcon bogat ornamentat.

Abundenţa vegetaţiei cu flori viu colorate, arbuşti şi copaci, înnobila pământul. Către est, o piscină mare în formă de semilună se curba într-un crâng de copaci.

Femeia asiatică îi făcu semn să se aşeze la o masă mică în bucătăria spaţioasă şi funcţională. Caryn îi aprecie vârsta la patruzeci şi ceva de ani, deşi era greu de spus. Purta o rochie simplă din bumbac şi doar câteva fire argintii se zăreau în părul negru-antracit, strâns într-un coc. Dacă s-ar fi aranjat puţin, ar fi putut deveni destul de atrăgătoare.

— Eu sunt Hira. Mă ocup de casă. În fiecare dimineaţă vei primi acelaşi mic dejun ca domnul Warner şi cu mine, îi explică femeia punându-i în faţă o farfurie cu ouă, şuncă şi papaya.

— Mulţumesc, spuse Caryn sincer recunoscătoare că nu fusese confruntate cu terciul la care se gândise.

— E apă fierbinte în ceainicul de pe plită.

Cafeaua solubilă, ceaiul şi zahărul sunt pe masă.

Din camera alăturată venea o aromă de cafea fiartă care gâdilă nările lui Caryn, dar nu avu încotro şi se servi cu cafeaua solubilă. Hira îi întoarse spatele şi-şi făcu de lucru în celălalt capăt ai bucătăriei împiedicând orice tentativă de conversaţie.

Hira, ca şi Vance Warner, asistentul său, ca şi vremea, puteau fi numiţi în mod cert neprietenoşi. Nesigură de co anume trebuia să facă, Caryn îşi puse vasele în chiuvetă înainte să plece.

— Aşteaptă, ordonă Hira.

Caryn bănuia că i se va cere să-şi spele vasele, şi poate să cureţe cenuşa din vreo sobă.

— Prânzul este în punga de lângă uşa, o anunţă Hira şi se întoarse la treaba ei.

Caryn se simţi ca un copil ce era trimis la şcoală, în timp ce-şi luă sandviciul şi banana alocate pentru următoarea masă.

Când plecă spre zona viitoarei staţiuni, dispoziţia i se îmbunătăţi considerabil, în ciuda vântului tăios şi a norilor ameninţători. Caryn ştia că şeful ei, Jordan Nash. Şi ceilalţi capi ai Resorts Inc. negociaseră cu Vance Warner aproape doi ani până când reuşiseră în final să obţină o bucată de plajă din proprietatea lui. Dar în ciuda dificultăţilor deosebite de a construi în această zonă îndepărtată, profilul potenţial era excelent. Atracţia pentru Molokai era în creştere în mod special pentru acei turişti tradiţionali care vizitaseră deja celelalte insule…

Terenul pe care-l obţinuse Resorts Inc. Era de asemeni foarte atrăgător – o fâşie de pământ de-a lungul nisipurilor aurii, cu insula învecinată, Mani, vizibilă peste apele mării. Totuşi, astăzi oceanul era de un cenuşiu irascibil.

Nuanţa roşiatică a pământului nu o surprinse pe Caryn din moment ce văzuse analiza solului, dar dădea o impresie încântătoare la faţa locului. Se gândi că Scarlet O'Hara s-ar putea transplanta în mod fericit aici. (cu Tara cu tot. Băltoace roz punctau întinderile dintre palmieri, şi pe alocuri pământul rubiniu era stropit cu salvie argintie.

— Cum ţi se pare?

Vocea venea de undeva din stânga ei.

Amintindu-şi de atitudinea bărbatului din seara precedentă, Caryn se întoarse spre el replicându-i simplu şi direct:

— Chiar îţi pasă de ceea ce cred?

— Sigur că nu.

Zâmbetul de pe buzele lui era uşor zeflemitor. Făceau doar conversaţie.

Astăzi ochii lui reflectau cenuşiul norilor omniprezenţi, al salviei şi al mării, se gândi Caryn privindu-l. Iar părul îi părea colorat de pământul roşu al Molokaiului. De parcă ar fi răsărit chiar din insulă.

Următorul ei comentariu sună mai ironic decât intenţionase:

— Te rog să-i transmiţi mulţumirile mele domnului Warner pentru micul dejun şi pentru prânz…

— Sunt prevăzute în contract. Acum înţeleg de ce Nash îşi făcea griji pentru şeful de şantier şi a insistat ca acesta să ia masa separat de ceilalţi.

— Numirea şefului de şantier la acest proiect nu fusese încă făcută la data negocierii contractului. Explică ea răbdătoare. Decizia ca şeful de şantier să mănânce separat a fost luată deoarece poate fi dificil pentru ceilalţi lucrători să-l aibă întotdeauna în preajmă. Când ar mai avea ocazia să se plângă unul altuia împotriva lui?

— Ah, singurătatea conducerii, comentă el, cercetând-o cu atenţie.

— Sunt obişnuită să fiu singură, dar niciodată singuratică, clarifică ea cu sinceritate.

— Pot să înţeleg asta, murmură el înainte de a abate cursul conversaţiei care luase o tentă foarte personală. Ce zici de o lecţie de Hawaiiană care să te ajute să-ţi dai corect ordinele? Pe insulă există direcţii speciale – makai înseamnă „către mare” şi mauka – „dinspre mare”.

Braţele lui musculoase gesticulară în ajutorul cuvintelor.

— Dacă mergi prea mult mauka, o să ajungi makai, confirmă Caryn faptul că a înţeles. Dar pentru cazul în care s-ar ivi o necesitate, continuă dulce, cum spui „Du-te şi aruncă-te în mare?”

— O arăţi prin exemplul personal.

Parcă îndemnând-o exact la această acţiune, o pală de vânt aproape că o ridică de pe picioare.

— E ciudat, observă el. Aici vânturile bat, în general, mauka. Apoi ochii argintii alunecară

peste ea. Poate că după ce-ţi vei începe treaba, Vance Warner te va invita într-o seară la cină.

Ea îi răspunse cu acelaşi sarcasm pe jumătate glumeţ.

— Sper că emoţia nu se va dovedi fatală.

— Am auzit că unele femei îl găsesc tulburător

— Mă refeream la emoţia lui, nu a mea.

Vocea îi rămase înşelător de cuminte.

Adversarul ei de împunsături verbale îşi dădu capul pe spate şi râse, tonurile lui adânci, încântătoare, părând să reverbereze printre dealuri. Caryn începu şi ea să râdă, uşurată că runda aceasta s-a sfârşit.

Stropi mici începură să cadă atrăgându-le atenţia asupra ploii torenţiale pe care o prevesteau.

— Mai bine te-ai întoarce la cabana ta confortabilă, Miss Tallis. Vrei să-ţi aprind din nou focul?

— Mă descurc. Pot să tai singură şi lemne, dacă e necesar.

Îi aruncă un zâmbet în care se putea citi că este foarte încântată de sine. Caryn Tallis nu avea nevoie de nimeni; nu voia să aibă nevoie de cineva. Fugi în adăpost lăsându-l în spate.

Potopul continuă toată ziua, aşa că revăzu planurile şi schiţele staţiunii, aşezată în faţa şemineului. Nu era prea frig pentru a fi. Necesar un foc, dar pâlpâirile lui mereu schimbătoare erau reconfortante şi liniştitoare.

Bob Saitō, arhitectul din Honolulu, trebuia să

vină în curând pentru verificarea finală. Apoi aveau să cureţe terenul, lucrând în jurul câtorva palmieri care scăpaseră de tăiere pentru a înfrumuseţa peisajul din noua staţiune.

La patru şi treizeci, după amiaza, dădu din bucătărie un telefon companiei aeriene şi află că bagajul ei se distra undeva fără ea, fiind încă de negăsit. Cel mai apropiat magazin era la două ore de mers cu maşina.

O întrebă pe Hira:

— Aş putea împrumuta nişte săpun şi pastă de dinţi, poate şi o periuţă, dacă aveţi în plus?

Menajera păru tentată să-i atragă atenţia că furnizarea articolelor de uz personal nu făcea parte din contract. Dar dădu din cap, ieşi din cameră şi se întoarse peste câteva minute cu lucrurile cerute. Răspunse sec la mulţumirile lui Caryn:

— Cine e la şapte treizeci.

Caryn intră din nou în bucătărie la ora stabilită, având o foame de lup, stomacal nefiindu-i încă reglat pe noul fus orar.

Hira o privi chiorâş.

— Cred că domnul Warner se aştepta să îmbraci ceva mai adecvat pentru cină, comentă ea mai degrabă surprinsă decât reproşându-i.

— În mod cert nu sunt dezbrăcată, Hira, sublinie Caryn politicos, purtând aceeaşi îmbrăcăminte, singura pe care o avea – acum murdară de noroi în partea de jos a pantalonilor şifonaţi. Era uimită că ciudatul bătrân catadicsea

să-i suporte compania la masă, dar admise că o interesa oarecum să întâlnească fosila arogantă. În orice caz, refuză să-şi dezvăluie curiozitatea dacă robustul asistent va cina împreună cu ei.

Hira o conduse într-o sufragerie elegantă, lambrisată cu lemn scump de cireş şi având un candelabru de cristal cu o formă simplă dar frumoasă. Caryn presupuse că draperiile trase de-a lungul peretelui sudic ascundeau uşi de sticlă cu vedere spre ocean, dar acum doar întunericul trona afară.

Se simţea stânjenită în aceste haine, dar nu se lăsă cuprinsă de acest sentiment. Caryn observă dezamăgită că la masă erau aşezate doar două tacâmuri, ambele la acelaşi capăt, pentru a facilita conversaţia.

— Majestatea sa, moşierul Vance Warner, explodă vocea familiară.

Într: adevăr, asta era prea mult. Expresia de pe faţa Carynei îi oglindea gândurile.

Apoi „înălţimea sa” intră în cameră, îşi trase elegant unul din scaune şi se aşeză. Ochii cenuşii o priveau ironici.

— Ai de gând să mănânci în picioare?

— Tu eşti Vance Warner!? întrebă şi constată ea în acelaşi timp.

— În carne şi oase.

Chiar aşa, fu de acord Caryn. Renunţase la blue jeanşii şi la cămaşa havaiană, pe care le purta de obicei, în favoarea unor pantaloni şi a unei cămăşi de mătase, ambele verzi; cei câţiva nasturi

descheiaţi lăsau la iveală părul castaniu-roşcat de pe pieptul larg.

Privirea sa, încărcată pu o nuanţă de reproş, flutură peste hainele ei. Încăpăţânată, Caryn se hotărî să nu se scuze sau să încerce să dea explicaţii privitoare la nonconformismul ţinutei ei.

Îşi îndepărtă gândurile de la frumuseţea lui magnetizantă. Grosolănia acestuia de a nu se fi prezentat înainte, o înfuria.

— Deci îţi place să joci mici feste, domnule Warner, îl înţepă uşor Caryn, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se. Nu pot spune că te învinuiesc pentru jocul tău copilăresc. La urma urmei, viaţa pe o porţiune izolată a unei mici insule – fără filme sau televizor, fără bibliotecă publică sau măcar un supermarket în apropiere

— Trebuie să fie destul de plictisitoare… Apoi vocea îi deveni glacială. Sau poate că Vance Warner este un nume care nu-ţi face plăcere?

Privirea lui îngheţă în faţa răcelii cuvintelor ei.

— Aseară am avut motivele mele. Reporterii din Honolulu au fost de-a dreptul supărători de când s-a făcut publică vânzarea terenului. Turiştii hoinăresc tot timpul pe-aici, de parcă s-ar aştepta să fie întâmpinaţi cu suveniruri.

— M-am prezentat, aseară. Nu mi-ai acordat respect profesional, măcar spunându-ţi numele…

Ei bine, ai spus că vrei să fii deranjat cât mai puţin de acest proiect, aşa că mă vei scuza dacă mănânc şi fug imediat. Caryn îşi începu salata cu entuziasm, ignorându-şi partenerul de masă.

— Am impresia că-ţi închipui că ar trebui să-mi cer scuze.

— Tu nu crezi aşa?

— Ce-ai zice de un armistiţiu?

Ea observă că evitase să-şi ceară scuze direct, dar încuviinţă.

— N-am nimic împotrivă.

— Deci, ce face o fată drăguţă ca tine într-o astfel de slujbă?

Ridicându-şi privirea din salată în timp ce-şi pregătea replica, văzu rânjetul larg şi-şi dădu seama că încerca s-o descoasă puţin.

— Ce-ar fi să-mi spui tu mai întâi, cum ai ajuns „Majestatea sa, moşierul”?

— E o poveste scurtă. Am moştenit locul, n-am niciun merit în asta.

— Nu cred că-i uşor să administrezi un asemenea domeniu şi să-l păstrezi intact.

Intenţionase un compliment dar îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Trăsăturile lui se încordară vizibil, dar spuse sec:

— N-am reuşit să-l păstrez intact. De-asta eşti aici.

— N-am vrut să fac o gafă, zise Caryn pripită, dându-şi seama că tocmai făcuse o gafă. Se părea că Vance Warner făcea ravagii în mintea ei în mai multe feluri.

— E rândul tău, o invită el rece.

— Cred că şi eu mi-am moştenit poziţia, într-un fel. Ai auzit de copiii de trupă din armată? Eu

am fost un copil de trupă în construcţii pentru proiectele mari – baraje, centrale electrice, oraşe întregi construite de companii pentru angajaţii lor, în locuri îndepărtate. Mama a murit la scurt timp după naşterea mea, şi eu am stat la o mătuşă până la patru ani, timp în care tata încerca să lucreze cât mai aproape de Minnesota şi să mă viziteze des. Când am împlinit patru ani, tata a decis că sunt deştul de mare ca să pot veni cu el – în toată ţara, de la New Orleans la Anchorage, şi în nord. Înainte acceptase lucrări în orice toc de pe glob; dar fu să-mi ofere mie o anumită stabilitate s-a limitat numai la Statele Unite până am început facultatea. Până atunci cred că am urmat cursurile a treizeci şi şapte de şcoli diferite, ca să nu mai pun la socoteală perioadele cu profesori particulari.

— Cred că eşti foarte apropiată de tatăl tău.

— Am fost. Când eram aproape de terminarea facultăţii, el lucra pe un şantier din America Centrală. A fost răpit de către revoluţionari şi ucis, deşi compania lui a plătit răscumpărarea cerută. Se obişnuise să-şi relateze nenorocirea trecută cu calm, deşi amintirea tatălui ei o inunda încă şi simţea cât de mult îi lipseşte.

— Asta explică interesul tău, destul de neobişnuit la o femeie, pentru construcţii.

Caryn se sili să revină la gânduri mai vesele.

— Mi-am luat diploma în construcţii civile, dar eu învăţasem totul dinainte, la faţa locului. Tata m-a făcut întotdeauna să simt că particip. Îmi

amintesc cum – mică de tot fiind – dădeam oamenilor la îndemână orice aveau nevoie – de la cuie. Ia cărămizi. Cred că mai mult îi încurcam decât îi ajutam.

Deodată, Caryn îşi dădu seama că dezvăluia mai mult despre ea decât de obicei. Avea grijă să-şi ţină ascunsă viaţa intimă chiar faţă de cei la care ţinea, ca şi cum împărtăşindu-le prea mult din gândurile sale s-ar fi expus unei posibile spargeri a armurii plăcutei solitudini.

Fleorientă iute conversaţia spre generalităţi. Vance păru şi el uşurat să se retragă în spatele baricadei unei conversaţii degajate, de tip cocktail

Şi totuşi, în ciuda tuturor armurilor şi baricadelor, Caryn trebui să recunoască în timp ce ajungeau la desert – şerbet de ananas – că într-adevăr îi găsea tulburător pe Vance Warner, exact aşa cum ironic o avertizase după-amiază. Sau poate glumise? Desigur, era conştient de efectul magnetic pe care-l avea asupra femeilor şi ghicise că nici Caryn nu va face excepţie.

Dar Caryn avea să fie o excepţie, se hotărî ea. N-avea să se amăgească spunându-şi că interesul reciproc, pe care-l observa şi din partea lui, putea fi produs de altceva decât de amplasarea ei „la îndemână" într-o zonă nu prea populată cu femei libere.

— Te conduc la cabană, se oferi Vance după ce desertul fusese prelungit la maximum.

— Mă îndoiesc că ar sta la pândă vreun turist periculos şi sunt sigură că firma mea n-a mai

trimis niciun alt şef de şantier cu o Toyotă ucigaşă, îl refuză Caryn. Se sili să alunge imaginea siluetei puternice a lui Vance, însoţind-o.pe poteca îngustă, apoi zăbovind la uşa ei.

«Sunt la fel de prostuţă ca o adolescentă care-şi anticipează primul sărut de „noapte bună”, se dojeni Caryn singură. Trebuie să fie un efect al climei».

După ce-şi murmurară noapte bună cu egală lipsă de tragere de inimă, Caryn se întoarse la cabană. Îşi spălă pantalonii de culoarea piersicii, bluza şi lenjeria, pe cât de bine putea, resemnată la gândul că va trebui să se ducă la Kaunakakai a doua zi după-amiază şi să-şi cumpere câteva haine şi alte articole absolut necesare, dacă liniile aeriene n-aveau să-i găsească până atunci bagajul.

Când termină de întins rufele fu surprinsă să audă o ciocănitură la uşă. Improvizând, luă un cearşaf galben-luminos din dulap. Prinzându-şi-l în jur, întredeschise uşa şi îl văzu pe Vance.

— Stai o clipă, zise închizându-i pur şi simplu uşa în nas şi încercă să-şi încropească un fel de sarong din cearşaful prins şi răsucit la întâmplare.

Nemulţumită de rezultat, îi dădu drumul lui Vance înăuntru.

— Mmmm. Casa de modă Cannon. Îmi place costumaţia ta, râse Vance. Dar ochii îi contraziceau tonul ironic, învăluind-o într-o dorinţă argintie. Îndepărtându-şi privirea, mormăi: Trebuie să mai aduc nişte lemne.

Ieşi înainte ca ea să poată protesta sau să-l

întrebe de ce venise. Se întoarse peste câteva minute cu lemnele promise.

— Am crezut că vei profita de absenţa mea ca să te îmbraci cu ceva mai puţin confortabil.

Până la urmă, Caryn îi povesti despre bagajul pierdut.

— Şi eu care credeam că o să porţi aceeaşi îmbrăcăminte în fiecare zi ca un protest la feminitatea ta, ca să dovedeşti că hainele nu te interesează, rânji el.

— Pun pariu că aveai de gând să mă târăşti cu forţa la magazinul general, să pui doamnele din oraş să-mi facă o baie şi să mă îmbrace cu o rochie cu volănaşe şi să scoţi din mine o femeie fermecătoare, cu personalitatea total schimbată, capabilă să atragă privirile tuturor bărbaţilor.

El chicoti din nou.

— Un scenariu similar mi-a trecut şi mie prin minte, cu singura diferenţa că ai fost tot timpul o femeie fermecătoare, în ciuda hainelor neschimbate.

De data aceasta privirea lui nu tremură, şi Caryn se temu că atracţia pe care o vedea era proiectată şi în propriii ei ochi.

— De ce ai venit? întrebă prudentă.

— Oh, păru el să se scuture de vraja care-l cuprinsese, apoi duse mâna la buzunarul cămăşii. Diagrama asta e probabil a ta.

Stingherită, Caryn îşi aminti.

— Îmi propusesem să lucrez în timp ce aş fi mâncat în bucătărie. Cred că-mi scosesem hârtia

înainte ca Hira să mă fi îndreptat spre sufragerie.

— Da, îmi pare rău să spun că acolo a găsit-o Hira. Până mi-ai explicat, speram că ai lăsat-o intenţionat.

— Ca să te atrag în cabană?

Caryn era uluită de prima lui concluzie chiar dacă recunoscuse că s-a înşelat. Dar nu putea nega faptul că-i făcea plăcere prezent lui, chiar dacă încerca să ignore senzaţiile fizice şi emoţionale care izbucneau la apropierea lui. Reuşi să clarifice: Eu nu mă joc, Vance.

— De-asta ai fost atât de agasată de ceea ce am considerat mai devreme ca fiind o mică glumă?

— Probabil. Ridică din umeri. Poate că sunt o gânditoare obtuză. Văd lucrurile numai prin prisma profesiunii – linii drepte, blocuri paralelipipedice, colţuri în unghi drept. Nu mă pot încurca în deviaţii.

— Aş spune că eşti oricum, numai plicticoasă nu, Caryn Tallis.

Vance păşi înainte şi, ca hipnotizată, Caryn rămase cu ochii în ochii lui. Mâna lui puternică îi atinse gâtul urmându-i linia spre bărbie, urcând pe obrazul ei. Niciodată o mână nu aprinsese, un astfel de foc în trupul Carynei.

Degetele lui îi mângâiară uşor obrazul, alunecară pe gât, se strecurară sub marginea cearşafului prins lejer la doar câţiva centimetri deasupra sânilor. Caryn încercă să-şi refacă hotărârea de a-l opri dacă încerca să spargă bariera fragilă.

Dar el se opri şi palma i se mişcă în sus, apucându-i blând umărul.

Involuntar, faţa Carynei se ridică în sus, întinzându-şi buzele către ale lui, în acelaşi timp în care gura lui cobora. Buzele lui se lipiră de ale ei cu o tandreţe fermă care o înfioră, cu fiecare pas al ei. După o serie de săruturi care-i sporiră dorinţa, limba lui Vance emise în tăcere o invitaţie, strecurându-se între buzele ei cooperante, atingându-i şi gustându-i vârful limbii.

Se mişcă s-o încercuiască cu braţele şi s-o tragă aproape de el.

Caryn se temea că dacă apucă să simtă puterea totală a trupului lui, forţa masculinităţii sale. Avea să se piardă complet. Luptându-se să-şi recapete ceva din autocontrolul obişnuit, se încordă, rezistând mişcării blânde care o conducea către el.

— Vance, o să stau aici doar câteva luni, murmură ea.

Şoapta lui reverberă prin toată fiinţa Carynei.

— Da, încuviinţă el. Şi ce vrei să spui cu

— Vreau să spun că n-are rost să ne ataşăm în vreun fel. Unul de altul!

— Trebuie să existe un rost?

Următoarele cuvinte ale Carynei fură însoţite de un oftat.

— Nu ştiu, Vanfce… Nu ştiu.

Şovăitor, se retrase de lângă ea, trecându-şi. Încă o dată tandru mâna peste părui ei.

— Noapte bună, Caryn.

Câte astfel de saluturi de despărţire avea să mai audă de la Vance? Câteva luni puteau să pară o viaţă de om – o viaţă interminabilă sau una foarte scurtă, îşi dădu seama Caryn.

Timp de jumătate de oră bătu cabana în lung şi-n lat.

Se gândise bine când decisese să aleagă cariera în favoarea dragostei şi căsătoriei. Era obişnuită cu o existenţă nomadă. Voia să vadă lumea şi să urmărească cum prind formă clădirile sub conducerea ei.

Nu voia obligaţii. Era confruntată subit cu o dorinţă pentru Vance Warner care ameninţa s-o copleşească, dar descoperea că nu-şi putea permite să lase aceste sentimente să crească fără a-şi crea complicaţii.

Senzaţii necunoscute îi alergau prin trup, nepăsătoare la planurile ei de viitor.

Bărbaţii nu fuseseră niciodată până acum o problemă pentru ea. Crescând pe şantierele de construcţii, cu tatăl ei, muncitorii o protejaseră ca pe o soră mai mică. Când ajunsese la vârsta adolescenţei aceştia ţinuseră în frâu pe oricine ar fi aruncat o privire ceva mai mult decât frăţească în direcţia ei.

În timpul facultăţii avusese întâlniri obişnuite: colegii, dar majoritatea studenţilor erau mai interesaţi de fetele care urmau cursori economice decât de cele care păreau să le ameninţe masculinitatea şi să concureze pentru slujbele lor.

Şi apoi a fost Ben. Ben, care o acceptase ca

egala lui şi care se ocupa acum de construcţia unui hotel în Singapore pentru Resorts Inc. Abordaseră subiectul căsătoriei, dar deciseseră că nu era un lucru potrivit pentru doi şefi de şantier, mereu în tranzit. Îi era încă prieten bun.

Caryn se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Ben i-ar fi stârnit aceleaşi senzaţii şi emoţii care curgeau prin ea când se afla în apropierea lui Vance.

Poate-i din cauza vântului, îşi zise. Oamenii de ştiinţă au teoretizat că vânturile din unele zone afectează comportamentul uman.

Din ce altă cauză ar sta în pat trează atâta timp, simţindu-se deodată singură pe salteaua dublă?

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă soarele strălucea puternic şi vântul se liniştise, redus la o simplă adiere. Caryn era bucuroasă fiindcă hainele nu i se uscaseră complet în atmosfera umedă.

Se trezise după ora stabilită pentru, micul dejun, dar cerşi nişte pâine prăjită de la Hira. Vance nu apăru.

Pe la ora nouă, auzind bâzâitul unui mic avion, Caryn se grăbi spre pista de aterizare a Winds End-ului, pentru care compania ei obţinuse permisiunea de folosinţă. Aspectul familiar al avionului de tip Cessna, deveni explicabil când pilotul deschise uşa.

— Mneaţa, Caryn.

Caryn fu sincer încântată.

— Bună, Mike! Nu ştiam că tu pilotezi cursa asta.

— Nici eu nu ştiam acum două zile, dar mă bucur să te revăd.

Mike ORiley, înalt şi slab, coborî din avion. Ochii căprui, prietenoşi, îi zâmbiră de deasupra unui nas uşor coroiat, în timp ce-şi trecea degetele prin părul nisipiu.

Caryn trase cu ochiul în interiorul avionului pentru a-l saluta pe Bob Saitō, arhitectul japonezo-american din Honoluiu, care tocmai pierdea un meci de wrestling cu valiza lui în spaţiul strâmt.

— Mă tem că locul e foarte noroios azi, îi preveni Caryn.

— Cizmele astea-s pentru muncă grea, o asigură Bob vesel, reuşind până la urmă să-şi scoată un picior pe uşă. Arăta destul de diferit în hainele de teren, faţă de cum îl ştia din întâlnirile anterioare din Minneapolis, îmbrăcat în costume impecabile. Cum de vă cunoaşteţi, tu şi Mike? întrebă Bob în timp ce porniră toţi trei spre zona staţiunii.

— E eroul meu, cavalerul cu un Cessna alb, replică ea uşor, cel care s-a luat la întrecere cu vânturile şi a învins – cred, adăugă în timp ce o rafală puternică se învârtejea în jurul lor.

Mike îi explică lui Bob:

— Acum două seri, când am adus-o pe Caryn pe aeroportul din Molokai, vântul era mult mai rău decât de obicei, chiar mai rău decât ce-am înfruntat azi dimineaţă peste canal.

— Vânturile păzesc Molokaiul, zise Bob. Se pare că din cauza asta a fost cunoscut timp de veacuri drept Insula Pierdută sau Insula Singuratică, deoarece, corăbiilor le-a fost practic imposibil să se apropie până când puterea vântului n-a a fost învinsă de motoarele moderne.

— O altă teorie spune că puternicii kahunas

— Preoţii Hawaiieni, îi clarifică Mike – locuiau aici şi interziceau venirea vizitatorilor.

— Poate că ambele sunt adevărate. Poate că spiritele preoţilor Kahunas încă mai stăpânesc vânturile. Caryn însăşi era surprinsă de felul serios în care sunau vorbele ei, şi imediat se sili să pară mai degajată. Astăzi trebuie să se

mulţumească să hărţuiască micile avioane care se apropie de insulă. Alaltăieri, vânturile păreau hotărâte să-mi împiedice sosirea.

— Desigur, în acest secol Molokai a fost rebotezată Insula Prietenoasă, o reasigură Mike.

— De către vreun conţopist prost informat de la Camera de Comerţ, mormăi ea.

— Vântul nu s-ar fi simţit aşa de tare pe un avion comercial, sublinie Bob.

Caryn îi explică de ce pierduse toate zborurile comerciale.

— Aşa că liniile aeriene mi-au aranjat o cursă Charter ca să mă aducă în Molokai chiar în acea noapte, fără să se gândească la faptul că toată insula trage obloanele la şase după amiaza. Din fericire, Mike are un prieten care conduce o agenţie de închiriat maşini. Altfel aş fi fost abandonată şi ar fi trebuit să rămân în ploaie toată noaptea, pe aeroport.

— Mă bucur că te-ai descurcat. Mi-am făcut griji că a trebuit să mergi cu maşina pe furtuna aceea… Bănuiesc că bagajul tot nu ţi-a sosit încă, zise Mike observându-i îmbrăcămintea.

— Aşa este. Trebuie să mă duc în oraş după amiază, să fac nişte cumpărături.

— N-o să găseşti mare lucru în Kauiakakai. Ar fi bine să-ţi iei o zi liberă, să te duci la Honolulu. Ghici cine ar fi încântat să te ducă acolo cu avionul? rânji Mike.

Când ajunseră la locul şantierului, Bob o prezentă pe Caryn şefului adjunct – de şantier, de-

abia sosit şi el, John Umeshi, care o prezentă la Rândul lui celor câţiva lucrători deja prezenţi. Mike părea plic; it în timp ce-i însoţea în plimbarea în jurul trenului, ascultând doar cu o ureche discuţiile tehnice şi aşteptând să-l ducă pe Bob înapoi la Honolulu.

Pregătindu-se să plece în oraş după amiază, Caryn se despărţi de bărbaţi în faţa cabanei sale. Se gândea să ia prânzul în oraş fiindcă nu voia să se ducă la clădirea principală a domeniului.

— Stai o clipă, o chemă Mike înapoi. Doar n-ai de gând să te duci la Kaunakakai, sau oriunde altundeva, cu asta.

Stătea lângă Toyota ei verde, împungând cu pantoful unul din cauciucuri. Caryn văzu că era complet dezumflat.

— Nicio problemă. Ştiu să schimb un cauciuc, îl asigură Caryn.

— Toate patru sunt aşa, Caryn, îi dădu Mike de ştire. Toate sunt făcute praf.

Caryn era uluită. Cu siguranţă că Vance nu putea să se răzbune într-o manieră atât de juvenilă pentru că-l respinsese seara trecută, deşi era în mod ei»; adeptul jocurilor copilăreşti. Doar cei câţiva lucrători de pe plantaţie pe care-i întâlnise, fuseseră neprietenoşi.

— De ce… cine ar…?

— Poate copiii, dădu Bob din umeri. Dar nu părea nici el prea convins.

Mike se uită la ceas.

— Uite cum facem. Te las la aeroport. Găseşti

acolo un taxi să te ducă în Kaunakakai. Apoi îl duc pe Bob la Honolulu pentru şedinţa lui din după amiaza asta, vin înapoi în Molokai, îl sun pe prietenul meu Joe şi fac rost de patru cauciucuri noi, ne întâlnim în oraş şi te aduc aici înapoi, cu cauciucuri cu tot. Te ajut şi să le schimbi. Oferta lui Mike părea o învălmăşeală de silabe Hawaiiene.

Carynei îi plăcea Mike. Era un tip drăguţ. Bineînţeles, compania avea să-i plătească taxa obişnuită pentru Charter, deşi el nu menţionase nimic în legătură cu asta.

Jumătate de oră mai târziu micul Cessna ateriza pe aeroportul Molokai. Caryn întrebă în timp ce se dădea jos, simţind din nou o greaţă uşoară:

— Unde şi când ne întâlnim în oraş?

— Nu-i aşa de mare, Caryna, chicoti Mike. Te găsesc eu peste vreo două ore.

Nici nu ajunsese la micul terminal, că avionul decolase deja.

Spuse taximetristului s-o ducă în centrul oraşului. Cu un rânjet poznaş, şoferul o lăsă chiar la jumătatea singurei – străzi care se întindea pe un mai mult de câteva sute de metri.

Kaunakakai nu avea deloc un aspect tropical. Semăna mai degrabă cu decorul unui orăşel dintr-un film western, completat cu câteva faţade false. Nu sunt singurele faţade false din Molokai, îşi spuse e.

Observă că în vitrina băcăniei erau expuse, în

mod nepotrivit, haine – rochii şi cămăşi înflorate. Caryn optă în cele din urmă pentru un magazin general de mărfuri nealimentare în care se găseau tot felul de articole casnice, de fierărie şi de îmbrăcăminte, toate îngrămădite în singura cămăruţă.

Deşi nu se vedeau alţi clienţi, vânzătoarea o ignora complet pe Caryn, care-şi alesese din puţina marfă două seturi de lenjerie intimă, două perechi de jeanşi şi trei cămăşi. Privirea îi fu atrasă de o rochie lungă cu pete, un amestec de portocaliu şi roz, în stil Hawaiian. Cu un gest tăcut spre cabina de probă, de dimensiunea unei cabine telefonice, având doar o draperie în loc de uşă, vânzătoarea îi încuviinţă vag cererea de a o încerca. Caryn nu rezistă şi se hotărî să ia rochia, deşi nu anticipa nicio ocazie în care ar fi putut-o purta la Molokai.

Se hotărî să rămână în hainele curate şi-şi aruncă bluza şi pantalonii de culoarea piersicii – de care se săturase – într-un sac de hârtie.

Vânzătoarea făcu totalul cumpărăturilor ei şi-i luă banii fără niciun comentariu.

— Este vreun magazin alimentar prin apropiere?

Caryn îşi închipui că avea dreptul să întrebe, odată ce-i făcuse vânzare.

— Pe acolo, răspunse scurt femeia gesticulând fără chef cu mâna.

Caryn. Traversă strada în direcţia indicată, ocolind băltoacele rămase de la potopul din ziua

precedentă. Strada nu era luminată şi nici nu era prea circulată.

— Aşteaptă, ordonă o voce bărbătească.

Grozav. Acum o să iau vreo amendă că am traversat greşit, sau ceva în genul acesta, speculă Caryn. În schimb, când se întoarse îl văzu pe Mike grăbindu-se către ea.

— Te-ai şi întors?

— Honolulu e la mai puţin de jumătate de oră de zbor. Am împrumutat o maşină de la prietenul meu, cel cu închiriatul, şi iată-mă aici.

— „Prietenul cu închiriatul”, chicoti ea la auzul acestui termen. Ştii, cred că exact de asta ar avea nevoie Moiokaiul, de un serviciu de închiriat prieteni. Dacă ai. Vreodată probleme în afacerea cu Charterul, te-ai putea gândi la acest subiect.

Mike o scăpă de sac. Apoi o luă de mână şi plecară mai departe.

— Acum sunt aici, Caryn, şi sunt liber, zise el blând, cu sinceritate. Ce-ar fi să luăm masa împreună?

— De-abia aştept să mănânc ceva, dar singurul restaurant pe care l-am văzut este lăptăria Queen, de la colţ.

— Trebuie să cunoşti secretele Molokaiului, spuse Mike imitând o voce din „Zona Crepusculară”. Hai să mergem pe trotuar şi am să te monopolizez. Se referea la trotuarul înălţat, construit din scânduri de lemn.

— Am auzit că există locuri unde trotuarele se rulează noaptea. Aici, probabil că le demontează şi

le folosesc drept paturi, glumi Caryn.

Mike se opri când ajunseră în dreptul penultimei clădiri de pe stradă.

— Am ajuns.

— Unde? se miră Caryn.

— La locul în care ţi-am promis că o să mâncăm.

Niciun semn nu indica faptul că acolo era un restaurant, şi ferestrele întunecate cu geamuri – opace împiedicau trecătorii să descopere activitatea clandestină a clădirii.

— Este hanul „Miezul Nopţii”, o informă Mike

— E deschis atât de devreme?

— Desigur. Cu siguranţă, la miezul nopţii n-o să fie deschis, o lămuri Mike pe un ton glumeţ în timp, ce deschidea uşa. Un potpuriu de mirosuri de mâncare, nu chiar neplăcute, gâdilă nările Carynei.

Câteva mese erau ocupate de locuitori ai insulei. Caryn ştia, nu i se păruse, că toate discuţiile amuţiră la intrarea lor, înlocuite apoi de comentarii şoptite. Mai multe perechi de ochi îi urmăreau cu răceală în timp ce Mike alegea o masă din centrul încăperii.

Ostilitatea părea tangibilă, plutea în aer învăluindu-i.

— Poate că la lăptăria Qqueen am fi avut parte de o primire mai călduroasă, murmură către Mike.

Poate că reacţionau astfel din cauză că era o femeie necunoscută, o haole, care le invada teritoriul nefrecventat, în mod obişnuit, de turişti,

în afară de chelneriţă nu mai era decât o singură femeie în Micul restaurant – o asiatică uimitor de frumoasă, aşezată într-un colţ slab luminat. Caryn îl întrebă pe Mike:

— Toţi băştinaşii se poartă aşa cu străinii?

El ezită înainte de a-i răspunde.

— Nu, cred că nu atât de rău cum se poartă cu tine. Probabil că beneficiezi de un tratament special.

În mai multe feluri decât ştia Mike, de la sosirea ei pe Molokai.

— De ce?

— Trebuie să înţelegi că cei ce locuiesc aici fie s-au născut şi au rămas pe Molokai, fie s-au mutat pe ea fiindcă le place insula aşa cum este, ca ultima frontieră a adevăratului Hawaii. Nu vor aici staţiuni de vacanţă şi hoarde de turişti. Se tem că Molokai va deveni la fel ca şi celelalte insule. Nu ţi-ar veni să crezi cât s-a schimbat chiar şi Mani în ultimii cinci sau şase ani. Sincer vorbind, ăsta-i probabil motivul pentru care ţi-ai găsit cauciucurile găurite. Nu-i prima dată când se întâmplă – au mai fost cazuri chiar şi cu turişti de o zi.

— Deci sunt ţapul lor ispăşitor.

Caryn se simţea oarecum uşurată să nu-l mai bănuiască pe Vance că el ar fi fost vandalul.

— Tu reprezinţi dezvoltarea noii staţiuni…

— Care va oferi locuri de muncă şi va atrage dolari pentru economia insulei.

— Nu sunt interesaţi atât de mult de asta, pe

cât ar fi vrut să fie lăsaţi în pace, chiar dacă în acest moment mulţi locuitori ai Molokaiului au nevoie de locuri de muncă.

Clienţii răspândiţi prin local strigară şi-şi fluturară mâinile spre un nou venit. Privind peste umăr, Caryn văzu că primitorul, saluturilor călduroase nu era nimeni altul decât Vance Warner.

Se întoarse spre Mike hotărâtă să-şi continue conversaţia, în timp ce Vance strângea mâini şi întorcea saluturi, făcându-şi drum prin local. Când se opri să discute cu cineva de la masa alăturată, Caryna se trezi admirându-i, fără voia ei, profilul puternic al trupului şi trăsăturile cizelate ale feţei.

Se întoarse spre ei şi colţurile gurii i se ridicară ironic, în timp ce i se adresă pe un ton oficial.

— Bună ziua, Miss Tallis. „Miss”-ul fusese accentuat deliberat, sunetul final vibrându-i pe vârful limbii.

O limbă de a cărei atingere Caryn se bucurase recent, îşi aminti ea consternată. Îi răspunse cu un zâmbet uşor.

— Bună ziua, domnule Warner.

Mike se ridică şi-i întinse mâna.

— Mike ORiley, domnule Warner. Ne-am mai cunoscut. Am o agenţie Charter în Honolulu.

Caryn îşi dădu seama că Mike trebuia să fie tot timpul în căutare de potenţiali clienţi. Mai erau zeci de piloţi tineri care încercau să-şi încropească un trai printre insule.

— Poate o să flecărim odată despre zbor. Îmi place să-mi pilotez singur propriul Beechcraft.

— Am observat hangarul când am aterizat la Winds End, azi dimineaţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Vance. Mă întâlnesc cu cineva. Continuă să o ironizeze pe Caryn cu politeţea lui formală. Ne vedem la cină în una din aceste seri, Miss – din nou accentuă mult - Tallis.

Acel „cineva” al lui Vance se dovedea a fi frumoasa femeie pe care Caryn o observase la masa din colţ. Se ridicase în timp ce el se apropia, sprijinindu-se pe jumătate de masă şi expunându-şi decolteul atrăgător? îşi trecu o mână delicată de-a lungul obrazului lui, în timp ce se sărutară uşor, apoi râse când el îi spuse ceva.

Subit, Caryn îşi dădu seama că formalismul lui Vance poate nu fusese zeflemitor, ci un act serios prin care încerca, faţă de femeie sau faţă de ceilalţi clienţi din restaurant, să nu dea de înţeles că fusese mai mult decât amical cu ea, cu o seară în urmă.

Caryn ar fi vrut ca ea şi Mike să poată pleca, sau cel puţin să nu mai aibă sub ochi cuplul afectuos. Dar n-avea să-i dea această satisfacţie lui Vance mutându-se sau plecând.

Avea o întrebare presantă să-i pună lui Mike.

— De ce sunt oamenii atât de prietenoşi cu el, în timp ce sunt atât de reci cu mine? Nici eu, nici ceilalţi ca mine, n-am fi aici dacă el nu vindea pământul. Dar sunt ipocriţi şi se prefac că îl plac

pentru că e un om influent?

— E posibil. Sau poate înţeleg că a fost silit să vândă bucata aceea de pământ.

— Silit? Dacă vrei să spui că patronul meu l-a ameninţat sau l-a obligat cumva pe Warner…

— Nu. Dar inflaţia, recesiunea, şi faptul că ananasul poate fi cultivat acum mai ieftin în alte ţări, şi-au spus cuvântul, probabil. Şi acesta e un alt motiv pentru care populaţia e puţin indispusă; mulţi lucrători la ananas au fost puşi pe liber, nu numai la Winds End, ci şi de ceilalţi cultivatori. Warner avea probabil o problemă cu banii gheaţă. Am auzit că a încercat să-şi păstreze cei mai vechi angajaţi cât mai mult timp posibil, ba chiar i-a recalificat să fie paniolos – ăsta-i cuvântul Hawaiian pentru „cowboy”.

Caryn îşi aminti de o clauză din contractul de vânzare-cumpărare căreia nu-i dăduse importanţă mai înainte: „Înţelegerea prevede ca proiectul de construcţie să angajeze întâi foşti lucrători de la Winds End, şi apoi alţi rezidenţi din Molokai, pentru orice muncă pe care sunt calificaţi să o îndeplinească, înainte de a importa alţi lucrători”.

Se mai înmuie faţă de Vance dar îşi aminti că un gest umanitar, care de fapt nu-l costa nimic personal, nu schimba cu nimic situaţia lor.

Caryn încercă să se concentreze la discuţia cu Mike. Rareori privise un bărbat atât de pierdută, părând să se agaţe de fiecare cuvânt al lui. Odată ce Vance se simţea bine în compania altcuiva, aşa trebuia să fie şi ea.

Dar, mult mai frecvent decât voia, privirea îi aluneca spre colţ. Într-una din aceste ocazii îl văzu pe Vance privind spre masa lor, în timp ce însoţitoarea lui sporovăia veselă. Caryn îşi feri iute ochii.

Află astfel că Mike fusese pilot, de elicopter în Vietnam şi că avusese oferte de muncă din partea companiilor aeriene comerciale, ba chiar acceptase una pentru un timp. Dar acum scopul lui era să-şi conducă firma de curse Charter – o afacere de succes, dar puţin rămasă în urmă.

Prânzul constă din friptură de vită, sos, cartofi şi salată satisfăcător, dar nu o desfătare epicuriană. Caryn se amuză să-l clasifice pe Mike în categoria „carne şi cartofi”, iar pe Vance drept o mâncare mai exotică. Dar carnea şi cartofii sunt mai hrănitoare, în general nu conţin surprize neplăcute, şi sunt mult mai necesare existenţei sănătoase a cuiva.

— Am vorbit numai despre mine şi despre tine n-am auzit nimic, se întrerupse Mike.

Caryn repetă cam aceleaşi informaţii generale pe care i le relatase lui Vance seara trecută şi totuşi, în mod ciudat, nu se simţea la fel de circumspectă dezvăluindu-le lui Mike. Aşa. Că adăugă şi alte amănunte.

— Şeful meu, Jordan Nash, a pus bazele acestei staţiuni pe Molokai, cum de altfel a făcut cu multe altele în jurul lumii. El şi tatăl meu au fost prieteni de pe vremea când activau amândoi în marină, la Batalionul de Construcţii Mobile.

Lucrez pentru Jordan de când am absolvit facultatea, dar acesta este primul proiect important pe care-l conduc eu însămi. De fapt, m-am cam luptat ca să obţin însărcinarea asta. Compania voia să mă expedieze la Singapore pentru a supraveghea ultima fază a unui hotel construit acolo, aşa că simt că trebuie să dovedesc de ce sunt în stare…

Nu-i explică lui Mike că lupta pentru şefia acestui proiect fusese dată între ea şi Ben, cel care fusese aproape de a-i deveni soţ.

Până la Vance.

Fu uimită că i-a trecut acest gând prin minte. Oare ce se-ntâmpla cu ea?

Concurenţa pentru aceeaşi însărcinare nici măcar nu fusese una din problemele pe care ea şi Ben le luaseră în considerare când căzuseră de acord că, din motive profesionale, n-ar fi un mariaj fericit.

Caryn ridică vocea în mod deliberat.

— Staţiunea din Winds End a fost proiectată să se încadreze în mediul înconjurător. Două clădiri, fiecare cu trei nivele, vor avea în total şaizeci de apartamente de închiriat turiştilor, atunci când nu sunt ocupate de proprietarii lor

— Adică mare parte a anului. O altă clădire cu trei nivele va adăposti şaizeci de camere de motel, un club şi birouri.

Observă cu satisfacţie că multe din conversaţiile de la mesele din jur se opriseră şi mesenii încercau să tragă cu urechea.

— Cele două clădiri, continuă ea, vor fi aşezate în formă de V şi cu faţa la ocean, lăsând un mic spaţiu între ele. A treia clădire va fi mai în spate, tot cu vedere la ocean prin deschizătura dintre primele două. Vor fi terenuri de tenis, un bazin de înot, mese de ping-pong – plăcerile obişnuite. Ah, uitam, şi un spaţiu verde. Jordan Nash dorise să adauge un teren de golf cu optsprezece găuri şi încă spera să-l convingă pe Vance să-i mai vândă ceva teren.

Pricepând de ce Caryn ridicase uşor vocea, Mike îi făcu jocul.

— Sună minunat. O să fie grozav pentru afacerea mea de curse Charter, şi în general, pentru toate afacerile din Molokai.

— Şi o să aducă multe locuri de muncă, atât în timpul, cât şi după finalizarea construcţiei, adăugă Caryn, deşi ştia că se repeta fata de Mike.

Conversaţia lor nu prea subtilă fu întreruptă de alarma micului aparat radio pe care Mike îl purta la centură.

— Sunt căutat de la sediul companiei mele din Honolulu; secretara încearcă să ia legătura cu mine. Se scuză, grăbindu-se spre telefonul din spate.

Caryn îşi aminti că deşi Honolulu era pe insula Oahu, nu era prea departe. Arătând a fi foarte fericită, sorbi din paharul de Coca-Cola cât timp Mike dădu telefonul. Apoi, spre surpriza ei, Mike se opri la masa lui Vance şi schimbă cu el câteva cuvinte.

— Caryn, vino puţin, te rog, o strigă Mike.

Caryn reuşi să se apropie de masă cu o siguranţă care ascundea harababura sentimentelor ei. Sigur că nu dorise să-i întrerupă rendez-vous-ul cu ultima lui cucerire.

— Îmi pare rău să te părăsesc, îi explică Mike, dar un cuplu din Honolulu vrea să-mi închirieze avionul pentru cel puţin trei zile dacă reuşesc să fiu acolo într-o oră. Vance a venit cu furgoneta în oraş, aşa că o să fie loc” destul pentru tine şi pentru cauciucuri dacă te întorci cu el la Winds End.

O aşchie de suferinţă se înfipse în inima Carynei. Decisese că cel mai bun mod de a ocoli orice încurcătură cu Vance, era de a-l vedea cât mai puţin posibil. Acum avea să călătorească două ore în compania lui Vance. Probabil că nici lui nu-i convenea să-i fie băgată pe gât când, în mod evident, avea alte planuri. Caryn simulă calmul…

— Nu vreau să deranjez. O să închiriez altă maşină.

— Şi să plăteşti două maşini închiriate în acelaşi timp? Dacă firma ta are bani de aruncat pe fereastră, se pot găsi multe proiecte care i-ar folosi mai bine, afirmă Vance cu logică indubitabilă. Eu oricum merg la Winds End, dar n-o să-mi termin afacerile decât în vreo două ore.

Cel puţin două ore, se gândi Caryn răutăcioasă uitându-se la „afacerea” magnifică a lui Vance, căreia îi era prezentată în acel moment.

— Caryn Tallis, Tami Nakamura. Tami e

stewardesă la Trans Global – zboară în toată lumea.

— Dar se întoarce la Molokai oricând are ocazia, comentă Tami uşor, ochii ei negri îndreptându-se spre Vance cu afecţiune. Tami îşi îndreptă atenţia către Caryn. Mă bucur să te cunosc, Caryn, zise ea, părând a fi sinceră, înţeleg că te aşteaptă o muncă grea. Sper să ne întâlnim din când în când, atunci când sunt la Winds End. Poate că ţi se va face dor de o flecăreală de modă veche între fete.

Caryn nu-şi putu îndepărta o reacţie nebunească, iată o femeie pe care să n-o placă chiar dacă nu avea niciun motiv, cu excepţia unei gelozii juvenile în jurul unui bărbat pe care plănuise deja să-l evite. Totuşi Tami era singura persoană care fusese prietenoasă cu ea, din tot Molokaiul. În afară de Vance, ale cărui motive le bănuia născute din convenienţă. Caryn se gândi că Mike nu putea fi pus la socoteală odată ce se cunoscuseră în Honolulu.

— De-abia aştept, spuse Cacyn, nefiind prea sigură de adevărul replicii sale. Într-adevăr, nu voia să ştie că Tami vizita Winds End în mod regulat.

— Se înfurie deodată gândindu-se la ea şi la Tami. O furie stârnită de Vance Warner. Era evident că Tami nu ştia că Vance îi tăcuse aseară avansuri. Ei bine, avea să-i arate lui Vance Warner că nu orice femeie era maleabilă ca lutul în prezenţa lui. Asta când se va întoarce împreună cu

el la Winds End şi va afişa aceeaşi lipsă de interes faţă de el, precum faţă de un şofer oarecare de autobuz.

— E foarte bine în două ore, spuse ea formal. Oricum n-am terminat de făcut cumpărăturile. Unde ne întâlnim?

Înainte de a pleca, Mike transferă cele patru cauciucuri şi cumpărăturile Carynei din maşina sa împrumutată, în furgoneta lui Vance.

Caryn continuă să caute lucrurile pe care plănuise să le cumpere pentru a-i fi mai uşor să-l evite pe Vance dacă va simţi cumva dorinţa să facă invers. Nu dacă, ci când – îşi aminti, fiindcă era prea inteligentă ca să nu recunoască atracţia lui magnetică. Şi de când o întâlnise pe Tami, era mai hotărâtă ca oricând să nu se încurce cu Vance, doar fiindcă acesta se simţea puţin singur când Tami era departe.

De la diferite magazine cumpără un reşou cu două ochiuri, două cratiţe, un deschizător de conserve, farfurii şi tacâmuri din plastic şi alte ustensile rudimentare. Nu va mai fi nevoită să ia toate mesele în clădirea principală dacă găsea primejdios pentru sănătatea ei mentală şi emoţională să o facă.

Impresia lui Caryn despre Kaunakakai fu aceea că totul era la scară redusă, până şi oamenii, şi maşinile, şi câinii. Se simţea ca o versiune feminină a lui Gulliver, picată din cer drept în mijlocul Lilliputului.

Impresia îi era menţinută de magazinul

alimentar unde cărucioarele erau miniaturi ale celor standard, dar chiar şi aşa erau greu de manevrat prin coridoarele neobişnuit de înguste.

Culturile contrastau şi coexistau în magazin. Taro-pai alături de cartofi pai. În locul conservelor de tuna, Caryn putea alege conserve de caracatiţă fiartă sau pungi de celofan cu sardine sau tentacule condimentate de sepie. Mai erau şi alte alimente exotice, ca mango tocat, prune dulci-acrişoare şi li hing mai, tot în pungi de celofan.

Caryn umplu trei saci cu alimente, ignorând tentaculele condimentate de sepie. Cumpără mai ales alimente din care se puteau face sandviciuri, sau conserve uşor de încălzit.

Se întoarse la locul convenit de întâlnire din „centrul oraşului” cu o jumătate de oră mai devreme, dar Vance o aştepta deja.

Încărcându-i sacii în spatele furgonetei, o întrebă:

— Nu-ţi place cum găteşte Hira?

— Ba da, găteşte delicios, îi zise Caryn fără să-i ofere vreo explicaţie în plus.

Dar Vance insistă să primească una.

— Atunci de ce ai cumpărat toate astea?

— Pe măsură ce construcţia va înainta, n-am să pot respecta un program fix pentru mese.

Afirmaţia era adevărată, chiar dacă nu acesta era motivul principal pentru care îşi făcuse atât de multe provizii. Astfel nu va mai trebui să-mi fac griji. O s-o anunţ pe Hira dinainte când n-o să iau masa la tine acasă, ca să nu pregătească prea

multă mâncare.

Ochii înnouraţi ai lui Vance părură să nu-i accepte motivaţia. Dar nu obiectă.

Ajungând pe şosea, Caryn deveni prea conştientă de prezenţa lui Vance la distanţă de numai o lungime de braţ de ea. Privirea ei prudentă îi observă fără să vrea unduirea aţâţătoare a muşchilor sub materialul decolorat al jeanşilor, întins peste coapsele lui.

Deşi îşi dădea seama că remarca ei avea să sune copilăresc şi înţepător, o spuse oricum, de parcă intenţiona inconştient să mai adauge o cărămidă la zidul dintre ei.

— Îmi pare rău că te-am deranjat cu întoarcerea mea. Sper că n-a trebuit să-ţi scurtezi după amiaza. Mi-ai spus încă de la început că Vance Warner doreşte să fie tulburat cât mai puţin posibil de proiectul Resorts Inc.

Caryn privea drept înainte prin parbriz, totuşi observă cu coada ochiului cum el îşi încleşta fălcile.

— M-ai tulburat deja destul de mult.

— Nu eu ţi-am cerut să mă iei cu maşina.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit.

Carynei, care de obicei era rece şi temperată, nu-i veni să creadă că ea era cea care vorbea:

— Sunt sigură că Tami ţi-a alinat orice tulburare.

— Timpul petrecut cu Tami este întotdeauna plăcut, confirmă el liniştit.

Tăcerea se insinuă între ei, planând ca o ceaţă

îngheţată aproape jumătate de oră.

— Oh, stai puţin. N-am putea opri aici? Caryn uită de iritarea faţă de ea însăşi şi faţă de Vance, în entuziasmul întâlnirii unui prieten de care uitase. O mică biserică albă strălucise ca un far călăuzitor prin bezna de cărbune a nopţii când venise prima dată cu Toyota ei, pe acest drum. Deşi Caryn nu era o persoană deosebit de religioasă, simbolul alb scânteietor îi transmisese un mesaj de încuiajare şi speranţă atunci când fusese deprimată, epuizată şi puţin speriată de furtuni.

Vance păru surprins de interesul ei, dar trase pe dreapta şi Opri.

— Este una din multele bisericuţe construite pe Molokai de părintele Damien, îi explică el. Era un preot belgian care a fost primul care a ajutat realmente leproşii izgoniţi de pe peninsulă în partea cealaltă a insulei, pe la sfârşitul secolului al XIX-lea. Până la urmă s-a molipsit şi el de boală.

Poate că biserica îi ajuta în continuare pe cei care nu erau bineveniţi pe Molokai…

— Cunosc povestea. De fapt, vreau să vizitez Kalaupapa înainte de a pleca din Molokai.

Dându-şi seama că asta putea suna ca o cerere de a fi însoţită de Vance, adăugă repede:

— O să-l rog pe Mike să mă ducă pe peninsulă când va avea timp.

Caryn citi plăcuţa de pe biserică, construită mai degrabă într-un stil New England decât Hawaiian. Îşi luă în gând rămas bun când se

îndepărtară.

Scurtul interludiu destinsese atmosfera dintre ei. Vance se transformă într-un ghid cunoscător, dar impersonal, comentând priveliştile şi istoria Hawaiiului în general şi a Molokaiului în particular.

După ce parcurseseră câteva mile, şoseaua începu să onduleze în funcţie de partea pe care era reparată. Zigzaguri de drum neted alternau cu porţiuni pline de găuri, gropi de diferite mărimi ca un puzzle din care lipseau multe piese.

Mai încolo trecură pe lângă un camion care aparţinea companiei de întreţinere a drumurilor, lângă care doi oameni umpleau o groapă din drum. Adaptându-se rapid mediului înconjurător, Caryn nu se miră prea mult de faptul că niciuna din gropile din faţa sau din spatele camionului de reparâţii nu era peticită.

Până şi linia ţărmului era schimbătoare, întinderi subţiri de nisip palid separau fâşii de bolovani negri – un colier de piese contrastante în jurul gâtului Molokaiului.

Vance îi arătă iazurile de peşte pe lângă care treceau. Bazine mici din ocean erau îndiguite cu pietre negre de lavă.

— Hawaiienii capturau şi păstrau peşte aici, pentru alii – regii lor – cam aşa cum ţinem noi. Vitele pentru hrană…

Cum nu se mai ivi nimic demn de semnalat în următoarele câteva minute, Vance arătă spre ilustratele care ieşeau din buzunarul exterior al

poşetei Carynei.

— Se pare că vrei să ţii legătura cu prietenii.

— Da, îi răspunse, şi apoi continuă în gând: Doar cu mătuşa şi cu alţi trei.

Urmă o pauză până la următoarea întrebare a lui Vance, pusă pe un ton reţinut.

— O să trimiţi una sau mai multe din ilustratele astea vreunui bărbat?

Caryn se abţinu să-i răspundă – după cum merita – că nu era treaba lui, replicându-i în schimb cu sinceritate, şi fără a da detalii – „da”. Poate că dacă Vance îşi închipuia că avea vreo legătură, n-avea să mai încerce să se comporte altfel decât ca între două cunoştinţe oarecare.

Las să creadă că avea pe cineva apropiat, aşa cum el o avea pe Tami. Continua să ţină legătura cu Ben, care se afla în Singapore; rămăseseră prieteni chiar şi după ce idila lor se sfârşise.

Dacă relaţia ei cu Ben putea” fi numită „idilă” în sensul absolut al cuvântului, îşi dădu acum seama Caryn. Sentimentele ei pentru Vance păreau a fi atât de puternice după doar două zile, încât îi era teamă cu adevărat de cursul intens pe care l-ar putea urma emoţiile ei dacă le-ar permite să curgă liber. Dacă ea şi Ben se consideraseră îndrăgostiţi unul de celălalt, Caryn se întreba acum la ce înălţimi supreme ar putea-o propulsa acest simplu cuvânt dacă l-ar împărţi vreodată cu Vance.

Vance îşi menţinea o expresie pasivă. După o scurtă pauză dădu un curs general conversaţiei,

întrebând:

— Ce-o să le spui prietenilor tăi despre Molokai?

Caryn îi răspunse fără să ezite:

— Că Molokaiul este un paradis al paradoxurilor. Îi dădu drept exemplu linia contrastantă a ţărmului. Drumul ale cărui reparaţii începuseră de la jumătate. Magazinele alimentare care vindeau haine, şi cele de menaj care vindeau alimente. Bisericile micuţe, de religii diferite, care stăteau una lângă alta când te apropiai dinspre est de Kaunakakai. Hanul „Miezul Nopţii” care închidea devreme. Ghirlanda perpetuă de nori cenuşii care înconjura vârfurile dealurilor, în timp ce soarele strălucea puternic de-a lungul ţărmului.

O insulă denumită drept „Singuratică” în secolul trecut şi – nepotrivit, acum – „Prietenoasă”.

Nu se mai teferi şi la alt paradox – Vance Warner însuşi, un adevărat produs al Molokaiului.

Un bărbat care uneori părea aspru şi grosolan, alteori capabil de afecţiune şi tandreţe. Un bărbat care aseară părea interesat de Caryn, dar era de fapt legat de frumoasa Tami. Un bărbat care părea să dorească să ajungă la Caryn printr-un tărâm ce depăşea senzaţiile fizice, dar care se grăbea să se retragă în el însuşi pentru ca nu cumva acest lucru să se petreacă cu adevărat.

Acest lucru era valabil şi pentru ea, îşi dădu seama Caryn. Molokai produsese un nou paradox

în trupul şi sufletul lui Caryn Tallis. O femeie care voia să-l cunoască mai bine pe Vance Warner, dar intra în panică la perspectiva aceasta. Care dorea să se implice, dar se temea de durerea despărţirii iminente. O femeie care-şi alesese o carieră interesantă, ce o putea duce în întreaga lume fără perspectiva de a se plictisi de un loc anume, dar care începea deja să regrete plecarea definitivă dintr-o insulă micuţă unde «locuitorii şi elementele naturii îi fuseseră mai degrabă ostile.

O femeie modernă, de o senzualitate normală, însă având dificultăţi să împace aceste necesităţi în practica efectivă, fiind conştientă că nu dorea să se căsătorească vreodată. Căsătoria nu intra în discuţie, având în vedere însărcinările temporare şi schimbarea continuă ce intervenea în viaţa sa pe parcursul carierei.

Paradoxuri care adunate făceau un iad, nu un paradis.

Caryn se întrebă dacă ea şi Vance intrau în aceeaşi categorie. Doi oameni mulţumiţi de stilurile lor de viaţă. Doi solitari care fuseseră întotdeauna fericiţi, independenţi şi singuri, care ar fi doborât fără să stea prea mult pe gânduri orice ameninţare la adresa stării lor confortabile.

Se apropiau de intrarea principală în Winds End. Qaryn îşi dădu seama când văzu cirezi de vaci păscând pe păşunile îngrădite.

Copacii înşiraţi de-a lungul acestei întinderi de teren fuseseră sculptaţi de vânturile despotice. Ramurile lor creşteau numai mauka, dinspre mare

— De parcă ar fi fost îngrijiţi şi disciplinaţi de un grădinar sever. Caryn se gândi că paniolos trebuiau să rotească periodic vitele, pentru a nu le lăsa să devină slabe pe o parte şi grase pe cealaltă.

Poate că tot aceste vânturi îl sculptaseră şi pe Vance Warner, făcând din el omul care era acum – individualist, încăpăţânat, totuşi puternic, fiindcă supravieţuise atacurilor lor. Stând solitar în bătaia vânturilor.

Şi cum aveau vânturile Molokaiului s-o influenţeze pe Caryn Tallis? În niciun fel, decise ea. Avea să părăsească Molokaiul exact aşa cum venise, fără bagaje emoţionale şi fără regrete.

CAPITOLUL 4

Aşa cum norii pătau adesea soarele, la fel reuşi Caryn să-l evite pe Vance cea mai. Mare parte a timpului. Luaseră cina de câteva ori împreună la casa mare, însă Caryn se ridicase întotdeauna devreme de la masă şi declinase ofertele lui Vance de a o conduce la cabană…

Încălzindu-şi apă pe reşou pentru a patra ei dimineaţă cu porridge[1] şi cafea solubilă, Caryn jură să-şi cumpere un prăjitor de pâine cu prima ocazie când va merge în oraş. Acesta ar fi fost modul cel mai bun în care şi-ar fi putut îmbunătăţi meniul din cabană.

Echipa de constructori începuse deja curăţirea terenului, lucrând în jurul palmierilor şi arbuştilor care trebuiau păstraţi.

Caryn încercă să-şi alunge starea morocănoasă de care era cuprinsă, privind locul dintr-un punct avantajos, îmbrăcată într-o pelerină

Galbenă cu glugă care o proteja de burniţa care cădea iarăşi în acea dimineaţă.

Nu se putea abţine să nu îşi spună că pământul roşu sângera rănit şi cerul plângea.

Aplecându-şi capul împotriva ploii, Caryn se lovi de un umăr puternic în timp ce înconjura locul…

— Oh, scuză-mă.

Ridicând privirea văzu, într-un amestec de groază şi încântare că umărul îi aparţinea lui

---

1 porridge = terci din cereale (n.tr.)

Vance.

— Pari hotărâtă să dai peste mine de câte ori plouă, cu sau fără maşină, comentă Vance uimit, dar părea tulburat când îşi întoarse privirea peste pământul răvăşit.

Proprii ei ochi îi urmară pe ai lui în tăcere, pentru câteva clipe, şi – fără să-şi dea seama de ce – se simţi vinovată că l-a îndurerat.

— N-o să mai arate aşa când construcţiile complexului vor fi gata, îl consolă ea.

— Ştiu, replică ei uşor şi fără maliţiozitate, dar n-o să mai fie la fel – şi n-o să mai fie al meu.

Caryn fu nevoită să-şi adune toată stăpânirea de sine pentru a se putea abţine să-l atingă pe Vance, să-şi încolăcească braţele strâns în jurul lui, să-şi apese trupul de al lui, oferindu-i câtă alinare putea. În schimb, se sili să facă o conversaţie degajată:

— Echipa de lucru se va mări treptat în următoarele două săptămâni. Astăzi mai vine o parte.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, zise Vance încet, pe un ton măsurat. Şi cu atât mai repede veţi pleca toţi. Ochii argintii păreau să cerceteze adâncimile sufletului ei.

— Da, confirmă ea fără a-şi exterioriza vreo emoţie.

— E ceva ce n-ai reuşit să găseşti aici?

Oh da, da, absolut da, se agită mintea Carynei în timp ce se întoarse iarăşi spre el.

— Mă duc la Honolulu peste câteva zile. Vrei

să-ţi aduc ceva? repetă el.

Caryn îşi reveni pentru moment.

— Mulţumesc, dar am aranjat deja o cursă cu Charterul lui Mike pentru marţi. Compania aeriană nu mi-a mai găsit bagajul, aşa că trebuie să mai fac ceva cumpărături până să începem treaba aici şi vom fi foarte ocupaţi.

Vance îşi înfundă mâinile în buzunarele jeanşilor de parcă încerca să le împiedice să-i fugă spre ea.

— Ai putea veni cu mine – mă întorc în aceeaşi zi, se oferi el cu aceeaşi nonşalanţă simulată care se infiltrase în conversaţia lor.

„Ne-am prăbuşi în ocean dacă nu mi-aş putea ţine mâinile departe de tine aşa cum simt acum”, se gândi Caryn. Dar îi replică politicos:

— Mulţumesc, dar am vorbit deja cu Mike. N-ar fi corect să-i anulez cursa cu atât de puţin timp înainte; poate ar fi putut găsi alţi clienţi.

— Cum doreşti, ridică Vance din umeri apoi adăugă, dând să plece: Trebui? să mă întorc.

Caryn îi întâlni pe ceilalţi lucrători care veniseră în acea amiază, cu excepţia lui Kano, maistrul general, care era ocupat în altă parte. Şeful adjunct al, şantierului, John Umeshi, făcu prezentările.

John îşi exprimase destul de clar părerea despre faptul că era nevoit să aibă drept şef o femeie. Caryn îi răspunsese ferm, deşi nu-i plăcea să-şi impună funcţia. Substratul răutăcios al remarcilor lui crescând din ce în ce mai mult,

făcea ca răspunsurile ei să fie dificile pentru că nu dorea ca ea însăşi să fie meschină şi beligerantă.

Vineri seara Caryn mâncă biscuiţi şi supă în faţa şemineului în care focul nu ardea, încercând să se convingă singură că gândurile la Vance Warner apăreau în momentele cele mai nepotrivite doar fiindcă îl asocia unei mese copioase.

Sâmbătă Caryn plecă într-o mică excursie, dorind să fie departe de Vance, refăcând traseul pe care veniseră ultima dată, dorind să exploreze insula. Dar în fundul minţii era conştientă că încerca să facă orice i-ar fi putut îndepărta gândurile de el.

Pe la mijlocul după amiezii Caryn stătea pe culmea colinei înalte, pali, care înconjura şi separa de restul insulei ruşinea eternă a întregului Hawaii. Valurile şi trecerea timpului şterseseră de pe plaja de dedesubt toate semnele chinurilor care făcuseră din Molokai nu numai o insulă singuratică, ci sinonimă cu iadul.

Începând cu anul 1866, leproşii fuseseră aduşi în partea aceea izolată de pământ. Unii se înecaseră înainte de a ajunge acolo, împinşi peste bord de pe vasele de transport care refuzaseră să vină până la ţărm. Supravieţuitorii fuseseră abandonaţi fără hrană, adăpost, tratament medical, fără nicio organizare în afara tiraniei celor mai puternici faţă de cei slabi şi fără nicio speranţă, până la sosirea în 1873 a preotului belgian Damien – Părintele Damien.

Astăzi cerul era neprietenos ca de obicei. Nori

întunecaţi, agresivi, se mişcau alene învăluind deja culmile unor dealuri îndepărtate, ameninţând să cuprindă în curând şi pe cea pe care se afla Caryn.

Şi totuşi, în ciuda aspectului mohorât al zilei, un şuvoi de raze de soare răzbătea deasupra aşezării Kalaupapa de pe peninsulă. Sătucul strălucea alb, cu străzi înguste şi îngrijite, cu flori lângă casele bine întreţinute. Cei care rămăseseră aici, o făcuseră din voinţă proprie, odată ce se descoperise tratamentul pentru boala lui Hansen, cum se numea lepra.

Caryn îşi promise să urmeze într-o zi calea ferată a trenului care şerpuia în jos, pe pali, spre sat.

Se întrebă posomorâtă dacă fusese atrasă de acest loc datorită sentimentului de ostracizare pe care-l încerca de când venise pe Molokai.

Apoi, hotărâtă să se comporte ca o turistă adevărată, păşi de-a lungul potecii presărate cu ace de pin ce ducea spre Stânca Falică. La această piatră, înaltă de aproximativ doi metri şi având forma unui falus, veneau vechii Hawaiieni cu ofrande şi rugăciuni pentru fertilitate. Caryn nu rămase acolo mult timp.

Privi în treacăt stânca din apropiere, înainte de a se întoarce la maşina ei, pentru a urma traseul printre plantaţiile de ananas, de-a lungul benzii de asfalt care lega pali de şoseaua principală 45.

Se opri lângă un crâng de cocotieri imenşi

care păreau întruchiparea absolută a Tropical? i. Briză mişca frunzele înalte, întinzându-le către cer ca nişte evantaie ale zeilor.

Tocmai se Gândea cu plăcere la o plimbare liniştitoare printre palmierii majestuoşi spre capătul îndepărtat al plajei, când observă pancarta avertizoare: „Pericol – Cad nuci de cocos”. Până şi locul acesta minunat era inospitalier cu Caryn Tallis! Şi după cum evoluaseră lucrurile până atunci, precis i-ar fi căzut una în cap dacă se aventura!

Dezamăgită, Caryn se limită la o scurtă plimbare în jurul crângului şi citi semnul explicaţi pe care scria: „Crângul Kapuaiwa – are zece acri şi o mie de cocotieri plantaţi de regele Kamehameha al V-lea în 1860”.

Îşi completă proviziile de alimente în Kaunakakai şi cumpără un prăjitor de pâine.

Cam pe la opera şase se duse la Hotel Molokai. Restaurantul hotelului era unul din cele două locuri în care se putea mânca bine pe insulă, celălalt fiind Sheraton, la capătul vestic.

Trecu pe lângă o mică fântână, construită şi ea din piatră neagră de lavă, având. Un semn care arăta că fusese binecuvântată de un kahuna, pentru ca zeiţa vulcanilor – Pele – să nu fie supărată că lava a fost mutată din loc. Caryn începu să-şi imagineze pentru propria staţiune o cascadă grandioasă, construită de mâna omului.

Comandase creveţi prăjiţi în unt şi tocmai era pe punctul de a da gata salata, când auzi o voce în

spatele ei.

— Aloha, Miss Tallis.

Se întoarse şi văzu un munte de om, cu părul alb ca zăpada care-i încununa trupul de culoarea bronzului.

— Sunt Kano – sunt sută la sută Hawaiian, recită el, de parcă totul făcea parte din nume.

Îi părea cunoscut, dar…

— Lucrez pentru dumneata, dar am sosit de-abia ieri. Nu am făcut cunoştinţă.

— Oh, da. Îmi amintesc. Eşti maistrul principal.

Flecăriră câteva minute. Caryn fu uimită când el îi ceru permisiunea să i se alăture pentru cină. Un molokaian prietenos!

Kano era, puţin zis, un om uriaş – întruchiparea adevăraţilor Hawaiieni despre care citise Caryn. Unul din ultimii reprezentanţi ai unei rase pe cale de dispariţie, deoarece exuberanţii Hawaiieni se amestecaseră în timp cu celelalte grupuri etnice care alcătuiau încântătorul potpuriu al Hawaiiului. Doar un mic procent din populaţia insulei rămăsese cu adevărat Hawaiiană.

— Ai copii? îl întrebă Caryn pe la jumătatea cinei.

— Nu tocmai. Am fost căsătorit cu o femeie divorţată care avea un copil, dar până la urmă a preferat să rămână o femeie divorţată de două ori, aşa că nu i-am mai văzut pe niciunul de atunci.

Caryn se întristă de spusele lui, nu numai fiindcă marcau un episod nefericit din viaţa lui,

dar însemna că încă un Hawaiian avea să fie ultimul, fără urmaşi.

Kano continuă.

— Deşi fosta mea soţie era din Honolulu, locuise pe Oahu câtăva vreme, aşa că am crezut că se va putea adapta pe Molokai. M-am înşelat. S-a întors în Honolulu după câţiva ani. Nu multe femei se hotărăsc să trăiască aici, în afara celor născute pe insulă, şi uneori nici măcar acelea.

— Îmi pare rău, spuse Caryn cu sinceritate.

— N-am avut ce face, spuse el ridicând din umeri. Dar n-a fost nici prima mea dragoste, nici cea mai bună. Apoi îşi dădu seama că dezvăluia poate prea mult unei persoane de-abia cunoscute, şi trecu la un alt capitol al autobiografiei sale. Hai să-ţi povestesc cum am fost starul echipei de fotbal la Universitatea din Hawaii, până când am fost întrerupt brusc, pe 7 decembrie 1941.

— Pearl Harbor, confirmă Caryn data începerii ruşinoase a celui de al doilea război mondial, sau cel puţin data în care America se implicase direct în el.

Îi făcu plăcere conversaţia din timpul cinei cu Kano. Află că fusese şeful echipei de întreţinere a instalaţiilor de apă, angajat de statul Hawaii, înainte de a accepta postul de pe şantierul firmei Resorts Inc.

— Ai renunţat la o slujbă slăbilă la stat pentru o slujbă pe termen scurt la noi? îşi exprimă Caryn surpriza, înainte de a-şi da seama că n-ar trebui să descurajeze un angajat competent, şi nici să-şi

bage nasul în chestiunile lui particulare. Bănuiesc că plătim mai bine, încercă ea s-o dreagă.

— Da, dar cum spuneai, slujba la voi nu este de durată. Totuşi am reuşit să obţin o pensionare mai timpurie de la stat, şi am mai avut şi alte motive.

Kano se dovedi un om cunoscut de o grămadă de lume care trecu pe la masa lor – inclusiv un grup de paniolos din insula învecinată, Mani, care veniseră pe Molokai la un rodeo.

Spectacolul cinei fusese oferit de un trio de femei foarte tinere – nu chiar profesioniste, dar competente şi plăcute. Continuând să se acompanieze la ukelele şi chitară, trecură la interpretarea unui şlagăr local, „întoarcerea în ţara paniolo”, producând zâmbete largi şi antrenarea multor clienţi.

Carynei îi plăcu mai mult cântecul care urmă: „Am să-mi amintesc de tine”. Melodia era de mult timp una din preferatele ei, dar părea să se potrivească în mod special de această dată şi în acest loc. Versurile sfâşietoare, plutind pe ritmul hawalian, obsedant, al melodiei, îi transportară departe gândurile şi emoţiile.

Avea să-şi amintească de Vance. Ei. Sigură. Poate că ar trebui să-şi dea frâu liber sentimentelor, să accepte tinereţea ca trecătoare şi destinată a deveni doar o amintire.

Cu cât relaţia lor ar progresa mai mult, cu atât mai greu ar deveni amintirea de şters din mintea ei. Deja Vance Warner îi scosese din gânduri toţi

bărbaţii pe care-i întâlnise – chiar şi pe Ben – în ciuda faptului că ea şi Vance nu petrecuseră atâî de mult timp împreună.

Caryn nu voia, desigur, să devină una din acele micuţe şi firave doamne în vârstă, care populau literatura engleză, cu amintiri şi vise prăfuite despre un bărbat ca nimeni altul. În adâncul inimii ei Caryn recunoştea că Vance Warner era exact acel gen de bărbat. În treacăt, se imagină aşezată pe un balansoar scârţâitor, îmbrăcată într-o rochie făcută dintr-un sac de făină şi strângând în mână fotografia îngălbenită a unui bărbat impunător, cu păr aprins şi ochi argintii.

„Am să-mi amintesc de tine…”

— Caryn, pătrunse până la ea vocea lui Kano. Când, în sfârşit, reacţionă, cladăugă: Erai la un milion de mile depărtare.

„Nu, doar la vreo douăzeci”, se lamenta în sinea ei în timp ce Kano continuă: Te întrebam dacă te-ai gândit să mergi la spectacolul lui Melveen Leetf, din seara asta.

— Am văzut afişele în oraş. „Melveen Leed se întoarce”, spuneau. Dar când am întrebat, toate biletele erau vândute.

— Aiurea. Sunt molokaian. Pot să fac rost de câte bilete vreau, afirmă Kano cu mândrie. Vrei să mergi?

— Sigur că vreau. Dar sunt îmbrăcată. Corespunzător? Caryn aruncă o privire îngrijorată spre ţinuta ei – blue jeans şi bluză înflorată.

— Nu-i nicio problemă. O să vezi tot felul de îmbrăcăminte, la spectacol, de la cea foarte formală la cea foarte obişnuită.

Mai târzu, alăturându-se mulţimii care se scurgea înspre hanul Pau Hana, Kano explică:

— Suntem foarte mândri de Melveen. A jucat rolul lui Sally în „Hawaii FiveO” şi apare regulat în spectacole la Honolulu. A fost prima cântăreaţă din insule care a cântat la Grand Ole Opry, în Nashville. Părinţii ei locuiesc încă pe Molokai, deşi au divorţat.

Se pare că divorţul a înlocuit bowlingul ca principală pasiune a Molokaiului, îşi spuse Caryn.

După ce se aşezară, Kano chicoti când o văzu pe Caryn studiind curioasă chelneriţele.

— Observi ceva ciudat la ele?

— Păi, par a fi…

— Te-ai prins. Bărbaţi în travesti. Îşi coborî vocea şi spuse dezgustat: Aş vrea să-i arunce pe toţi ăştia de pe insulă.

— Ei, Kano ăsta nu-i tocmai faimosul spirit aloha, îl tachină Caryri, şi el rânji din nou.

Spectacolul lui Melveen Leed era fabulos; vocea ei şi muzica de combo care o acompania, răsunau de sub un bananier luminat feeric în holul mare al hanului Pau Hana. Îşi condimentă showul cu anecdote şi glume, alese evident pentru auditoriul local, şi, plină de entuziasm, dădu de înţeles tuturor că era îndrăgostită nebuneşte de soţul ei, care era doctor.

Caryn era bucuroasă că ploaia se oprise şi

permitea desfăşurarea spectacolului. Totuşi era foarte supărată pe ea însăşi fiindcă găsea în aproape fiecare text de cântec ceva care să-i îndrepte gândurile către Vance.

Se amestecară în mulţime la sfârşitul spectacolului, când Caryn îl observă pe Kano uitându-se fix la ceva sau la cineva. Urmând direcţia privirii lui, îl văzu pe Vance împreună cu Tami şi cu Hira. O secundă mai târziu se întoarse spre ei. Caryn îşi feri stânjenită privirea, ştiind că Vance se gândeşte probabil că s-a zgâit la el. Când îşi ridică iar ochii, el încă o mai privea.

Kano îi strânse tulburat vârfurile degetelor pentru a o conduce prin mulţime către cei trei.

Caryn şi Vance menţinură un contact vizual intermitent şi, când ajunseră aproape, îşi mormăiră câte un „Bună” superficial. Fizicul lui Vance era pus în evidenţă de o cămaşă de mătase cu mânecă scurtă, de cel mai pal albastru, care aluneca pe pieptul lui musculos şi intra în pantalonii eleganţi.

Când Caryn se întoarse, observă că Hira şi Kano păreau să se topească văzând cu ochii, absorbiţi unul în celălalt, totuşi pe jumătate conştienţi şi uşor stânjeniţi. Hira era foarte drăguţă în această seară, cu părul uşor coafat în jurul feţei, fără obişnuitul ei coc sever şi având silueta mignonă. Învăluită într-un imprimeu tradiţional cu tonuri de violet şi albastru.

Tami era îmbrăcată într-un cheongsam în stil chinezesc de brocart roşu, cu aspect ţipător,

despicat provocator de la mijlocul coapsei. Caryn ar fi vrut să ştie dinainte că se va întâlni cu Vanes, ca măcar o dată s-o fi văzut şi el într-o rochie atrăgătoare, feminină.

Tami se uita de la unii la ceilalţi ca la un meci de tenis, nesigură pe care pereche să se concentreze, simţind ceva în aerul înconjurător.

— Atoha, Hira, spuse Kano în cele din urmă întinzându-i mâna.

— Aloha, Kano, încet, cu timiditate, Hira îşi puse mâna mică în a lui. Kano şi-o închise peste ea.

— Eşti, la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar în seara asta n-ai hibiscus în păr.

— Nu, nu mai am de când… îşi retrase treptat mâna, cu ochii plecaţi şi roşind uşor.

— Ce-ar fi să bem ceva şi să stăm de vorbă puţin singuri, Hira? Ceilalţi n-or să se supere să te aştepte. Avem mulţi ani de prins din urmă.

Toţi ceilalţi se grăbiră să le acorde permisiunea. Cu comentarii de genul: „Sigur, duceţi-vă” şi, N-avem nimic împotrivă.

— Singuri? Nu cred că… E atât de aglomerat, nu e loc… Hira părea să dorească să plece împreună cu Kano, dar şovăia încă.

— Atunci lasă-mă să te conduc acasă. Caryn e cu maşina ei. Şi eu merg tot la Winds End acum.

— Ştiam că lucrezi acolo, dar…

— Stau în barăcile modulare montate pentru angajaţi.

Din nou, toţi ceilalţi îşi făcură cunoscut

consimţământul. Până la urmă, Hira încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Maşina lui Caryn este la Hotel Molokai.

Am putea merge acolo toţi trei şi să bem ceva, înainte de a plepa acasă, zise Kano.

Vance se oferi:

— Pot s-o las eu pe Caryn.

Ai şi făcut-o, avu chef să spună Caryn. În mod clar, era a cincea roată la căruţă pentru oricare dintre perechile din maşini, şi cel mai bun loc pe care şi l-ar fi putut găsi era în portbagaj, odată ce amândouă cuplurile voiau să fie singure.

Caryn nu se putu abţine să se gândească în timp ce Kano şi Hira se îndepărtau, ce pereche nepotrivită făceau: – uriaşul, exuberantul Kano şi micuţa, necomunicativa, Hira. Totuşi, în Hawaii nu păreau ieşiţi din comun.

Tami se scuză ca să discute cu nişte prieteni pe care-i zărise, şi-i lăsă pentru moment singuri pe Caryn şi Vance.

— Văd că-ţi plac bărbaţii mai în vârstă, o tachină Vance.

— Bărbaţii mai în vârstă au un anumit savoir-faire.

— Păcat că n-ai reuşit să-l păstrezi pe acesta…

— Concurenţa a fost prea dură.

Vance întinse mâna şi şi-o puse uşor pe braţul ei, şi ea se gândi că toată lumea din jur îi aude pielea cum sfârâie…

— Poate te vei hotărî cândva la un bărbat mai tânăr.

Tami se întoarse şi plecară toţi trei spre furgonetă, dar Tami se aşeză între Caryn şi Vance. Caryn era bucuroasă că parcarea de la Hotel Molokai era la mai puţin de o milă depărtare.

Tami rămase la fel de plăcută ca la întâlnirea lor anterioară.

— Plec mâine dimineaţă din Winds End, dar o să mai vin în vizită curând, îi spuse Tami lui Caryn. Poate că o să stăm mai mult timp la o şuetă, atunci.

Tami era în mod cert foarte sigură de relaţia ei cu Vance, lăsând-o pe Caryn iraţional de geloasă, şi în acelaşi timp plină de milă pentru Tami care, evident, nu ştia că Vance era dornic şi de o idilă cu Caryn.

Deşi n-avea niciun motiv s-o displacă pe Tami, nu se împăca nici cu gândul de a-i deveni prietenă apropiată. Aşa că îngăimă un răspuns amical dar scurt.

— Poate, data viitoare.

Tami continuă veselă:

— Petrec cel puţin două zile – pe lună la Winds End. O să ne vedem probabil în vreo seară, la cină.

— Da. Iau cina uneori în clădirea principală. La urma urmei, se gândi, e stipulat în contract. Lasă-l pe Barbă Albastră să-şi facă griji că îl dau de gol la amanta lui.

După ce Caryn fu lăsată la Hotel Molokai, maşinile lor se alăturară caravanei care se întorcea spre sat pe Şoseaua 45. Pe măsură ce distanţa creştea, traficul se subţia.

Încă o dată, Caryn simţi încordarea de a conduce maşina prin bezna nopţii, deşi de această dată putea zări o pereche de lumini roşii de care era sigură că aparţineau furgonetei lui Vance.

Micile lumini roşii din faţa ei alergau în zigzag, când el ocolea gropile de pe şosea. Caryn se întrebă dacă experienţa te putea face mai victorios în evitarea pericolelor.

Se părea că era făcută să vină întotdeauna în urmă, să fie în planul doi, urmând după Tami şi cine ştie câte alte femei.

CAPITOLUL 5

Duminică soarele fu vesel, strălucind puternic pe cer şi ocolind norii care încercuiau culmile dealurilor.

Caryn se simţea la fel de imaterială şi migratoare ca acei pufuleţi de plop purtaţi prin aer după capriciile vântului. Aşa cum norii evitau soarele, la fel trebuia să se ferească de orice contact cu Vance, a cărui atingere arzătoare putea s-o evapore.

Caryn se gândea că ar trebui să încerce una din plaje astăzi, dar nu-şi putea găsi niciun pic de entuziasm. Nu putea sta în cabană, evitându-l pe Vance în fiecare weekend şi totuşi, nicio activitate nu părea atrăgătoare fără el.

Răspunse la bătaia uşoară din uşă cu o nerăbdare amestecată cu nelinişte. După cum deopotrivă sperase şi se temuse, Vance stătea în faţa ei. În cămaşa lui imprimată predomina albastrul regal, accentuându-i argintiul din ochi.

— Văd că mi-ai adoptat stilul de îmbrăcăminte, glumi el, referindu-se la jeanşii şi cămaşa Hawaiiană de un portocaliu strălucitor. Frumoasă ţinută, dar cred că preferam cearşaful.

Caryn – zâmbi aproape, fără să-şi dea seama.

— Presupun că până şi marii şefi au duminica liberă, continuă el. Hai să luăm împreună micul dejun, apoi am să-ţi arăt plantaţia. Ştii să călăreşti?

— Cred că mă descurc mai bine cu Toyota.

— Nostim că ai menţionat asta. Am o iapă grozavă pe care o cheamă Toyota… O să descoperi că fiinţele de pe Molokai pot fi blânde.

— A trecut ceva timp de când am călărit ultima oară, tergiversă Caryn. Dar corzile vocale începură să-i funcţioneze independent de creier. S-a făcut, pare interesant.

Luară un mic dejun copios, apoi Vance puse în desaga şeii prânzul de picnic pregătit de Hira.

Palmele lui Vance părură să-i aprindă pielea Carynei în timp ce o ajutau să urce pe iapa căpşunie. Mâinile îi zăboviră pe talie mai mult decât era necesar, înainte de a se duce la propriul său palomino regal.

Vance o conduse în jurul plantaţiei. Câmpurile pătrate de ananas erau aşezate în diagonală, unul faţă de celălalt, semănând cu tabla de joc a unui uriaş. Tabla de joc a lui Vance Warner, îşi aminti Caryn. Inflorescenţele plantelor vesele de ananas împodobeau pământul roşu cu verdele lor întunecat.

— Fiecare plantă dă trei recolte de ananas, explică Vance. Ultima este cea mai mică, dar cea mai dulce. Îi mai arătă câteva din problemele culturii şi irigaţiei ananasului. Molokai s-a jucat cu el însuşi, comentă el. Capătul, vestic este neted şi foarte uscat, iar apa este o problemă constantă, deşi sistemele de pompare şi rezervoarele puse acolo sunt de mare. Ajutor. Apa curge liber pe dealurile înalte din nord şi din ast

— Sunt, realmente, sute de cascade – dar nu

pot fi captate. Iar în marginea estică jungla este atât de deasă, încât drumul de-abia ajunge la capăt.

— Totuşi, insula nu are decât treizeci şi opt de mile lungime, remarcă Caryn, recitându-şi lecţia învăţată acasă.

Priveliştea oceanului, a plajei, şi bolovanii de lavă le înfrumuseţau constant plimbarea şi pantele de smaraid ale insulei Mani îi chemau peste întinderea de safir a apei care sepâra cele două insule.

Winds End, descoperi Caryn, se întindea pe o porţiune bună a mijlocului Molokaiului. Principala ocupaţie era creşterea vitelor şi Vance o prezentă câtorva paniolos.

Pe la ora două se opriră pentru prânz pe vârful unui deal care supraveghea de la distanţă clădirile de la Winds End şi zona staţiunii. Caryn reuşi să coboare de pe cal înainte ca Vance să o poată tulbura din nou cu ajutorul lui. Florile albe de ghimber care creşteau sălbatice în apropiere, înmiresmau aerul.

Vance aşeză prânzul pe pătura pe care o întinsese pe jos: lomi-lomi (somon cu felii de ceapă şi condimente, îi explică), papaya, bucăţi de ananas, chifle şi cafea. Briza omniprezentă ameninţa să le ia pe sus farfuriile şi ceştile din plastic până când şi le asigurară cum se cuvine.

Vance îi făcu semn cu capul spre două camioane ce păreau jucării, care erau parcate pe plaja depărtată. Buzele lui aveau un contur dur.

— Se pare că ţi-au mai venit muncitori.

— Da. De săptămâna viitoare începem să lucrăm în plin.

Caryn întrebă în timp ce mâncau:

— Te-ai născut la Winds End? Şi ai stat aici toată viaţa?

— Winds End a aparţinut tatălui meu, şi tatălui lui, şi străbunicului, care a fost unul din ultimii misionari veniţi în Molokai la sfârşitul secolului XIX. Da, m-am născut pe Molokai dar n-am locuit întotdeauna aici. Privirea lui Vance flutură meditativă, peste ocean.

Caryn îl aşteptă să continue, dar nu voia să-l descoasă.

Răsucindu-se, Vance culese o floare albă de ghimber. Răsuci tulpina cu delicateţe între degetul mare şi arătător.

Caryn se gândi cum ar fi dacă ar simţi mâna aceea, degetele acelea pe pielea ei – amintindu-şi tulburarea produsă de atingerile anterioare ale lui Vance.

După o pauză lungă, Vance continuă ezitant.

— Mama a părăsit Winds End când aveam trei ani şi m-a luat cu ea la San Francisco. Ochii i se înnoyrară. După cum ai remarcat din a doua seară de când ai venit, Molokai şi Winds End pot fi plictisitoare pentru o femeie. Dar eu a trebuit să-mi vizitez tatăl şi Winds End în fiecare vară, şi când am, împlinit treisprezece ani am anunţat că acesta este locul în care vreau să locuiesc. Mama a fost de acord, în cele din urmă, deşi cred că doar

din cauză că tata i-a dat de înţeles că n-ar avea nicio şansă la un proces; eram suficient de mare ca şa pot alege singur.

— Mama ta mai locuieşte încă în San Francisco?

— Da, şi vizitează Winds End în fiecare an, sau măcar la doi ani, de când a murit tata. Dar o săptămână este limita şederii ei aici. Din nou ochii lui deviară de la Caryn, oprindu-se pe pantele verzi, îndepărtate, ale insulei Mani. Pune flori proaspete pe mormântul lui în fiecare zi când este aici. Cred că l-a iubit cu adevărat, dar pur şi simplu nu s-a putut adapta traiului pe o insulă izolată.

— Trist, dar bănuiesc că doi oameni care se iubesc nu fac întotdeauna o căsnicie reuşită.

— Absolut. Dar atunci căsătoria nu este totul, nu-i aşa Caryn?

Stăteau amândoi într-o rână pe pătură, sprijiniţi în coate şi cu faţa unul la celălalt. Caryn fu hipnotizată când Vance întinse mâna şi-şi trecu blând degetele lungi prin părul ei şaten, înainte de a-i prinde floarea de ghimber după o ureche. Caryn se întrebă dacă partea în care o plasase înseamnă că era „luată” sau „disponibilă”, după obiceiul polinezian.

— Vance îi ridică bărbia cu degetele sale puternice şi-i trasă conturul buzelor, obrajii, apoi iarăşi gura uşor întredeschisă. Încet, prea încet, îşi mişcă faţa spre a ei, până când trăsăturile frumoase îi invadară privirea.

În sfârşit, buzele lui le atinseră pe ale ei, mai întâi la fel de uşor ca o aripă de fluture, apoi se retraseră, lăsându-i buzele tremurând aproape de dezamăgire. Mâna liberă a Carynei urcă mângâietor de-a lungul gâtului lui bronzat, înfundându-se în părul lui castaniu când el îşi apăsă gura mai ferm de a ei. Săruturile Iqr crescură în lungime şi intensitate în timp ce Vance veni mai aproape de Caryn.

Timp de câteva momente uitară de vântul care sufla din ce în ce mai tare în jurul lor şi de norii cenuşii care se adunau deasupra. Până la urmă, o pală triumfătoare de vânt răsturnă cafeaua dintr-o ceaşcă de plastic pe braţul lui Vance.

Fără tragere de inimă, îşi desprinse gura de gura Carynei şi, aruncând o privire spre cer, spuse:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Caryn rămase aproape de buza dealului pentru o ultimă vedere panoramică, cât el încărca pe cal vasele de picnic. Apoi Vance veni în spatele ei, şi-i puse mâinile pe umeri. Se rezemă de el, de-abia conştientă de acţiunea ei, fiindcă părea atât de naturală, în timp ce vântul se înteţea şi mai mult. Obrazul lui Vance se odihnea în părul ei.

Toropită de plăcerea momentului, Caryn murmură, fără să se gândească:

— E atât de frumos. Nu ştiu cum ai putut să ajungi să vinzi măcar o bucată.

Îl simţi cum se încordează în cele câteva secunde dinainte de a se desprinde brusc de ea.

Vocea lui îi replică rece:

— Să zicem că şeful tău mi-a făcut o ofertă căreia nu i-am putut rezista.

— Îmi pare rău, începu Caryn, dar Vance se îndepărtase deja.

Vance îi verifică harnaşamentul calului, asigurându-se că nu va avea probleme să încalece, apoi plecă în galop spre capătul îndepărtat al câmpului, înainte de a se opri pentru a o lăsa să-l ajungă din urmă. Calul lui se foia nerăbdător, exprimând parcă starea stăpânului său.

Porniră înapoi, spre casă. Nu puteau să meargă prea repede din cauza lipsei de experienţă la călărit a Carynei. Totuşi, vântul izbea constant faţa Carynei, răvăşindu-i şuviţele de culoarea mierii şi dându-i impresia că aleargă cu şaptezeci de mile pe oră. Ce păcat că nu au şi caii parbriz! se gândi.

O rafală îi luă floarea albă din păr, aruncându-i-o departe.

Ploaia începu din nou – nu era ploaia însoţită de soare pentru care erau renumite insulele Hawaii, – ci torente de care ghidurile turistice nu atm Yieau, dar Caryn se obişnuise cu ele pe Molokai. Împrejurimile deveniră cenuşii „cu o vizibilitate atât de slabă, încât Caryn nu şi-ar fi putut găsi drumul înapoi, dacă n-ar fi condus-o Vance.

Când ajunseră, în sfârşit, la grajd, Vance o întrebă sincer îngrijorat:

— Eşti bine? Ajută o Caryn-bătută-de-vânt-şi-

ploaie să descalece şi dădu amândoi caii în grija unui ajutor de la grajd. Apoi înfăşură o pătură uscată în jurul Carynei care tremura. Să aşteptăm câteva minute să se mai potolească ploaia şi fugim, după aceea, la cabană.

Ploaia torenţială se mai domoli peste cinci minute. În timp ce alergau în direcţia cabanei, ploaia se transformă într-o burniţă.

La câţiva metri de cabană, Caryn alunecă în noroiul înşelător de culoarea lutului, dezechilibrându-l în cădere şi pe Vance. Trupul lui puternic l-ar fi putut zdrobi pe al ei dedesubt dacă nu-şi arunca la timp braţele înainte, pentru a-şi uşura plonjonul.

Situaţia deveni caraghioasă pentru amândoi. Râseră împreună câtva secunde.

Dar dorinţa înflori şi crescu în ochii lor. Treptat, râsul li se stinse şi un moment de tăcere le încununa trecerea într-alt tărâm.

Pulsul Carynei începu să alerge mai repede decât credea că e posibil şi sânii plini i se ridicară şi coborâră în răsuflarea întretăiată a pasiunii.

Încet, Vance se lăsă peste ea, mulând-o între trupul lui puternic şi pământul moale şi roşu.

Caryn îl înconjură cu braţele vibrând, auzind bătăile inimii lui care erau ecoul propriului ritm de viaţă.

Ceaţa de platină din jurul lor îi izola într-o lume intimă, de vis.

Îl dorea pe Vance. Avea nevoie de Vance.

Nicio logică nu putea înlocui senzaţiile

minunate, necunoscute, care-i alergau prin fiecare celulă a fiinţei ei.

— Caryn, murmură el, şi limba lui cercetătoare se răsuci arzând-o în jurul limbii ei. Braţele puternice lăsau adâncituri în nămolul moale de sub umerii ei, ridicând-o în sus, lipind-o de el şi mai tare.

Răsuflarea îi rămase în piept când el o sărută de-a lungul arcului delicat al gâtului. Mâna i se încurcă în părul lui des, silindu-i faţa să se apropie de a ei.

Îi sărută obrazul şi-l muşcă de lobul urechii în timp ce el îşi trecea buzele deasupra decolteului în V al bluzei, şi îi descheia primii nasturi.

Sub ea, pământul roşu părea să pulseze de viaţă, în timp ce ei răspundeau unei dorinţe măi acute şi mai frenetice decât crezuseră că poate exista şi totuşi, o dorinţă mai primitivă decât pământul însuşi, mai veche decât această insulă vulcanică. O unire menită să se întindă peste timp şi spaţiu.

Aşa cum Vance părea să se fi născut din chiar acest pământ, tot la fel păreau acum amândoi să devină o parte din el. Ţintuită între

Vance şi Molokai, Caryn fremăta, topindu-se în amândoi.

Încercă să încropească un protest. Nu puteau continua. Nu afară, la lumina zilei, chiar dacă ceaţa de platină îi învăluia, construindu-le propria lor lume tremurătoare.

Deodată, cu o voce răguşită, Vance dădu glas

gândurilor ei.

— Mai bine am merge înăuntru.

Trecu un moment lung până ce instinctul îi ordonă să se oprească, în timp ce amândoi se luptau să-şi recapete o urmă de autocontrol şi să dobândească puterea de a se despărţi.

Nu-şi puteau da drumul unul celuilalt. Nu încă.

Oare ce e-n mintea mea? se certă Caryn.

Nu mai era nimic. Acesta era necazul. Nu părea să mai fie capabilă să gândească în prezenţa vibrantă a lui Vance.

Deodată, Vance se ridică, corpul dezlipindu-i-se de al ei şi expunând-o burniţei îngheţate. Aplecându-se, o apucă de mâini şi o trase sus.

Caryn fu stânjenită de tiparul lăsat de silueta ei în nămol, imprimat acolo de trupul lui Vance.

Aşa cum cerul cenuşiu o aducea la realitate, Caryn îşi spuse că ploaia va şterge conturul în câteva minute, aşa cum din mintea lui Vance se va şterge amintirea ei cu aceeaşi uşurinţă îşi jură că şi ea va uita la fel de repede emoţiile pe care le încercase.

Jurământul acesta de-abia trecuse prin coridoarele minţii Carynei când ajunseră la uşa cabanei şi Vance o trase din nou pe Caryn lângă el, încercuind-o strâns cu braţele. Neajutorată, Caryn se topi din nou, în timp ce buzele lui le căutau pe ale sale.

Dezlipindu-şi scurt timp o mână de pe şoldul ei, Vance deschise uşa cabanei. Intrând înăuntru

condusă de el, Caryn scormonea frenetic în fiinţa ei după vreun firişor al anterioarei stăpâniri de sine…

— Vance, nu putem. Dar vorbele ieşiră pe fondul unui oftat de dorinţă.

— Putem, trebuie, murmură el printre săruturile care-i devastau simţurile.

„Eu sunt Caryn Tallis. Sunt şefa de şantier rece, stăpână pe mine, dură – îşi recita Caryn disperată litania în minte. Nu pot să mă încurc cu un bărbat – oh, de bărbat – care ameninţă să-mi pericliteze pe termen lung echilibrul emoţional”.

— Vance, trebuie să ne oprim, reuşi să şoptească.

— De ce, Caryn, de ce? Sărutările şi mângâierile lui din ce în ce mai intense continuau să-i învingă logica cu tandreţe.

Se agăţă la întâmplare de cea mai evidentă şi cea mai simplă scuză.

— Nu acum. Suntem murdari din cap până-n picioare.

Vance nu se lăsă intimidat de puţin noroi.

— Aş fi încântat să fac un duş împreună cu tine.

Caryn profită de mica pauză ca să se elibereze din sărutările lui, apoi din îmbrăţişare.

— Cred că aş prefera să fac duş singură, spuse ea, fără să fie prea sigură că avea puterea să-şi pună în aplicare hotărârea, dacă Vance şi-ar fi reînnoit cererea.

Dar Vance se uită doar la ea, ochii argintii

încercând să-i sondeze adâncimile sufletului.

— Bine, încuviinţă el moale. Este pentru prima dată – totul trebuie să fie perfect. Cred că e mai bine să ne curăţăm întâi.

Prima dată? Nu, n-avea să fie niciodată pentru ei. Caryn ştia că trebuie să-şi insufle cu putere această hotărâre.

Sau poate că el avea dreptate? Unirea lor era inevitabilă? Scrisă pe vânt?

El se retrase încet, apoi se întoarse şi plecă pe potecă spre casa lui.

Caryn rămase sub duş secole, de parcă şfichiuirea lui ar fi putut alunga senzaţiile produse de atingerea lui Vance. Pământul roşu al Molokalului se lipise de ea ca o amintire încăpăţânată a pasiunii pentru Vance. Până la urmă ultimele vestigii dispărură.

Nu putea să-şi şteargă la fel de repede din minte preocuparea în legătură cu opinia lui Vance despre ea – o femeie uşuratică, gata să se tăvălească şi în noroi pentru el.

Opri în sfârşit jetul. Întinzând mâna să tragă draperia duşului, o voce plină, bărbătească, o tachină:

— Era timpul. Cred că ai golit rezervorul.

— Vance! Ce faci aici? Caryn era bucuroasă că draperia era dintr-un plastic greu, cu model, nu tipul acela transparent.

Dar Vance oricum părea să vadă prin ea.

— Uşa din faţă era întredeschisă. Doar nu voiai să mă ţii afară, nu-i aşa, Caryn?

Voia să-l ţină afară, nu numai din cabană, dar şi din viaţa ei.

Ar trebui. Dar putea?

— Cred că nu, bolborosi timid o încuviinţare sinceră. Dar nu ies de aici până nu mă şterg şi-mi pun nişte haine.

— Aş fi încântat să fac eu însumi primul lucru, dar dacă insişti… îi dădu un prosop peste bară.

Când îi ceru şi hainele îi răspunse cu un cearşaf galben, însorit.

— Vance, nu pot purta asta.

— Sigur că poţi. E toaleta mea favorită.

Refuză cu fermitate să-i dea orice alt obiect – se îmbrăcăminte.

— Mi-l pun doar dacă ieşi din baie ca să am puţin loc să mă aranjez, cedă ea în cele din urmă.

Caryn îşi iţi iscoditoare capul pe lângă marginea draperiei şi văzu că Vance îşi ţinuse promisiunea…

Încă o dată Caryn drapă, plisă, răsuci şi înnodă într-un fel de sarong.

— Ce-ar fi să faci focul? strigă ea prin uşa închisă a băii.

— Credeam că avem noi destul.

— E frig înăuntru, insistă ea.

— Poate că s-a făcut frig, zise el cu un oftat tainic care ajunse dincolo de obstacolul uşii de lemn.

Vance era aşezat într-unul din fotolii, cu faţa la foc, aşteptând-o.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să mobilez locul

acesta cu o canapea şi nu cu două fotolii, mormăi el în glumă, când Caryn se aşează în celălalt fotoliu pe care el îl trase mai aproape. Am adus nişte vin, brânză şi fructe.

Caryn zâmbi văzând concesia pe care el o făcuse altor apetituri. Şi el scăpase de noroi şi se schimbase într-o cămaşă roşiatică de mătase şi pantaloni de un castaniu pal.

Ochii ei mângâiară întinderea spatelui lui larg, trapezoidal, când el se aplecă să toarne vin în paharele de cristal pe care le adusese.

— Este făcut din ananas, într-o distilerie de pe pantele muntelui Haleakalei, vulcanul adormit din Mani, îi explică Vance. Îi identifică apoi şi sortimentul de brânzeturi exotice.

— Faci rost de toate astea în Molokai?

— În niciun caz. Băcăniile de aici nu vând decât brânză ţărănească, o zi pe săptămână. Când mă duc la Honolulu – de câteva ori în fiecare lună, pentru afaceri – culeg şi câteva specialităţi.

Caryn se întrebă dacă şi Tami se număra printre specialităţile culese de Vance de fiecare dată când călătorea la Honolulu.

Gândurile de acest fel şi fură alungate din minte de degetele lui Vance, care se împleteau tandru cu ale ei.

Flecăriră un timp. Deodată, fiecare amănunt al gândurilor, gusturilor, sentimentelor, copilăriei şi maturităţii celuilalt, devenise extrem de important. Bucate gustoase de depozitat în cămările inimii.

Camera se întunecă în timp ce vorbeau de vreo două ore, singura lumină pâlpâind în şemineu, deşi Caryn se gândea că şi ea era incandescentă în prezenţa lui Vance.

În sfârşit, el se ridică să mai pună o bucată de lemn pe foc. În loc să se întoarcă în fotoliul său, se duse în spatele Carynei şi începu să-i frece umerii cu tandreţe, într-o combinaţie de mângâiere-masaj.

Caryn urmărea flăcările vii şi jucăuşe din cămin, alergând, dansând, consumând buştenii. Exact cum flăcările dorinţei dansau în ea, îi cuprindea fiinţa, o aprindeau.

Vance îi sărută părul şi ea îşi arcui gâtul pentru a-şi ridica buzele întredeschise, într-o cerere tăcută. El nu o refuză, răsplătind-o cu o gură care făcu ravagii peste a ei, în revărsarea pasiunii.

Degetele lui se strecurară în jos pe umărul ei gol, mângâind tandru baricada drapată a cearşafului.

— Caryn, Caryn, murmură ei.

Îl dorea. Nu ştiuse că era posibil să doreşti pe cineva sau ceva atât de mult cum tânjea să fie contopită cu el în acest moment.

Dar ce se va-ntâmpla după aceea? El nu-l oferea nimic permanent. Nici ea nu voia o legătură permanentă – nu-i aşa? Reuşi să se ridice de pe fotoliu, rămânând în faţa lui.

Dar dorinţa îi era scrisă pe faţă, întipărită în albastrul adânc al ochilor.

Şi el îi răspunse blând, adunând-o în braţele sale şi şoptindu-i numele din nou.

Gura lui i-o acoperi şi i-o posedă pe a ei, împărţind tihna dulce. Simţea că nu mai poate respira. Oricum, respiraţia nu mai era necesară. Vance devenise sângele vieţii ei şi nevoia de el îi pulsa în fiecare celulă.

Se lipi de trupul lui, fericită să-i simtă pieptul ferm şi muşchii puternici ai spatelui.

Braţele lui o strânseră, mulându-i întreg trupul supus. O sărută lung, şi adânc, explorându-i complet gura fremătătoare. Ea îi răspunse lipindu-se de el şi suspinul de dorinţă dureroasă ieşit de pe buzele lui se amestecă cu suspinul ei.

Vance o trase uşor înapoi, cu un zâmbet special, care nu era adresat nimănui altcuiva din lume, doar ei.

— Ştii, sunt aproape bucuros că eşti aici, murmură el.

Aproape bucuros. Cuvântul „aproape” i se înfipse în minte, blocându-i parcă toate celelalte circuite, încercând să-i înlocuiască toate celelalte senzaţii. Creierul i se întunecă. A glumit numai.

Desigur. Ce prostie să te agăţi de un cuvânt. Trupul i se relaxă din nou şi începu să se bucure din nou de mângâierile lui.

El trase de cearşaful înnodat de pe umărul ei, încercând să-l desfacă. O mică părticică din Caryn ştia că ar trebui să-l oprească.

Dar nu putea, fiindcă săruturile lui o duceau în minunata uitare a pasiunii atotcuprinzătoare.

Vance reuşi până la urmă să-i desfacă nodul care-i ţinea cearşaful pe trup. Şoapta lui îi ajunse la ureche:

— Cel puţin ne putem bucura unul de celălalt câteva luni.

Pânza moale, galbenă, începu să alunece şi ea se desprinse din îmbrăţişarea lui Vance la timp ca să-i stopeze coborârea cu o mână liberă, în timp ce corpul i se încordă vizibil sub atingerea lui. A i Câteva luni. În colţurile minţii, ştiuse probabil că asta era tot ce era posibil.

Dar părea atât de rece şi de calculat, ca specificaţiile de pe un desen tehnic, să scoţi în evidenţă, să ştii fără niciun dubiu că această relaţie va dura doar câteva luni. Vance fi dădea de înţeles cât se poate de clar că nu era decât „cea mai la îndemână din femeile disponibile”.

Mintea Carynei se învârtea într-un vârtej de gânduri şi emoţii contradictorii. Într-o bună zi va avea de-a face cu realităţile împăcării propriei ei senzualităţi cu scopurile carierei care nu-i permiteau căsătoria.

De ce nu astăzi? În seara asta. Aici, cu Vance.

Dar să înceapă o astfel de idilă fără măcar o discuţie superficială de dragoste sau vreo concesie minoră la posibilitatea unei eventuale căsătorii…

Vânturile Molokaiului păreau să-i învârtească gândurile, emoţiile şi senzaţiile fizice într-un milion de direcţii diferite.

Ce vreau? Ce vreau de fapt? se întreba Caryn.

Vance, Vance, Vance – ţâşni răspunsul din

fiecare por al fiinţei ei. Dar într-o zi – ce va fi într-o zi, peste câteva luni, când va pleca din Molokai?

Braţele lui Vance încercară, cu blândeţe, s-o împiedice să se îndepărteze. Dar ea reuşi să se dea înapoi, ţinând strâns cearşaful galben şi trăgându-l în sus, până la gât. Ar fi vrut să şi-i tragă peste cap, ca pe un giulgiu de mătase al acelor părţi din Caryn Tallis care. Păreau să moară în acest moment.

În trăsăturile lui Vance dezamăgirea şi uimirea se luptau cu dorinţa.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu… ăă… eu, ăă. Caryn înghiţi în sec, cu greutate. Senzaţiile sălbatice ale trupului ei, crescând încă în prezenţa atât-de-aproape-şi-totuşi-atât-de-departe a sursei pasiunii ei, stăteau în cumpănă cu judecata logică a minţii. Intelectul triumfă până la urmă: M-am răzgândit!

— Nemaipomenit! Am admirat întotdeauna o femeie care ia decizii rapide.

Îi auzea respiraţia zgomotoasă în timp ce se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine, şi îşi lua mâinile de pe umerii ei.

Deodată se simţi total singură într-o lume îngheţată.

Trecură secunde până ce el rosti cu răceală:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

Caryn de-abia mai putea gândi sau vorbi, cu toate senzaţiile fizice şi emoţionale care o asaltau.

— N-am mai întâlnit până acum o femeie atât

de înşelătoare. Am crezut că vrei aceasta tot la fel de mult ca şi mine. Nu crezi că-mi datorezi o explicaţie?

— Nu am nicio explicaţie. Ce-i putea spune lui Vance? Nici ea nu înţelegea complet.

Tăcerea care urmă strecură o barieră între ei, înainte ca vance să vină cu următoarea întrebare rece şi amară.

— Văd că, într-adevăr, preferi bărbaţii mai în vârstă. Ţi-e teamă că nu te descurci cu un tânăr viril?

— Ce vrei să spui cu asta? Caryn îşi trase cearşaful mai strâns în jurul său, fără să-şi dea seama că-şi scotea în evidenţă contururile rotunjite. Nu părea să se uite la Vance, nu-şi putea lăsa ochii să rătăcească pe întinderea magnifică a trupului lui.

— Doar fiindcă locuiesc într-un loc izolat nu înseamnă că sunt naiv sau prost. Cei de vârsta ta nu obţin de obicei posturi de o asemenea importanţă într-un proiect atât de mare. Bărbaţi sau femei. Ştiu cum ţi-ai obţinut poziţia. Dar nu ştiu cât de mult va dura, acum când eşti la mii de mile depărtare de Jordan Nash.

— Eşti josnic, se stropşi înfuriată la el şi înfuriată pe ea însuşi pentru că replica suna ca a eroinei dintr-o melodramă de mâna a doua. Apoi, pentru insinuarea nedreaptă faţă de prietenul şi patronul ei Jordan Nash, care avea i cincizeci şi opt de ani, Caryn îl chinui: Poate că într-o zi îţi vei da seama că bărbaţii mai îţi vârstă au o anumită

fineţe, un je ne sais quoi[2]. Sfârşi cu înţepătura finala: Nu cred că aş putea măcar să încerc să-ţi explic, pentru că nu ştiu dacă ai pricepe.

Neîncrederea, furia, pasiunea – toate fulgerau în ochii argintii.

Afişând o stăpânire de sine pe care n-o simţea, Caryn se duse până la dulap şi îşi luă haine curate, apoi căută refugiul în mica baie, încuind uşa cu un zăngănit zgomotos al zăvorului. Dădu drumul la duş, arătând că intenţiona să spele atingerea lui Vance.

Sau ca să acopere sunetul lacrimilor, ca şi cum apariţia şi curgerea micilor picături ar fi putut fi auzită în camera alăturată.

N-am să plâng, se hotărî Caryn. Nu mai plânsese de la moartea tatălui ei. Refuza să verse o singură lacrimă pentru un şovin ea Vance Warfter. Umezeala sărată de pe obrazul ei trebuie să fi fost cauzată de apropierea oceanului.

Caryn aruncă cearşaful şi se îmbrăcă cu gesturi mecanice în jeanşi şi cămaşă, fără a fi conştientă că oricum ar trebui să se ducă în curând la culcare.

Trecu un timp lung până ce auzi pocnetul. Uşii de la intrare.

Ieşi din baie şi îi văzu pe Vance aşezat într-unul din fotolii, deşi depărtase din nou cele două piese de mobilă şi le pusese faţă a faţă, ca pentru un consiliu de război.

---

2 Je ne sais quoi = nu ştiu ce (în lb. franceză în original)

Dumnezeu s-o ajute. Încă îl mai dorea. Îl dorea atât de mult, încât era în stare să fugă la el, să i se arunce la picioare şi să-i cerşească mângâierile. Să-i cerşească dragostea.

În schimb, reuşi să întrebe calm:

— De ce mai eşti aici?

— Pentru că asta vreau să te întreb şi eu

— De ce? Dervişi torturaţi – se agitau în ochii argintii, în rezonanţă cu pâlpâirile focului din cămin. Mi-am închipuit că n-o să ieşi decât atunci când o să crezi că am plecat.

— N-am nimic să-ţi spun.

Refuză să se aşeze în fotoliul celălalt, cu faţa la el. Rămase în umbra colţului.

— De ce? întrebarea izbucnea din străfundul sufletului lui. Te-am urmărit la treabă. Eşti bună la munca ta. De ce te-ai culcat cu Jordan Nash, doar pentru a-ţi accelera un pic cariera?

De ce cu el, da şi cu mine, nu? era de fapt întrebarea lui Vance, îşi închipui Coryn. Vance n-o iubea. Doar amorul propriu se răscula la gândul că ea se putea dărui altgi bărbat, şi asta numai din cauză că el n-o putea avea.

— Tu eşti cel care insistă să creadă că aşa îmi păstrez slujba, sublinie ea, cu detaşare simulată.

Ochii chinuiţi o căutară în umbră.

— Am auzit nişte oameni de-ai lui Nash discutând când au fost aici să încheie contractul. Vorbeau foarte pe faţă despre Nash şi marea lui dragoste de pe statul de plată al conducerii.

Caryn se sili să-i răspundă rece:

— Şi ţi-au spus că numele ei este Sylvia Gianelli, că este vicepreşedinta companiei şi că trebuie să îndure bârfele acestea de ani de zile, când nu este, oricum, nimic adevărat?

Oare acum trebuie şi eu să fiu supusă mereu la aceiaşi ghimpi otrăviţi ai insinuărilor, doar pei fiu că sunt o femeie de succes? se întrebă Caryn în tăcere.

Vance îşi lăsă capul în jos şi-şi trecu mâinile prin părul său des, castaniu.

— Caryn, ce pot să spun?

— „Îmi pare rău” este o expresie drăguţă, deşi adeseori ineficientă.

Observă că el nu o rosti exact. În schimb, îi oferi o scuză:

— Am fost supărat – frustrat, ca să mă exprim blând. Pur şi simplu am izbucnit.

— Nu-i numai vina ta. N-ar fi trebuit niciodată să las lucrurile să ajungă atât de departe între noi. După cum ai mai spus, n-o să fiu aici decât câteva luni.

Trupul lui Vance se ridică înfrânt de pe fotoliu, ca oftatul unui uriaş.

— Da, n-o să rămâi pe Molokai. S-ar putea să treacă ani până când va mai exista un alt proiect de construcţii comerciale, cu o slujbă pentru un şef de şantier de prima-clasă.

— Va fi mai uşor dacă nu ne vom mai vedea prea mult, dădu Caryn glas simţămintelor ei, întrebându-se dacă şi el îi împărtăşea sau putea rămâne imun la prezenţa ei.

Vance îi încuviinţă dorinţa.

— O să facem astfel încât să nu ne întâlnim la masă pentru un timp. Nu vreau să ştiu că trăieşti doar cu sandviciuri.

Dacă pot trăi în vreun fel, fără să te văd. Gândul se năpusti asupra fiinţei ei.

Se opri în faţa ei, la uşă. Întinse mâna ca pentru a-i mângâia obrazul, dar şi-o retrase.

Plecând, spuse încet:

— Eşti un şef de şantier priceput la construit ziduri. Poate că aşa-i mai bine. Molokai nu oferă teren foarte stabil pentru poduri.

CAPITOLUL 6

Marţi dimineaţă soarele radia pe cerul fără niciun nor şi briza era calmă, de parcă spiritele Kahunas se potoliseră odată cu plecarea lui Caryn din Molokai, chiar dacă era numai pentru o zi.

Elicele Beechcraftului lui Vance se roteau când Caryn se duse spre avionul mai mic al lui Mike. Beechcraftul era încălzit de mecanicul de întreţinere, fiindcă Vance însuşi apăru de lângă Cessna.

Astăzi Vance arăta mai mult a om de afaceri, dar tot devastator de atrăgător, într-o cămaşă neagră şi un costum gris perle, cu haina atârnându-i neglijent pe brai. Caryn era bucuroasă că îşi va extinde, în sfârşit garderoba, deşi majoritatea cumpărăturilor ei aveau să fie de o natură pur practică.

— Vrei dă decolezi tu înainte? îl întrebă Vance pe Mike. Ladies first[3]? continuă Vance

Ironic deoarece Caryn urma să călătorească împreună cu Mike…

— Şefii întâi – ăsta-i mottoul meu, replică Mike cu dezinvoltură.

Caryn se gândi să protesteze pentru că Vance nu era nici şeful, ei, nici al lui Mike, în ciuda atitudinii lui obişnuite care-l făcea să pară a se ocupa de tot şi de toate, apoi se răzgândi că n-are rost să facă atât caz de o remarcă oarecare.

— Ia-o tu înainte, continuă Mike. Noi nu ne

---

3 Ladies first – Doamnele au întâietate (n.tr.)

grăbim în mod deosebit.

Urmăriră cum avionul lui Vance se mişcă de-a lungul pistei, apoi se ridică în zbor ca o pasăre imensă, strălucitoare, profilată pe orizont.

— Un taxi, doamnă? glumi Mike.

— Urmăreşte avionul acela, domnu', îi răspunse Caryn pe acelaşi ton, urcându-se în Cessna.

— Vrei să spui că se duce la Honolulu şi el? zise Mike surprins, întrebându-se de ce nu s-a dus Caryn cu el, dacă-i ştia destinaţia.

— Aşa bănuiesc, minţi ea.

Când aterizară, Caryn observă Beechcraftul, dar Vance dispăruse.

— Crea că e cel mai bine să ne întâlnim aici, pe la şase, ca să ne întoarcem la Molokai, îi spuse lui Mike.

— Imposibil, doamnă!

— Dar am aranjat cursa…

— Imposibil să te duc în Honolulu fără să te tratez cu o cină şi un spectacol sau două.

Sigur, de ce nu? Mike era o companie plăcută şi Caryn avea să se simtă bine.

— De acord cu cina, dar nu pot să întârzii prea mult că mâine dimineaţă încep treaba devreme.

— OK; dacă asta-i tot ce pot face. Poate într-o sâmbătă seara, când oi fi prin apropiere, trec să te iau ca să vezi nişte spectacole.

Conveniră să se întâlnească la şase şi jumătate la ultimul etaj al hotelului llikai. Caryn dădu curs sugestiei lui Mike să-şi facă majoritatea

cumpărăturilor la Ala Moana Center, intenţionând să viziteze apoi boutique-urile şi magazinele de cadouri de pe bulevardul Kalakaua din zona Waikiki mai târziu, dacă avea timp suficient. Se gândi să-şi ia câteva zile libere după ce va fi terminată staţiunea ca să exploreze atracţiile insulei Oahu, înainte de a pleca pentru totdeauna din arhipelagul Hawaii.

Parcursese o mică distanţă de la magazinul universal Liberty House când o răpăială din „soarele lichid”, caracteristic pentru Honolulu, o făcu să se adăpostească sub arcada celei mai apropiate porţi.

Peste câteva minute, când ploaia se mai potoli, Caryn se grăbi să iasă de sub poartă, aproape ciocnindu-se cu un trecător – un trecător bine clădit, îmbrăcat într-o cămaşă neagră.

Punându-şi mâinile pe umerii ei, ca pentru a o echilibra, şi făcând-o astfel să se simtă complet dezechilibrată. Vance glumi:

— Cred că o să-mi pun o armură ori de câte ori plouă.

Atunci o să port la mine un deschizător de conserve, îi replică Caryn în gând.

Dar până să poată rosti ceva, umorul lui obişnuit îngheţă subit, şi ochii lui o împunseră cu ţurţuri argintii.

— Avem un contract, Miss Tallis. Şi am de gând să te fac să-l respecţi; chiar cu ajutorul justiţiei, dacă este necesar.

Plecă înainte ca ea să-i poată răspunde, lăsând

în urmă o fetiţă stupefiată, derutată şi timidă, înecându-se în disperare. În următoarea clipă, totuşi, şefa de şantier răzbi la suprafaţă.

— Despre ce naiba vorbeşti? strigă Caryn spre spatele care se îndepărta.

Vance se răsuci, întorcându-se lângă ea. Gesticulă spre clădire, săgetând-o cu privirea.

— Nu-mi spune că ai angajat deja toţi muncitorii calificaţi din Molokai!

Întorcându-se, Caryn văzu că poarta sub care se refugiase aparţinea unei agenţii de plasare a forţei de muncă şi în afişul din fereastră erau indicate şi construcţiile, printre specialităţile lor. La mai puţin de patruzeci şi opt de ore după ultima lor discuţie, trăgea din nou concluzii pripite în legătură cu ea. Lipsindu-i pe moment o expresie lirică pentru sentimentele sale, se hotărî la o frază pe care o consideră suficientă:

— Ţi-a spus până acum cineva că uneori eşti cam smucit?

Furia lui dădu în clocot. Acum el părea a fi cel incapabil să-şi controleze răspunsurile. În timp ce dădea să plece, se întoarse din nou în faţa ei…

— Eu smucit? Sunt smucit?

Caryn îşi încrucişă braţele la piept şi-şi îngustă ochii.

— Da, confirmă ea.

Braţul lui se azvârli acuzator în direcţia ei.

— Tu eşti cea care violează contractul nostru secret scris, care stipulează că foştii lucrători de la Winds End, apoi alţi locuitori ai Molokaiului să

fie angajaţi preferenţial la construcţia staţiunii.

— Oh, Vance, tu nu te adăposteşti niciodată de ploaie? îl înţepă Caryn sarcastic.

Mânia din ochii lui păli treptat, pe măsură ce înţelegea şi păru să-i observe, în sfârşit, braţul plin de pachete. Spuse încruntat:

— Ai intrat doar ca să te adăposteşti de ploaie?

— Da. Îţi spun asta, doar acum şi din cauza contractului. Du-te şi verifică singur, dacă ai chef. Eu am de făcut cumpărături. De data aceasta Caryn fu cea care se răsuci pe călcâie şi plecă.

Fără efort, el o prinse din urmă.

— Hei, a fost o greşeală

— Se pare că faci destul de multe. Observă că expresia „îmi pare rău” nu-i intrase încă în vocabular.

— Tu n-ai făcut niciodată o greşeală, ceva ce ai regretat apoi?

— Ba da. Regreta că o interesa Vance Warner: Dar nu ştia cum şi-ar putea ascunde interesul – cu siguranţă încercase.

Paşii lor reveniră la normal.

— Lei cina cu mine în Honolulu, diseară? O invită Vance.

— Nu pot. Am alte planuri, răspunse politicos, dar fără să-i dea detalii şi fără să afişeze vreun regret.

— Cu Mike? întrebarea fusese pusă şovăitor.

— Asta nu-i treaba ta, Vance, spuse Caryn fără maliţiozitate, simţindu-se totuşi, biciuitor de

crudă. Am convenit să nu mai petrecem prea mult timp împreună.

— A fost ideea ta, nu a mea.

— Aşa e mai bine, Vance.

Se opriră la intersecţie, Vance pregătindu-se să se întoarcă să-şi continue drumul.

— OK. Apoi, imitând în glumă accentul lui Humphrey Bogart: Ne mai vedem, scumpo!

Cu o grămadă de pachete în braţe, Caryn ajunse cu taxiul la Hotel llikai, cu câteva minute înainte de ora şase, hotărâtă să nu se mai gândească la Vance şi să nu-şi dorească să fi fost el în locul lui Mike în seara asta. Avea să se simtă minunat alături de Mike, fie că voia sau nu, se hotărî cuprinsă de aceleaşi sentimente contradictorii care o inundaseră de când îl cunoscuse pe Vance Warner.

Se opri la toaletă să se împrospăteze şi să se schimbe într-o rochie pe care şi-o cumpărase în acea zi. Dacă ar fi ştiut că va lua masa la restaurant în acea seară, şi-ar fi putut aduce rochia cu roz şi oranj de la Molokai.

Deşi era conştientă că nu va avea nevoie de două rochii lungi pe timpul scurtei sale şederi la Molokai, nu-i părea rău că se ivise motivul s-o cumpere şi pe a doua. Avea un imprimeu abstract, cu multe nuanţe de albastru care se potriveau cu ochii ei şi contrastau cu părul de culoarea mierii. Decolteul adânc, triunghiular, îi evidenţia şi celelalte calităţi, iar materialul era răcoros, moale şi alunecos.

Apoi Caryn se întoarse cu ascensorul de sticlă, urcând la etajul treizeci – locul întâlnirii cu Mike.

Mike o aştepta lângă lift.

— Ooo, o complimentă el. Doamnă, dacă n-aş fi aşteptat o şefă «le şantier dură şi severă, cred că aş fi încercat să vă invit la cină.

— Ei bine, domnule, zise ea strecurându-şi braţul sub al lui şi coborându-şi corespunzător vocea şi pleoapele, credeţi că acea dură şefă de şantier v-ar bate dacă m-aţi lua în schimb pe mine?

— Cred că o să sfârşesc cui cărămizi în cap, în orice caz.

Mike îşi aduse în faţă şi celălalt braţ pe care-l ţinuse ascuns la spate şi în care avea un lei magnific de orhidee mov, presărat cu pene albe. Îi potrivi ghirlanda lungă, bogat împodobită cu flori, peste umeri apoi îşi lăsă mâinile să se odihnească în timp ce se aplecă şi-i depuse câte un sărut pe fiecare obraz.

— Aloha, Caryn Tallis. Bine-ai venit în Honolulu.

Ea pipăi uşor petalele delicate şi inspiră mireasma dulce şi îmbătătoare.

— Mulţumesc, Mike. Întotdeauna mi-am dorit să mă bucur de acest obicei încântător. E minunată.

Se îndreptară spre masa lor din restaurantul de lux cu pereţii de sticla. Priveliştea era grandioasă. Apusul învăpăia orizontul în portocaliul cel mai adânc şi o linie de torţe tiki

înşirate în Waikiki, ardeau deja. Palmierii uriaşi care mărgineau plaja păreau de jucărie. Un caleidoscop de lumini alcătuia scena oraşului. De aici totul părea îndepărtat şi calm, poate din cauză că te aflai ceva mai aproape de paradis.

Caryn se trezi întrebându-se unde anume, în acea panoramă magnifică era Vance în seara aceasta. Înapoi pe Molokai? Cu Tami sau cu altă femeie, undeva acolo jos? Cel puţin în seara aceasta avea să fie deasupra lui Vance Warner!

Caryn comandă o băutură specială, potrivită cu ţinuta şi cu starea ei, un Blue Hawaii. Apoi se hotărî să-şi alunge melancolia[4] şi să se simtă bine.

Sorbi din băutura dulce-acrişoară de curaşao, rom şi suc de lămâie, în timp ce cercetă meniul. După ce ezită mult în alegere, se decise la o opakapaka Hawaiiană, un fileu de peşte alb cu sos Nontua, garnisit cu crevete şi midii. Mike comandă salată de fructe de mare, cu crevete, somon şi scoici.

Ca întotdeauna, timpul petrecut alături de Mike era foarte plăcut. În mod normal, ar fi fost mai interesată de un bărbat atât de atrăgător. Afurisit să fii, Vance Warner!

— Pari a fi undeva mai departe decât oamenii aceia care se văd ca furnicile, jos, îi întrerupse Mike reveria.

— Îmi pare rău, cred că sunt doar obosită.

— Obosită din cauza mea?

— Nu, sigur că nu. Îţi mulţumesc pentru că mi-

4 Blue – Albastru, melancolic (n.tr.)

ai oferit o seară minunată. Se simţea puţin vinovată gândindu-se că el şi-a cheltuit pentru această cină o mare parte din taxa unei curse Charter.

— Şi nu eşti obosită nici de Vance Warner?

— Nu ştiu la ce te referi.

Interogatoriul lui Mike nu era răutăcios, doar o preocupare prietenească.

— V-am văzut cum vă priveaţi la hanul „Miezul Nopţii” şi azi dimineaţă, când am plecat. Ce-i între voi?

— Mai nimic. Afirmaţia ei era doar pe jumătate adevărată – jumătatea care se aplică punctului de vedere al lui Vance. Pentru el, Caryn nu era decât o legătură convenabilă.

— Atunci mai sunt speranţe pentru mine, se aventură Mike.

Caryn ar fi vrut să fie aşa, dar nu voia să-l inducă în eroare. Întinse mâna şi-i atinse degetele.

— Îmi pare rău, Mike. Îmi placi foarte mult, dar, într-adevăr, nu vreau să am de-a face cu nimeni acum. La urma urmei, plec din Hawaii în câteva luni.

— Deci nu te interesează vreo relaţie care nu-i încercuită de o verighetă?

— Nu, nu-i vorba de asta. Căsătoria nu e pentru mine. În afară de faptul că-mi schimb locul tot timpul, şi de alte cerinţe ale carierei mele, oricum nu sunt tipul casnicei.

— Nu vrei relaţii pe termen scurt şi nu vrei căsătorie pe termen lung. Mike îşi trecu încet un

deget pe obrazul ei. Caryn Tallis, cred că eşti o persoană prea caldă ca să trăieşti veşnic fără dragoste, în vreun fel sau altul.

— Nu-i ceea ce-mi doresc.

— Atunci ce-ţi doreşti?

Se simţea înfrântă, un simptom ciudat, care nu o caracteriza şi pe care-l simţise adeseori în ultimele zile – şi nopţi, mai ales.

— Cred că… Nu ştiu… Cred că vreau să-mi pot dori suficient de mult una din alternative ca să fiu fericită cu alegerea şi cu stilul de viaţă.

— Biată Caryn! Mike părea compătimitor, în timp ce încerca să-i învioreze starea de spirit. Prinsă într-o breşă de timp între două ere… Nu sunt nici eu tocmai un statornic, dar adu-ţi aminte de mine dacă te hotărăşti în felul celălalt.

— Sigur, îi întoarse Caryn zâmbetul, o să fii drept în capul listei. Nu era adevărat, dar ar fi trebuit să fie. Cel puţin Mike o plăcea sincer, în timp ce Vance voia să creadă întotdeauna despre ea doar ce putea fi mai rău.

Îşi încheiară cina delicioasă cu şerbet spumos de ananas, servit în cristal scânteietor şi Caryn se trezi întrebându-se dacă fructul venea de pe dealurile roşii ale Molokaiului.

Dansă cu Mike de câteva ori, la fel de depărtaţi ca un frate şi o soră sau doi copii de la clasa de dans, înainte ca ea să spună:

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la aeroport.

— Stai să telefonez, mai întâi. După ultimul

buletin meteo vântul era prea puternic în jurul Molokaiului ca să fim în siguranţă într-un avion mic.

Când Mike se întoarse peste câteva minute de la telefon, Caryn îl întrebă:

— Ei, cum e?

— Răspunsul: „prieteni, e vânare de vânt”, cită el. Şi vântul spune nu. Dar am reuşit să fac o rezervare pentru ultimul spectacol la Revista Polineziană, la Beachcomber. Putem să verificăm din nou la aeroport, după aceea.

Caryn fu fermecată de spectacolul alert şi diversificat de la Beachcomber, care prezentă câteva dansuri polineziene, incluzând atât graţiosul, domolul hula Hawaiian, cât şi vibrantul, mai ţipător, senzualul hula tahitian. Îndrăzneţul dansator cu focul, cu torţele sale învârtite, o vrăji pe de-a-ntregul, dar flăcările păreau să-i aducă amintirea arzătoare a unui alt timp, alt loc, alt bărbat.

La Beachcomber băură amândoi o specialitate de rom servită în ananaşi scobiţi.

Mike sună iar la aeroport, imediat după final.

— Îmi pare rău, îi raportă. Putem prinde ultimul spectacol poate în altă parte şi să mai încercăpi. Dar să fiu sincer, vântul nu cred să scadă pe timpul nopţii, iar eu n-o să mai fiu în cea mai bună formă după două noaptea. Ca să accentueze, adăugă: într-o noapte ca asta, acum vreo două luni, un elicopter s-a zdrobit de un deal din Molokai.

Următoarele apeluri nu avură mai mult succes, aşa că încercară să găsească o cameră de hotel pentru Caryn.

Un recepţioner le explică:

— Cu zăpada abundentă căzută în Est şi în Vestul Mijlociu din ultimele câteva săptămâni, o mulţime de lume de pe continent a plecat spre orice loc în care singurul lucru alb de pe pământ să fie nisipul.

Când deveni evident că nu exista decât un singur loc pentru a-şi petrece noaptea, Mike îşi puse glumeţ mâna dreaptă în dreptul inimii, o ridică pe stânga şi jură:

— Îţi promit că am să-mi petrec toată noaptea pe canapea.

— Nonsens. N-am să te las.

Trăsăturile lui Mike arătară un pic de neîncredere, în timp ce încerca să pătrundă mai bine înţelesul spuselor ei.

— Asta a fost o decizie cam rapidă.

— Da, am decis că eu o să dorm pe canapea. Zâmbi maliţios. Vreau să fiu sigură că te odihneşti bine, ca să nu iei mâine vreun viraj greşit şi să ne trezim în Ei Salvador sau cine ştie unde.

În treacăt, Caryn se întrebă dacă Mike nu o minţise cu rapoartele meteo nefavorabile pentru a o atrage în bârlogul Lui. Îşi aduse însă aminte că Mike se comportase foarte bine faţă de ea şi că n-ar trebui să devină suspicioasă din cauza lui Vance Warner, faţă de toţi bărbaţii aşa cum, aparent, era el faţă de toate femeile.

Drumul până la apartamentul lui Mike, situat în cealaltă parte a oraşului, le luă ceva timp. Apartamentul era decorat modern. În bucătăria micuţă erau vase nespălate – Caryn nu se putu abţine să nu observe când se duse să-şi pună te/-ul în frigider. Cu oarecare mândrie, totuşi, Mike îi arătă balconaşul camerei de zi de pe care, pretindea el, la lumina zilei oceanul se putea vedea de la depărtare de un sfert de milă.

Caryn rămase fermă, insistând să nu-l scoată pe Mike din propriul pat. Ea se întoarse pe canapeaua din living, îmbrăcată cu rochia lejeră.

Epuizată, adormi imediat şi căzu într-un somn adânc, fără vise, până când simţi o mână puternică de bărbat pe umăr. Vance – era din nou cu ea. Acoperi mâna cu a ei într-o mângâiere lentă, senzuală.

Umărul i se clătină.

— Caryn, ţine-o tot aşa şi o să-mi anulez şi cursa de la ora douăsprezece. Haide, scoală-te, adormito. Trebuie să plecăm.

Întinzându-se leneşă, întredeschise ochii. Era Mike, nu Vance. N-avea să fie niciodată Vance.

Ca şi cum ar fi mânuit săruri de mirosit, Mike îi flutură o ceaşcă de cafea pe sub nas. Solubilă

— Ar fi recunoscut acea lipsă distinctivă de aromă, oriunde s-ar fi aflat.

— Sus şi bea-o. E trecut de nouă jumate. N-avem mult timp dacă vreau să ajung înapoi în Honolulu până la prânz.

Caryn sări din pat.

— Aoleu, ar fi trebuit să fiu la lucru înainte de opt... Cum e vântul?

— Cred că ori s-a hotărât să te lase să te întorci pe Molokai, ori – s-a ascuns şi ne pândeşte printre nori.

Caryn nu se mai învrednici să-şi schimbe ţinuta pentru zborul de întoarcere, gândindu-se că o să facă un duş rapid şi o să sară într-o pereche de jeanşi curaţi imediat ce ajunge la Winds End. Ţesătura alunecoasă nu arăta a fi şifonată.

În maşină, pe drumul spre aeroport, Mike exclamă:

— Hei, am uitat să-ţi spun. La cursa aceea, pentru trei zile, pe care mi-au aranjat-o în după amiaza când eram la hanul „Miezul Nopţii" din Kaunakakai, nu s-au mai arătat clienţii. După ce am aşteptat în Honolulu vreo două ore, a venit un curier s-o anuleze şi cu un cec cu taxa pe trei zile. Aşa că am făcut o afacere bună!

Mike verifică aparatul înainte de zbor şi curând se îndreptau spre bucata de pământ din depărtare, învăluită în nori, în timp ce Honolulu mai putea fi văzut încă, micuţ, spre stânga, în lumina puternică a soarelui. Pacificul era de un albastru. Liniştit, cu nuanţe de la aqua pal, turqoise şi până la cel mai adânc azuriu. De la înălţimea lor, crestele înspumate ale valurilor care decupau ţărmul, păreau nemişcate.

Curând, colinele dantelate ale Molokaiului deveniră vizibile şi zburară deasupra panglicilor argintii ale cascadelor şi torentelor care alergau

prin văile înverzite, în drumul lor spre mare. Apoi Cessna înţepă un nor ceţos şi începu să coboare spre pista de aterizare de la Winds End.

Mike opri aproape de hangarul ocupat de Beechcraftul lui Vance, apoi ocoli aparatul pentru a o ajuta pe Caryn să coboare.

— Să te ajut să-ţi duci bagajele în cabană?

— Nu, mă descurc, răspunse Caryn, umplându-şi braţele cu saci şi cutii. Slavă Domnului că pusese la poştă, în Honolulu, cadourile pentru mătuşa ei, chiar dacă era prea devreme, în loc să le mai care până aici.

— A fost o seară grozavă, Caryn! Mike se aplecă şi o sărută frăţeşte pe obraz – şi eşti binevenită să-ţi petreci noaptea în apartamentul meu, oricând vrei.

Apoi Mike îşi îndreptă aparatul spre direcţia opusă, pentru decolare şi Caryn jonglă cu pachetele, împingând cu genunchiul unul din ele şi ţinându-le într-un echilibru precar.

Surprinsă, îl văzu pe Vance ieşind din penumbra hangarului. A meşterit ceva pe la avion, decise Caryn, alungând speranţa că ar fi putut aştepta intenţionat întoarcerea ei. Cu siguranţă că îi auzise pe ea şi pe Mike luându-şi rămas bun.

Impasibil. Întinse mâna şi pipăi petala netedă a unei orhidee, cu mult mai puţină delicateţe decât o făcuse ea, din colierul floral pe care şi-l pusese cu dezinvoltură la gât, azi dimineaţă.

— Te-ai distrat bine la Honolulu?

Tonul sarcastic al întrebării o îndemnau pe

Caryn să-i trântească toate pachetele pe picioare. Dar pentru moment, pe trăsăturile lui apăru o emoţie veritabilă, în timp ce aştepta încordat răspunsul ei.

Dar asta n-o făcu să-şi înghită răspunsul pe care-l avea pe buze.

— Al naibii de bine, spuse zâmbind dulce în timp ce se întoarse şi o luă în direcţia cabanei cu toată graţia pe care şi-o putea permite cu braţele pline de pachete.

Din nefericire, pachetele îi explodară din braţe la doar câţiva paşi. Împrăştiindu-se pe jos încoace şi încolo. Vance se apropie repede.

— Cred că pot să te ajut, mormăi el.

— Nu te deranja. Nu am nevoie şi nu vreau nimic de la tine.

El o apucă de umeri, întorcând-o într-o parte ca s-o privească drept în ochi.

— Ei bine, eu vreau ceva de la tine. Şi e ceva, se pare, disponibil pentru alţi bărbaţi.

Gura îi coborî peste a ei, nu cu cruzime, dar cu o intensitate care trăda dorinţa disperată. Caryn se forţă să nu-i răspundă, nereuşind pe de-a-ntregul. Vance se dădu uşor înapoi pentru a-i cerceta reacţia.

Reuşi să spună tăios, indiferentă:

— Îţi plac filmele cu Bogart, nu-i aşa? Sau citeşti romane siropoase de-acum cincizeci de ani. Insula asta e cu decenii în urmă nu numai într-un singur fel. Bănuiesc că n-ai auzit că pupăturile ca-n filme nu se mai poartă în zilele noastre. Chiar în

timp ce vorbea, o parte din ea tânjea ca buzele lui să i le strivească din nou pe ale ei, ca braţele lui s-o tragă mai aproape.

Vance păru deopotrivă rănit şi derutat de faptul că acţiunea lui n-a produs efectele scontate. Dar dilema lui cea mai chinuitoare fu exprimată imediat:

— De ce Mike şi nu eu?

Poate că era cel mai bine ca el să creadă că era ceva între ea şi Mike. Poate că după aceea se vor putea evita unul pe celălalt. Nici aprobând, nici negând, Caryn spuse simplu:

— Îmi place Mike.

— Şi eu nu-ţi plac? insistă Vance.

Te-aş putea iubi, recunoscură gândurile ei. Asta-i problema. Timpul petrecut cu Mike nu-mi periclitează carierasau stilul de viaţă şi nu mă expune la posibile suferinţe.

Răspunse evaziv întrebării lui, evidenţiind cu răceală.

— Tu eşti cel care vrea neapărat să creadă că am ceva cu Mike. Nu se putu abţine să nu adauge, cu ironie amară: Vance Warner – Campionul la tras concluzii.

— Caryn, ştiu că ai fost plecată toată noaptea şi ştiu ce am văzut şi auzit când te-a adus Mike înapoi…

Ochii lui cenuşii o împungeau ca o injecţie cu ser de adevăr.

— Vântul a fost prea puternic ca să ne întoarcem aseară.

— Eu am reuşit să vin, începu el. Apoi, nedorind să tragă primul foc într-o nouă bătălie, cedă; Dar asta a fost pe la jumătatea după-amiezii.

— Am dormit pe canapeaua lui. Mike deoarece toate hotelurile erau pline. La dracu' cu corzile astea vocale care vorbesc singure. De ce nu şi-ar fi ţinut mai bine gura şi să-şi fi menţinut sanctuarul oferit de idila imaginară cu Mike.

Ochii argintii ai lui Vance se prelinseră în ai ei. Buzele i se strânseră într-o încercare nereuşită de a reţine următoarea frază.

— Caryn, în legătură cu azi dimineaţă… şi ieri după amiază şi sâmbătă seara… îmi pare rău

— Ultimele cuvinte se rostogoliră cu dificultate de pe buzele lui, de parcă foarte rar ar fi avut ocazia să le pronunţe.

— Mulţumesc, răspunse Caryn simplu, deopotrivă mişcată şi surprinsă.

— Ei, acum ce-ai zice de o „pupătură ca-n filme"?

— Faci ca asta să pară de-a dreptul obscen, i-o întoarse ea, încântată că simţul umorului în relaţia lor revenise la suprafaţă.

— Păi, dacă refuzi să dai lecţii, spune-mi doar dacă fac corect.

Încet, cu titlul de încercare, Vance o luă pe Caryn în braţe şi ea nici nu fu în stare, nici nu dori să-i oprească acţiunea. Încă o dată el îşi coborî buzele spre ale ei, apăsându-le uşor, delicios. Limba lui îi despărţi încet buzele.

Creierul Carynei se lupta ineficient să

transmită comenzi spre restul trupului. Când îşi puse mâinile pe pieptul lui Vance pentru a-l împinge mai departe, acestea fură incapabile să se mişte, fericite să-i simtă fermitatea muşchilor, căldura pielii, bătaia rapidă a inimii…

Limba lui alunecă de-a lungul buzelor ei, cerşind permisiunea de a fi primită…

O fuziune care n-ar fi făcut decât să sporească nevoia de o fuziune şi mai adâncă.

Nu se ştie cum, Caryn îşi adună puterea de a se trage înapoi.

— Cred că te-ai descurcat binişor, încercă să o dea pe glumă.

— Dar tu nu vrei asta.

— Vance…

— Ştiu. Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim astfel, zise el, pe un ton poznaş.

— Exact.

— Exact, adăugă pragmatic. Ai întârziat deja la lucru. Ai ziduri neterminate care te aşteaptă.

CAPITOLUL 7

Primele clădiri ridicate au fost barăcile modulare ale companiei care fuseseră trimise pentru birourile şantierului şi pentru cazarea temporară a angajaţilor care preferau să locuiască în zonă. Cam jumătate din lucrători făceau naveta din capătul celălalt al insulei în fiecare zi şi majoritatea celorlalţi se întorceau la casele lor doar în weekend-uri.

În timpul următoarelor câteva săptămâni construcţia progresă rapid.

Uneori, când Caryn ridica ochii de la planşetă, inima începea să-i bată mai repede gândindu-se la silueta unui bărbat înalt, puternic, care locuia chiar lângă cabana sa. Sau şi-l închipuia călare pe calul său, profilat la orizont pe dealul îndepărtat – dealul lor, cum ajunsese să-l numească în gând.

Dar prin acord mutual evitau contactul. Caryn îşi lua de obicei micul dejun cu pâine prăjită şi cafea la cabană, primea de la Hira pungi îmbelşugate pentru prânz şi lucra suficient de târziu ca să evite cina, cu excepţia vreunui sandvici luat la ea în cabană, sau vreun platou lăsat de Hira, pe care-l încălzea la cuptorul cu microunde.

Un frigider micuţ şi un cuptor cu microunde apăruseră ca prin farmec în cabană. Era Vance îngrijorat că ar putea să slăbească? Sau nu voia s-o mai vadă prin preajmă?

Mânca la clădirea principală doar când ştia că

Vance era plecat de la Winds End. Aşa cum se întâmplase destul de des, în ultima perioadă, Vance plecând cu avionul spre Honoluiu şi rămânând acolo mai mult timp.

Angajarea lucrătorilor se terminase şi munca începuse cu echipe complete. Dar mulţi dintre lucrători aveau rezerve faţă de Caryn, Kano fiind una din puţinele excepţii. Caryn nu ştia cât de mult se datora faptului că nu era una de-a lor şi cât faptului că era femeie. Încercă să nu se lase cuprinsă de sentimentul paranoic că John Umeshi răspândea intenţionat nemulţumirea printre muncitori. Nu avea nicio dovadă efectivă, dar atitudinea lui discriminatorie era evidentă când erau singuri.

John, la fel ca mulţi dintre ceilalţi bărbaţi, fusese nemulţumit în mod special când ea angajase trei femei pentru treburi generale şi pentru vopsit, la sfârşit. Două dintre ele erau măritate cu imigranţi filipinezi mai bătrâni, iar a treia era o hippie haole semireformată – dar toate îndeplineau cerinţa de a fi locuit o anumită vreme pe Molokai. Caryn trebuia să fie deosebit de grijulie să nu le arate vreo preferinţă şi astfel era incapabilă de a iniţia măcar o amiciţie. Oricum, cele două filipineze nu vorbeau prea bine englezeşte şi Caryn nu avea prea multe lucruri în comun cu o hippie autoproclamată.

Cel puţin, un procentaj mic din lucrători îi acordau acum respectul cuvenit după ce-i văzuseră competenţa şi nimeni nu-şi permitea să-i

ignore ordinele, ţinând cont de situaţia actuală a angajaţilor. Caryn îl bănuia pe Kano că încerca să ajute la eradicarea nemulţumirilor semănate de John. Dar odată ce John era şeful direct al lui Kano, acesta din urmă nu putea face prea multe.

Caryn suspecta, de asemenea, că John râvnea ia poziţia ei. Nu-şi dădea seama că Resorts Inc. Ar trimite pur şi simplu pe altcineva de la sediul central dacă ea ar părăsi şantierul pentru un motiv sau altul.

Carynei i-ar fi plăcut să se bucure din când în când de o baie în ocean, dimineaţa devreme sau spre seară. Dar nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Putea să aibă probleme dacă se arăta dezbrăcată în faţa angajaţilor.

În schimb, se ducea duminica cu maşina pe alte plaje din Molokai. Şi, ocazional, tot lucrul se oprea pentru un sfert de oră, când un grup de balene migra prin canalul dintre Mani şi Molokai în timpul orelor de muncă. Altfel, Caryn beneficia de puţină recreere, cu excepţia plimbărilor de seară de-a lungul plajei Resorts Inc. sau frunzărind vreun roman, dar oricum n-avea prea mult timp pentru distracţii.

Într-o seară, epuizată după munca zilnică, se întorcea la cabană, când auzi sunetul unui mic avion. Se întrebă dacă Vance decola.

Dacă da, putea să ia probabil o cină plăcută în bucătărie cu Hira, care părea acum mult mai fericită, deşi doar cu un pic mai comunicativă. Dar se gândi că Hira ar putea dori şi ea o cină în doi,

cu Kano.

Tocmai stătea în cumpănă dacă s-o deranjeze sau nu pe Hira, când auzi un „bună” vesel. Se întoarse şi o văzu pe Tami fluturându-şi mâna spre ea.

— Sper că vii cu noi la cină, da? o invită Tami

Oh, nu. Dar Caryn voia ca Vance să creadă că poate fi indiferentă, neintimidată de prezenţa lui şi nici tulburată să-l vadă împreună cu Tami. În seara asta ar putea face o primă demonstraţie.

— Cu plăcere, îi zâmbi Caryn ca răspuns. Roag-o, te rog pe Hira să-mi pună un tacâm.

Alegând o Cămaşă cu mâneci scurte, încercă să se convingă că nu avea nicio intenţie să-i amintească lui Vance de „costumaţia lui favorită”, într-o nuanţă diferită de galben. Caryn fu surprinsă să observe şase tacâmuri la masă când intră în sufrageria cu mobilă din lemn de cireş.

Vance amesteca cocktailurile la un mic bar, care fusese ascuns discret în spatele unor panouri de lemn în celelalte ocazii când Caryn cinase aici. Vance arăta foarte atrăgător în blue-jeanşii săi obişnuiţi şi o cămaşă cu imprimeu tropical.

Ceilalţi oaspeţi erau John şi Kano, de asemenea în ţinută lejeră. John era bine. Clădit fizic, la drept vorbind chiar arătos. Dar se considera, într-un mod atât de evident, un fel de răsplată pentru lume în general şi pentru femei în special, încât Caryn nu-şi putea imagina pe cineva dorind să-şi petreacă un moment mai mult decât era necesar, în compania lui. Totuşi, atât timp cât

îşi îndeplinea îndatoririle slujbei cu competenţă, nu avea nicio justificare să-l discrediteze şi refuza să lase conflictele de personalitate să-i dicteze în relaţiile de serviciu.

Tami purta o rochie scurtă dintr-un material verde înflorat, cu părul negru, lucios, căzându-i pe pielea chihlimbarie a spatelui gol. Şi Hira li se alăturase la cină, îmbrăcată într-o rochie cu un imprimeu tropical încântător

Caryn nu-şi putu înăbuşi dorinţa de a alege vin de ananas, la întrebarea lui Vance. Degetele li se atinseră uşor când el îi oferi paharul şi rămaseră aşa timp de câteva bătăi de inimă. Se întrebă dacă şi el îşi amintea de ultima ocazie când îi servise acest vin.

Îşi amintea. Vance încercă să rupă vraja cu umor, şi cu ajutorul lui Humphrey Bogart.

— „Din toate cârciumile din toate oraşele din toată lumea, a trebuit să intre în a mea”, îi imită el o replică din Casablanca.

Caryn râse, dar sentimentele ei întrebară: „Ingrid, cum de ai reuşit să ajungi pe avionul acela?”

O magnifică etalare culinară era aşezată stil bufet, pe un dulap lateral în sufragerie şi o tavă de încălzire încorporată conţinea specialităţi ale tuturor etniilor de pe insulă, incluzând carne de porc dulce-acrişoară, mahi-mahi, vită aukiyaki şi orez prăjit. Mai erau papaya proaspăt tăiată felii, ananas şi mango, împreună cu salată de diferite legume. Totul părea excelent, mai ales pentru

Caryn care se săturase de conservele încălzite pe reşou.

Conversaţia era generală. Vance şi Caryn se ignorau deliberat unul pe celălalt, atât cât era posibil, iar ceilalţi încercau să ignore acest lucru.

Doar John nu reuşi să se încadreze în nota generală a serii. De uita pofticios la Tami tot timpul şi remarcile îi erau din ce în ce mai insistente, proporţional cu numărul de pahare de whisky băute.

Tami îl mânuia extrem de bine şi Caryn n-avea niciun dubiu că tactul în legătură cu obrăznicia unora era partea esenţială a oricărui curs de stewardesse. Oricum, John făcea seara neplăcută pentru toată lumea şi Vance părea gata să-l dea afară.

— John, îi ceru Caryn într-un moment potrivit, am o nelămurire în legătură cu lucrul de azi, la şantier. Nu vreau să-i plictisim pe toţi cu discuţia noastră tehnică. Vrei să vii puţin cu mine la bar, să stăm de vorbă cât bem ceva?

Fără chef, John o urmă pe Caryn în colţul îndepărtat al camerei.

În timp ce întindea mâna după sticla de whisky, Caryn murmură astfel încât ceilalţi să nu poată auzi:

— Stai cuminte, John.

John nu reacţionă imediat, împroşcând doar băutura în pahar. Apoi mormăi, fără să se uite la Caryn:

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Vreau să spun s-o laşi pe Tami în pace. Cred că ţi-a arătat destul de clar că nu o interesezi şi avansurile tale constante fac pe toată lumea să se simtă prost.

John o săgetă pe Caryn cu o privire încărcată de dispreţ.

— Nu suntem la muncă acum, şefa.

— La muncă sau nu, reprezinţi Resorts Inc. În afară de influenţa pe care o au asupra celorlalţi insulari, oamenii aceştia sunt vecinii noştri. De fapt, Resorts Inc. Încă negociază cu Vance Warner pentru a mai cumpăra o bucată de pământ pentru un teren de golf complet, de optsprezece găuri. Acţiunile tale cu greu ar putea duce la întreţinerea unor bune relaţii.

John şi ridică un colţ al gurii într-o jumătate de rânjet.

— Asta-i exact ceea ce încerc să fac, şefa

— Să întreţin bune relaţii.

Caryn îi spuse răspicat, ochi-în-ochi, odată ce John nu era cu mult mai înalt decât ea:

— M-ai auzit, John. De acum înainte o vei trata pe Tami ca şi cum ar fi bunică-ta, doar să nu-i ceri să-ţi facă prăjituri.

Ochii lui John se îngustară, devenind linii întunecate.

— E un ordin ferm, şefa?

— Îl vrei în scris?

Deşi muşchii duri ai corpului lui rămaseră încordaţi, cuvintele lui deveniseră cooperante.

— Acum te-am înţeles, şefa. Aşa rămâne. Fără

nicio Tami.

Când petrecerea se sparse mai târziu, Tami o prinse o clipă de mână şi-i şopti:

— Mulţumesc pentru orice i-ai fi spus lui John.

Caryn îi strânse mâna ca răspuns şi-i zâmbi, murmurând:

— Mulţumesc că nu ne-ai aruncat pe toţi afară.

John fusese primul care plecase.

Caryn o luă de-a lungul cărării care ducea la cabana ei, oprindu-se să inspire miresmele amestecate ale miilor de flori.

Cu luna plină luminându-i suficient calea, Caryn nu se obosi să aprindă lanterna pe care se învăţase să o poarte întotdeauna în poşetă. Nu-l observă pe John rezemat de cabană, până când nu ajunse aproape de uşă.

— Ce faci aici?

— Gata cu joaca, şefa. Sunt exact unde-ai vrut să fiu. Ordinele tale, îţi aminteşti?

— Nu ştiu ce tot vorbeşti, fu rândul Carynei să spună. Îl privi pe John drept în faţă, oţelindu-se automat şi strângându-şi degetele pe cheia pe care o ţinea pregătită să descuie uşa.

Mare parte a trupului musculos al lui John era învăluit în umbră, şi trăsăturile feţei nu i se puteau distinge.

— Joci rolul fecioarei de gheaţă de săptămâni întregi, dar în seara asta ai fost destul de clară că mă vrei pentru tine, aşa că am obosit să mai aştept.

John sări spre ea, prinzându-i corpul în braţe şi încercând să-i acopere gura cu un sărut umed şi aspru. Presupunerea lui falsă că ea dorea asta şi poziţia lui fixă, cu picioarele uşor depărtate, îi permiseră Carynei să acţioneze.

Ridică genunchiul cu putere şi simultan zgârie cu cheia obrazul lui John. El schelălăi şi sări înapoi ca un animal sălbatic rănit, pipăindu-şi cu laba stângă zgârietura de pe obraz şi cu cea dreaptă acoperindu-şi celălalt loc vătămat.

— Acum chiar că o să-ţi primeşti porţia, mârâi el.

— Eşti dornic să-ţi petreci ceva timp într-o celulă, la închisoare, John?

Caryn menţinu o aparenţă de calm, cu un ton rece în voce care nu trăda furia şi teama care creşteau în ea.

— Cine te-ar crede? continuă mârâitul lui, încet, primitiv şi ameninţător. Nu eşti Albă-ca-Zăpada. Te-am văzut cu ochii mei tăvălindu-te în noroi cu Vance Warner, gata să-l laşi să te aibă chiar aici, unde te putea vedea toată lumea.

Deci, cortina lor de platină tremurătoare fusese transparentă până la urmă.

— Şi din nou în ziua aceea, pe pistă. Erai gata să te dai şi la pilot şi la Warner, pe rând.

Afirmaţiile lui o îngreţoşau, dar îi răspunse şfichiuitor:

— Dar tu nu eşti nici Vance Warner, nici Mike ORiley. Eşti doar un play-boy amărât! Şi nu pot suporta să te văd.

— Toată lumea ştie cine-mi eşti, şi te-au văzut în seara asta toţi cum mă cereai doar pentru tine. Nimeni n-o să creadă că n-ai vrut tu.

Sări din nou spre Caryn, dar cum ea stătea într-o parte, nu era o ţintă prea uşoară. Întinzându-şi braţul cu toată forţa pe care şi-o putu aduna, Caryn lovi cu pumnul micul os dintre nări. Cu un strigăt de durere, John se dădu înapoi clătinându-se câţiva paşi, apoi căzu în genunchi, Dacă refugiul n-ar fi fost la doar doi paşi, Caryn ar fi continuat cu alte câteva lovituri pe care le ştia.

Timp de câteva secunde, dar care ei i se păruseră a fi ore, se chinui să nimerească cheia în încuietoarea uşii, având impresia că aude şi alte zgomote. Avea oare John un complice care se apropia din altă parte?

De fapt, trecură doar câteva secunde până când ajunse la adăpostul cabanei, trânti uşa şi încuind-o imediat după ea. Se rezemă de uşă, tremurând incontrolabil într-o combinaţie de teamă şi mânie şi ascultând sunetele de afară, pândind orice semn că John ar încerca s-o atace din nou.

Se gândi să strige, dar era prea departe şi de clădirea principala şi de barăcile muncitorilor ca s-audă cineva. În plus, nu se mai afla în pericol.

Nu se mai auzi niciun zgomot de afară. Timp de o oră cât stătu la pândă, Caryn rămase aşezată într-un scaun în faţa şemineului rece, cu mâinile strânse pe vătrai.

Voia atât de tare să se ducă la Vance. Să caute

alinare şi protecţie. Dar ştia că n-ar putea, nici dacă n-ar exista posibilitatea ca John să mai pândească încă pe afară.

Trebuia să-şi reamintească tot timpul că, deşi avusese fineţea şi bunul simţ să nu insiste pe lângă ea, Vance nu era diferit de John, într-un anumit fel – şi Vance o dorea pe Caryn doar ocazional, şi fără să ţină prea mult la ea.

De-abia de aţipi puţin în acea noapte, temându-se să lase garda jos, şi ţinu vătraiul în pat lângă ea – un biet substitut pentru cavalerul cu armură strălucitoare.

A doua zi dimineaţă, în mica clădire prefabricată de aluminiu care servea drept birou de teren, Caryn revedea programul săptămânii împreună cu Kano, când sosi şi John, într-un târziu.

— Ce-ai păţit la faţă? întrebă Kano văzând zgârietura urâtă, roşie, care se întindea pe toată lungimea obrazului lui John.

— O fi nimerit în ceva cu ghimpi umblând prin întuneric noaptea trecută, preîntâmpină Caryn cu voce de gheaţă replica lui John.

Când John întoarse celălalt obraz în direcţia ei, Caryn văzu cu uimire o vânătaie mare pe care nu-şi amintea să i-o fi produs ea.

— Kano, du-te să vezi de muncitoare, ordonă John. Trebuie să stai tot timpul cu ochii pe ele.

Kano o privi pe Caryn nesigur.

— Continuă după programul pe care ţi l-am dat, contramandă Caryn.

Caryn se uită la John cu ură totală şi el i-o întoarse la fel. Imediat ce Kano ieşi pe uşă, Caryn începu:

— Dacă mai încerci vreodată…

— Nu poţi să mă concediezi, o întrerupse John. Le-am spus deja la jumătate din băieţi că m-ai implorat să mă culc cu tine aseară şi te-ai înfuriat de-a binelea când te-am refuzat.

Caryn rămase cu gura căscată, de şoc.

— Sunt un bărbat însurat, ştii?

— Nu ştiam. Tonul lui Caryn spumega de furie şi sarcasm, dar singurul lucru surprinzător în legătură cu vestea asta, este că există o femeie care să te vrea. Continuă pe un ton îngheţat, oficial: N-am avut intenţia să te concertez azi dimineaţă. Nu suntem în serviciu, militar unde eşti automat dat afară dacă ai ridicat mâna asupra unui superior, spuse subliniind ultimul cuvânt. Am luat în considerare faptul că incidentul nu s-a petrecut în timpul celor de serviciu, că erai beat şi că luna plină afectează fără niciun dubiu comportamentul unor indivizi ca tine. Oricum, eşti acum oficial în stare de angajare de probă. Dacă mă mai atingi cât de puţin sau faci vreo remarcă nelalocul ei, eşti concediat. Dacă hărţuieşti vreo altă femeie de pe toată insula asta – verbal sau fizic, eşti concediat – dar asta n-ar trebui să fie o problemă pentru tine, odată ce eşti atât de hotărât să-i fii credincios iubitei tale soţii. Iar felul în care-ţi îndeplineşti munca, ar fi bine să fie perfect – nu-mi trebuie prea multe stimulente ca să scap de

tine.

Întinse mâna şi îndreptă un teanc de hârtii de pe birou, simulând indiferenţă totală faţă de prezenţa lui.

— Cât despre povestea ridicolă pe care pretinzi că ai spus-o oamenilor azi dimineaţă, îmi închipui că se distrează grozav chiar acum. Toată lumea ştie că vânezi tot ce poartă fustă, la fel de bine cum ştiu că pe mine nu mă interesează un bărbat de felul tău. Acum ieşi afară de aici şi apucă-te de treabă!

Privirea întunecată a lui John era plină de otravă, dar se supuse ordinului ei.

Imediat după ce plecă, Caryn se prăbuşi în scaunul din spatele biroului, cu un creion tremurându-i între degete. Nu credea niciun cuvânt din ultimele pe care i le spusese lui John. Îi era teamă că acum toţi oamenii râdeau şi şuşoteau pe seama ei.

Caryn se hotărâse să nu-l denunţe pe John pentru tentativă de viol. Pentru că ar fi dăunat imaginii pe care Resorst Inc. Încerca să şi-o creeze pe Molokai.

Nu-l concediase din motive legate de imaginea propriei sale cariere şi nu din cauză că i-ai fi fost teamă că nu ar fi fost crezută, într-o confruntare între versiunea ei şi a lui. Pur şi simplu nu voia ca Jordan Nash şi ceilalţi din conducerea corporaţiei să creadă că o femeie nu se putea descurca în această slujbă, că nu putea supraveghea şi conduce angajaţii bărbaţi, că prezenţa unei femei

într-o astfel de muncă provoca probleme speciale. N-avea de gând să-l lase pe John Umeshi să-i afecteze perspectivele carierei ei, ca şi ale altor femei.

De fapt, n-avea de gând să trimită niciun raport oficial asupra aşa-zisei angajări de probă a lui John, la sediul companiei. Avea să rămână o fişă în dosarul ei privat de la cabană, în caz că avea vreodată nevoie de ea.

Lucrătorii, deşi ceva mai dezordonaţi decât de obicei, urmară instrucţiile Carynei în următoarele zile. John îşi îndeplini îndatoririle şi păstră distanţa.

Exteriorul şi parţial, interiorul erau terminate la clădirea situată în vestul grupului de trei; şi exteriorul clădirii din mijloc se apropia de finalizare. Li se spunea, fără prea multă imaginaţie, Clădirea numărul unu şi Clădirea numărul doi.

Ceilalţi lucrători îşi terminaseră ziua de muncă deja de două ore, când Caryn aruncă o privire superficială spre materialele care aşteptau să fie folosite pentru interior. Uluită de ceea ce descoperi, alergă spre birou şi verifică facturile…

Începu a doua zi dimineaţă prin a-l întreba pe angajatul în care avea, instinctiv, cea mai mare încredere – Kano.

Mai târziu îl convocă pe John Umeshi în biroul ei. Tocmai dădea să se aşeze pe scaunul din faţa biroului ei, când îl întrerupse glacial:

— Nu te deranja să stai jos. N-o să mai fi prea

mult timp pe-aici.

Sfidător, John se aşeză, totuşi.

— Furtul tău a fost descoperit. M-am consultat cu Jordan Nash prin telefon şi m-a informat că nu vor să păteze imaginea companiei printr-o urmărire în justiţie. Dacă ar depinde de mine personal, aş insista pentru o condamnare maximă din cea prevăzută de lege. Fapta ta ar fi putut costa vieţi într-o bună zi.

În timp ce John nega constant totul şi o provoca să-i „dovedească”, Caryn îi arătă ce descoperise. John înlocuise materialele prevăzute cu altele mai ieftine, fără îndoială vânzându-le pe cele de calitate vreunui angrosist dubios căruia nu-i păsa de unde proveneau.

După ce-i detalie substituirile, se ridică trântind furioasă un teanc de hârtii pe birou.

— Şi înlocuirea sârmei de cupru numărul şaisprezece cu cea numărul doisprezece ar fi putut duce la un incendiu într-o bună zi – un incendiu care ar fi putut ucide oameni, din cauza lăcomiei tale meschine! Nu pot să pricep ce fel de gândire perversă trebuie să ai, ca să crezi că nişte amărâţi de mii de dolari valorează mai mult decât vieţile oamenilor!

John continuă să nege până când deveni evident că existau într-adevăr suficiente dovezi împotriva lui.

— În caz că nu ai ghicit până acum, eşti concediat! Strânge-ţi lucrurile şi dispari din acest loc până deseară. Dacă mai pui piciorul vreodată

pe proprietatea Resorts Inc., pun să te aresteze.

Pornind spre uşă, trăsăturile lui John se contorsionară şi mârâi printre dinţii îngălbeniţi, ca un animal încolţit:

— Le-am spus deja oamenilor cum ai continuat să mă hărţuieşti. Am să mă asigur să afle toţi că am fost concediat de o căţea nesătulă.

Caryn era atât de furioasă, încât încercă de trei ori să rupă un creion în două, până observă că de fapt era un pix.

Angajaţii nu păreau să-şi fi schimbat într-un fel atitudinea faţă de ea. Câţiva păreau chiar să-i acorde mai mult respect.

Totuşi, nu se putea abţine să nu întrebe ce gândeau. Şuşoteau oare unii în spatele ei despre afirmaţiile lui John?

Caryn îşi spunea tot timpul: „Capul sus”, „Bărbia ridicată” şi alte clişee faciale care nici măcar nu aveau sens, ca să-i mai fie şi de vreun ajutor. Reuşi cumva să meargă înainte şi chiar să menţină o comportare complet profesională. Pentru următoarele zile preluă şi sarcinile lui

John. Alături de ale sale, implicându-se mai mult în supravegherea directă a lucrătorilor.

În ciuda naturii potrivnice din aceste zile, proiectul înainta conform programului, ba chiar se recuperă ceva din timpul pierdut înainte datorită vremii neprielnice. Caryn se prăbuşea în pat după fiecare zi de muncă de şaisprezece ore, prea obosită ca să se mai gândească la problemele ei personale.

La sfârşitul săptămânii îl promova pe Kano pe poziţia lui John, ca şef adjunct de şantier, şi-i spuse să aleagă un alt maistru principal, pe cine consideră el cel mai îndreptăţit pentru acest post dintre ceilalţi lucrători. Kaho alese un bărbat micuţ, dar competent, de origine filipineză, pe nume Esidoro.

Vineri, când făcu anunţurile de promovare în faţa lucrătorilor, chiar înainte de sfârşitul lucrului, aceştia părură a fi mulţumiţi.

Caryn petrecuse mare parte a zilei de sâmbătă aducând la zi înregistrările costurilor, când Kano intră în birou.

— Eşti liber astăzi, zâmbi Caryn obosită, în loc de salut. Doar şefii ai mari lucrează în weekend.

Kano îi puse o pungă de hârtie pe birou.

— Prânzul, decretă el. Am pus-o pe Hira să-ţi facă un sandvici. N-ai avut timp să mănânci mai devreme, dar ăsta o să-ţi ţină până la luau deseară

— Ce luau?

— Prietenii mei, familia Manukele, dau un luau în cinstea aniversării a douăzeci şi cinci de ani de căsătorie. Or să vină o mulţime de insulari, inclusiv unii din angajaţii noştri.

Expresia Carynei se închise.

— Nu pot să merg, Kano.

— De ce nu?

— Ei bine, din simplul motiv că n-am fost invitată.

— Dar tocmai te-am invitat eu. Luau-urile de pe insulă sunt foarte ospitaliere. Toată lumea este

binevenită.

Nu şi eu, îşi spuse Caryn.

— Am de lucru deseară, căută Caryn o semiminciună.

— Hai cu mine şi am să te ajut la lucru mâine. O fosilă Hawaiiană ca mine n-are prea des şansa să însoţească o femeie tânără şi frumoasă.

— Eşti drăguţ să mă inviţi, Kano, dar nu pot.

Apoi Kano tăie vorbăria inutilă. Îşi întinse amândouă braţele de bronz peste birou şi-i luă mâna Carynei între ale lui, într-o manieră prietenească.

— Ştiu de ce nu vrei să vii, Caryn. Dar trebuie să ignori minciunile lui John. Am făcut tot ce-am putut ca să le infirm şi oricum, doar puţini le crezuseră. Cât despre diseară, cred că demonstrezi mai multă clasă venind, decât ascunzându-te.

În seara aceea îmbrăcă rochia cu imprimeu abstract cu pete roz strălucitor şi oranj, pe care o cumpărase în Kaunakakai cu săptămâni în urmă.

La muncă nu folosea decât ruj de buze şi o lojiune de protecţie pe faţă. Dar acum îşi aplică un machiaj complet, inclusiv fond de ten ivoriu şi îşi accentuă pomeţii obrajilor în două nuanţe diferite. Niciodată adepta machiajului încărcat, îşi umbri pleoapele cu puţin fard, după ce trase o linie foarte subţire, de-a lungul conturului genelor cu un creion dermatograf. Termină cu rimelul negru.

Aranjat într-o pieptănătură modernă, părul strălucea în culoarea mierii.

Ca bijuterie alese o perlă şlefuită, montată pe un lanţ delicat de aur, pe care Ben i-o trimisese din Orient de ultimul Crăciun.

Efectul de ansamblu era festiv – şi trebuia să recunoască chiar şi ea – destul de atrăgător. Păcat că dispoziţia nu se potrivea cu aspectul.

Merseră aproape o oră cu jeepul lui Kano, până cotiră pe un drum îngust de ţară care îi aduse până la urmă la luau.

Erau peste o sută de oameni în jurul unei case modeste. Kano. O prezent gazdelor, prietenii lui căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani

— Fără nicio îndoială o anomalie pe Molokai, după toate poveştile pe care le auzise despre divorţurile de aici.

Clryn se simţi prost că nu adusese familiei Manukele un cadou, dar nu fusese niciun loc din care să fi putut cumpăra ceva pe drumul de la Winds End până aici. Se hotărî să cumpere ceva în Kaunakakai sau Honolulu cu prima ocazie şi să trimită prin Kano acestui cuplu care se dovedi a fi foarte plăcut şi ospitalier.

Recunoscu mulţi dintre oaspeţi. Cei mai mulţi dintre angajaţi se simţiră obligaţi să-i prezinte nevestele şi copiii, dar era evident că nu era realmente binevenită pentru nimeni, în afara gazdelor şi a lui Kano şi că arunca proverbiala pătură udă asupra întregii sărbători.

Insularii nu dăduseră aprobarea deplină, din toată inima, lui Caryn şi şantierului, nici chiar înainte de minciunile lui John.

Kano rămase vitejeşte lângă ea, până când o observă pe Hira punând un platou cu mâncare pe masa enormă – tip bufet.

— Du-te şi vorbeşte cu ea, îl îndemnă Caryn, adăugând: Nu-ţi face griji pentru mine – mă descurc.

Kano ezită, dar capitulă.

— OK. Mă întorc în câteva minute.

Lumina electrică, convenţională, inunda masa bufetului dar restul curţii mari eră iluminat în tonuri dramatice, cu torţe tiki. Caryn se hotărî să se mute mai în faţă, unde nu era aşa de aglomerat.

Apoi îl văzu pe el, stând la taclale cu gazdele. Vance purta pantaloni albi şi o cămaşă cu mâneci scurte de culoarea ciocolatei, deschisă la câţiva nasturi, în concordanţă cu atmosfera degajată a luaului. Pâlpâirile torţelor tiki sclipeau pe porţiunea expusă a pieptului lui, aprinzându-i părul roşcat-castaniu, aşa cum o făcuse focul din şemineul cabanei ei în acea noapte, cu multe săptămâni în urmă.

Arăta delicios. Masculin şi extrem de sexy. Irezistibil. Acesta era cuvântul potrivit. Irezistibil. Caryn ştia în acel moment că n-ar mai fi capabilă să-l respingă pe Vance Warner, sau pe ea însăşi, dacă mai încerca vreodată să facă dragoste cu ea.

Dar n-avea să mai încerce. Instinctiv, Caryn se uită în jur după Tami care nu era cu Vance în acel moment. Caryn era sigură că va apărea în curând, arătând uluitor, ca de obicei.

Acum Caryn se simţea de două ori

înspăimântată. Nu se aşteptase să-l găsească pe Vance aici.

Schimbându-şi traseul, îşi făcu drum în direcţia opusă spre colţul îndepărtat al casei, retrăgându-se în umbrele de sub un copac majestuos, plin de flori roşii strălucitoare.

Se rezemă nefericită de trunchiul lui, când un bărbat murmură lângă ea, răsuflarea lui încălzindu-i urechea:

— Rivalizezi cu acest copac-flacără în strălucire şi frumuseţe.

Se pregăti să se confrunte cu un nou adversar, vreun bărbat care crezuse minciunile lui John şi şi-o alesese pe ea, ca ţintă sigură pentru noaptea aceasta. Dar era ceva reminiscent aţâţător în timbrul vocii…

— Vance – nu-şi putu reţine emoţia din propria voce – ăă, bună, sfârşi slab. Nici măcar nu o atingea, dar îşi simţea genunchii atât de moi, de parcă ar fi fost o babă de nouăzeci de ani care tocmai a alergat o milă în trei minute. Nervoasă, îşi umezi buza de jos cu limba, de abia mai târziu dându-şi seama de sugestivitatea gestului.

— Nu cumva vrei să spui aiona? Ochii lui argintii o poleiau. Aloha e un cuvânt atotcuprinzător. Poate însemna bună, sau dragoste…

— Sau adio, adăugă ea.

— Văd că înveţi cultura noastră Hawaiiană. Atunci poate ţi-ai dat seama că tu eşti o wahine şi eu sunt un kane şi împreună putem fi… îşi apăsă

buzele pe ale ei, şi ea se pierdu în micul contact de piele pe piele, în mirosul şi gustul lui, încă familiar după atâta săptămâni…

Sărutul tandru, dar totuşi intens, păru să dureze o veşnicie – până când un gând alarmant îi trezi mintea adormită.

— Eşti aici din cauza lui John Umeshi? întrebă ea fără suflu, plină de teamă. Poate că Vance era doar unul dintre cei care o considerau o pradă uşoară – de fapt, el crezuse asta chiar dinainte ca John să se asigure că toată lumea din Molokai i-a auzit poveştile mincinoase.

— Acel… Vance mormăi o serie de epitete furioase. Aş fi venit la tine de-acum o săptămână dacă aş fi ştiut ce minciuni murdare răspândeşte în legătură cu tine. Am aflat despre ele de-abia azi, când Kano m-a asigurat, că nu-i nimic adevărat. Am să pun capăt tuturor bârfelor, nu că mi-aş închipui să fi înghiţit prea multă lume povestea lui.

— Atunci, chiar crezi în mine, spuse, mai mult către sine, uimită să audă asta. După ce se purtase atât de uşuratic faţă de Vance în trecut, îşi făcuse griji că el ar putea presupune că s-a purtat la fel şi cu John. Sau poate că era doar o chestiune de ego, lui Vance nevenindu-i să creadă că l-a respins pe el şi apoi l-a acceptat pe John.

— De ce crezi în mine? îl sondă cu voce joasă, dornică să audă că el gândea frumos despre ea, că avea încredere în ea – da, că o iubea. Voia şi avea nevoie să audă că el o iubea, fiindcă îi era teamă

de câtva timp că ceea ce ea însăşi simţea pentru Vance este dragoste.

— Fiindcă am văzut cum l-ai tratat pe John în seara aceea, după cină, în faţa cabanei. La privirea ei uimită, Vance explică: Veneam să-ţi mulţumesc pentru că i-ai spus s-o lase în pace pe Tami. Cum expresia ei deveni şi mai uluită, admise încurcat: Ei bine, era o scuză să te văd singură. Nepercepând adâncimea sau cauza incredulităţii ei, Vance continuă: Am fost şocat când v-am văzut de la distanţă, tu în braţele lui John. Eram sfâşiat de dilema dacă să mă apropii să aud ce vorbeaţi, sau să mă retrag şi să vă las singuri, aşa cum credeam că vrei. Dar în următoarele câteva secunde a fost foarte clar că nu vrei să-ţi petreci timpul cu el.

— Ei bine, mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în seara aceea, spuse ea caustic. Asta explică de ce i se păruse că aude pe cineva apropiindu-se.

— Întotdeauna ai pretins că nu vrei şi nici n-ai nevoie de vreun ajutor din partea mea, Caryn. Şi nu păreai să ai nevoie, într-adevăr, atunci. Ai rezoivat situaţia până să pot ajunge eu acolo.

— N-ai auzit vreodată de sprijin emoţional? Cuvintele ei sunau tremurătoare.

— N-am ştiut că vrei, sau că ai accepta aşa ceva de la mine. De fapt, mi-am fânchipuit că nici nu mi-ai da voie să intru după ce tocmai alungaseşi un pofticios la trupul tău.

Îmblânzită de scuzele lui, îl întrebă şovăitor, în

glumă:

— Asta eşti – alt pofticios?

El îşi împleti degetele mâinii lui mari cu ale ei, mai mici şi zâmbi.

— Bănuiesc că sunt, în ceea ce te priveşte.

Caryn n-ar fi putut spune care din ei făcu următoarea mişcare. Deodată se topea în el, cuprinsă în cercul strâns al braţelor lui.

— Ce fel de copac spuneai că este ăsta? şopti cu buzele aproape lipite de ale lui.

El ridică privirea de parcă uitase, surprins de întrebarea ei.

— Un poinciana.

— Nu, înainte – i-ai spus copac-flacără. Ceva m-a pus pe foc şi nu ştiam pe cine să dau vina, îi tachină ea.

— Învinuieşte-mă pe mine, draga mea. Sau poate ar trebui să spun: „Încrede-te în mine”? Doar în mine, sper.

Gurile li se contopiră, explorând şi desfătându-se una de cealaltă şi amândoi erau disperaşi de fuziunea completă a fiinţei lor. Caryn se simţea ca şi cum ar fi fost turnată din gelatină.

Un grup de tobe tahitiene care se auzea din curtea din spate, bătea în acelaşi ritm cu inima Carynei, încât se gândi că poate doar îşi închipuia că aude tobele.

— Se pregătesc să scoată porcul din imu, îi explică Vance, trecând alături de ea şi conducând-o, cu un braţ pe talia ei, spre curtea din spate. Caryn se simţea mult prea ameţită ca să se poată

gândi la mâncare.

Vance mai adăugă ceva, pentru clarificarea discuţiei anterioare care o ameţi şi mai mult:

— Cred că trebuie să-ţi spun că m-am ocupat de Umeshi după ce ai fost în siguranţă, în cabană, l-am explicat că ar fi bine nici să nu mai strănute în prezenţa ta, pe viitor.

Sursa vânătăii lui John era identificată – un pumn eficient, fără îndoială. Astfel că în locul ofensivei fizice, John se decisese pentru un asalt verbal în spatele ei. Dar John Umeshi era acum, din câte ştia Caryn, departe de Winds End, înapoi. La soţia lui iubită.

Vancecontinuă şovăitor, privind mai degrabă în depărtară, decât direct spre ea.

— Apoi am aşteptat jumătate din noapte să vii la mine – pentru sprijin emoţional, sau protecţie fizică, sau orice altceva. Daf n-ai venit. A trebuit să admit faptul că, într-adevăr, n-aveai nevoie de mine.

Caryn nu ştia ce să zică, dar, cu mâna ei, acoperi şi apăsă mâna care i se odihnea pe talie.

Odată ce zona era deja plină de oameni pentru ceremonia luau tradiţională, Vance o ajută pe Caryn să se urce pe un scaun de unde să vadă până la capătul îndepărtat al curţii. Patru bărbaţi turnau apa peste pietre fierbinţi, fumegând şi Vance comentă:

— Groapa se numeşte /mu. Carcasele porcilor sunt umplute cu pietre încălzite; şi porcii, împreună cu coşuri de sârmă umplutecu cartofi

dulci, sunt înconjuraţi şi acoperiţi cu alte pietre fierbinţi; apoi groapa este astupată cu straturi de frunze de li şi bananier umede, pânză de sac şi pământ. După ce se coace o zi întreagă, carnea este atât de fragedă şi suculentă, că de-abia stă pe furculiţă până-ţi ajunge la gură.

Vance o ajută să coboare de pe scaun şi se strecurară-cu degetele împletite spre marginea rândului care se forma spre masa bufetului.

— Hei, salut, n-am vrut să ajung aici atât de târziu, dar am prins un avion Charter în ultima clipă.

Vance dădu drumul mâinii Carynei când îl văzură amândoi pe Mike.

— N-am ştiut că o să fii aici, simulă Vance degajarea.

— Am primit o invitaţie specială, rânji Mike.

Caryn n-avea nicio idee despre ce vorbea

Mike. Ea însăşi nu aflase despre luau decât în acea după amiază.

— Dacă vreţi să mă scuzaţi, acum că eşti aici, ca s-o însoţeşti pe Caryn, văd nişte prieteni cu care trebuie să stau de vorbă. Vance o lăsă pe Caryn cu gura căscată şi simţindu-se mizerabil.

Vance nu învăţa niciodată. Nu-i dăduse nici măcar ocazia de a clarifica situaţia. Odată ce nu era interesat de explicaţiile ei, bineînţeles că n-avea să i le bage pe gât. Era mai bine pentru amândoi, se autoconsolă, necrezând asta nici chiar ea.

— Mike, vrei să mă duci acasă acum? întrebă

Caryn.

— Poftim? Dar n-am mâncat încă.

Avea dreptate. Aşa cum spusese Kano mai devreme, aveai mai multă clasă dacă te arătai decât dacă te ascundeai. Ei bine, îi va arăta lui Vance Warner că se bucură de compania lui Mike şi de o masă bună

Pe masa lungă apărură farfurii şi tacâmuri aduse de mulţi dintre Invitaţi. Pe lângă porc mai erau pui ştdiferite feluri de peşte, inclusiv somon lomi-lomi. Erau puse la dispoziţie practic orice tip din fructele insulei, chiar şi nuci macadamia. Caryn ezită în faţa unui castron mare, plin cu o cremă purpurie.

— Gustă puţin din asta pentru început, îi recomandă Mike. Este poi, un produs Hawaiian

— Un fel de versiune proprie a lor pentru piure de cartofi. Este făcut din rădăcini de taro. Celor mai mulţi continentali nu le place;

— Caryn de-abia se atinse de toate felurile de mâncare, dar încă şi mai puţin de poi. Nu-i displăcea, dar i se părea fără gust.

Aşteptă până ce Mike curăţă tot de pe farfurie, o dădu gata şi pe a doua şi apoi îl rugă:

— Acum poţi să mă duci acasă?

— Dar o să fie cântece şi dansuri. O să fie distractiv.

— Nu şi pentru mine. Tu nu înţelegi, Mike. Nu mă simt binevenită aici pe de-a-ntregul.

După ce încercă să o facă să se răzgândească, Mike fu de acord până la urmă. Fără prea multă

tragere de inimă. Caryn îl găsi pe Kano mâncând cu Hira şi cu alţii, şi-i spuse că Mike o duce acasă. Păru surprins că o vede plecând cu Mike şi nu cu Vance.

Caryn inspiră adânc descoperind că ea şi Mike trebuiau să treacă pe lângă Vance.

— Aşa de repede? Ochii cenuşii păreau s-o interogheze.

— Caryn e nerăbdătoare să se întoarcă, clarifică Mike vesel.

— Înţeleg. Ei, la revedere, Mike. Aiona Caryn!

Incapabilă să reziste să nu arunce o privire iute înapoi înainte de a ajunge în zona de parcare, Caryn îl văzu pe Vance încă urmărindu-i.

În timpul călătoriei de o oră înapoi, Caryn se întrebă de ce nu putea să fie interesată de Mike, mai mult decât de un prieten. Mike era atrăgător, prezentabil şi atent. Ţinea la ea mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată Vance. Şi Mike nu prezenta pericolul unui ataşament permânent, dureros într-o zi…

Orice gând ar fi avut Caryn în minte, îi fu spulberat de remarca lui Mike:

— Nu ştiu dacă ai mai văzut-o în ultimul timp, dar ai întâlnit-o pe cealaltă doamnă din viaţa mea

— În aceeaşi zi când am cunoscut-o eu, la Hanul „Miezul Nopţii”, în Kaunakakai.

Caryn şopti:

— Tami?

— Da. Nu-i nemaipomenită? Am dus-o atunci înapoi la Oahu, şi de atunci am continuat să ne

vedem ori de câte ori ne-am nimerit amândoi în Honolulu. Tami are acolo cartierul general, dar îşi petrece cea mai mare parte din timp zburând în toată lumea.

Ei bine, bravo Tami pentru un lucru. Întorsese clişeul bărbaţilor: avea câte un băiat în fiecare port. Dar Carynei îi displăcea să vadă un tip grozav ca Mike, rănit. Evident, nu ştia nimic cfespre idila în curs a lui Tami cu Vance.

— Tami a fost cea care m-a invitat în seara asta la luau. Gazdele sunt buni prieteni ai ei. Dar a fost chemată în ultimul minut s-o înlocuiască pe o altă stewardesă într-un zbor spre Hong Kong. Îmi plac foarte mult aceste luau ale comunităţilor mici, aşa că am venit şi fără ea.

Tami, probabil că era conştientă de ochii rătăcitori ai lui Vance şi-i ceruse lui Mike să o însoţească pentru a-l face pe Vance gelos, motivă Caryn. Şi-ar fi dorit ca Mike să-i fi spusjui Vance sursa invitaţiei sale speciale. Dar era poate mai bine aşa, îşi aminti Caryn pentru a suta oară:

— E ceva serios între tine şi Tami? îl iscodi ea cu nonşalanţă, îngrijorată că Mike ar putea fi rănit cândva.

— Nur Nu încă. Poate într-o bună zi. Poate niciodată…

Caryn îşi dori să fi putut adopta şi ea aceeaşi atitudine liberă pe care Tami, Mike şi Vance păreau cu toţii s-o împărtăşească.

Ea şi Mike mai sâătură la taclale la un pahar de ceai cu gheaţă, în cabana ei. Când Mike se

ridică ca să plece, siluetele lor se profilau în lumina lămpii din cameră şi Mike se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

— Ne mai vedem, prietene, murmură el şi îi strânse încă o dată mâna.

Caryna îl urmări cum pleacă şi-şi flutură mâna în semn de bun rămas când el ajunse în capătul potecii.

Nu se putu abţine să nu arunce o privire spre casa principală, deşi era învăluită în întuneric. Totuşi i se păru că desluşeşte o mişcare la balconul de la etaj.

Dar, desigur, era doar imaginaţia ei. Era prea întuneric ca să vadă ceva.

CAPITOLUL 8

Începeau să se ivească zorii când Caryn reuşi, în sfârşit, să cadă într-un somn agitat. Când se trezi după ora zece, soarele îşi arunca razele printre nonicenuşii adunaţi în jurul vârfurilor dealurilor.

Trebuie să plec de aici pentru o vreme, îşi zise Caryn în timpul duşului. Se decisa să meargă cât de departe o va duce drumul, la est, spre Halawa Valley. Îşi puse unul din cele două costume de baie pe care le cumpărase în Honolulu, un bikini nu foarte sumar, turqoise, o culoare care-şi închipuise că o va ajuta să se amestece în peisaj şi să se simtă ca făcând parte din apă, pentru a-i alina frământările.

Deasupra costumului îşi trase jeanşii, apoi înnodă capetele unei cămăşi lungi, roşii, în jurul

taliei. Fiindcă avea de gând să se ducă la cascada Moaula, îşi puse şosete şi tenişi.

Cu proviziile pe sfârşite, nu avea nimic din care să încropească un prânz, măcar modest, de picnic. Şi nu era niciun loc din care să poată cumpăra ceva între Winds End şi Halawa Valley.

Mergând spre bucătăria casei principale, spera să nu-i întâlnească pe Vance. O auzi pe Hira – fredonând un şlagăr al anilor ’30. Caryn ciocăni uşor.

Hira o invită amabil înăuntru.

— Intră, Caryn.

— Aş vrea să-mi pregătesc un prânz pentru picnic. Mă duc la cascada Moaula şi am rămas fără mâncare la cabană.

— Sigur – starea de bună dispoziţie a Hirei continua – doar că o să ţi-l pregătesc eu. O privi atentă pe Caryn. Şi pun pariu că n-ai luat micul dejun încă.

— O să iau un măr din cabană, să-l mănânc în maşină.

— Am să-ţi pregătesc şi micul dejun. Porni către dulapuri.

— Nu, te rog. Nu vreau să te deranjezi.

— Ei, hai, nu te purta lolo. Hira folosi zâmbitoare cuvântul Hawaiian pentru „stupid”. Trebuie să începi ziua cu o masă bună.

Caryn îşi începea ziua aproape de prânz. Dar avea o foame de lup, îşi dădu seama, mai ales că la ospăţul din seara trecută de-abia ciugulise din mâncare. Aşa că acceptă invitaţia şi o ajută pe

Hira să facă o omletă imensă cu şuncă, brânză, ardei verde, ciuperci şi ceapă. Hira i-o servi cu felii de papaya şi pâine caldă de la brutăria Kanemitsu, unsă cu unt şi gem de guava.

În timp ce Caryn se îndopa, Hira îi pregăti un prânz la fel de generos din două sandviciuri cu salată de crevete, mango tăiat, prăjiturele de casă pe care i le puse într-o cutie de plastic şi apoi umplu un termos mic cu ceai la gheaţă. Adăugă ceşti de hârtie şi şerveţele şi-i dădu punga lui Caryn care-i răspunse cu un potop de mulţumiri.

Dacă ia trei mese bogate la rând, s-ar putea să-şi facă un obicei din asta, se gândi Caryn, conducându-şi Toyota spre şoseaua 45.

Tocmai când îşi spunea că nu mai poate face nicio milă pe drumul în zigzag, plin de gropi, acesta deveni neted – ca şi cum vreun birocrat care ar fi alocat fonduri pentru reparaţii şi-ar fi dat seama că turiştii aveau să ajungă la capătul răbdării înainte de a ajunge la capătul drumului.

Falezele roşiatice şi stâncile negre începeau să etaleze ferigi de smarald. Curând, frunzişul luxuriant deveni din ce în ce mai. Abundent pe marginea stângă a şoselei, pe măsură ce drumul asfaltat şerpuia spre Halawa Valley.

Caryn se plimbă de-a lungul plajei largi cu nisip blond, şi privi la trei tineri Hawaiieni care făceau surfing pe valurile repezi, înalte. Părea să se distreze grozav. Caryn se întrebă dacă era prea bătrână ca să înveţe „hang ten”, adică, în termeni de surfing, să se ţină cu tălpile pe scândură.

După ce hoinări o vreme, îşi luă punga cu mâncare din maşină, apoi trecu un pârâu limpede spre poteca largă care urca în pantă blândă cale de vreo două mile, spre cascada Moaula. Se opri să admire una din micile biserici presărate pe Molokai, înconjurată de o risipă de flori şi plante cultivate, care se amestecau cu împrejurimile tropicale…

Poteca de pământ bătătorit era umedă de la ploile recente şi era evident că devenea mocirloasă în timpul unuia din frecventele potopuri de pe Molokai. Trecu pe lângă câteva căsuţe împrăştiate.

În cele din urmă, trebui să treacă printr-un torent. În mijloc, apa care curgea cu repeziciune îi ajungea până la genunchi. Ajunsă pe partea cealaltă, se simţi ca o aventurieră vitează, dar udă leoarcă.

Intensitatea vântului crescuse, dar Caryn devenise atât de obişnuită cu el, încât de-abia îl simţi. Aprecie că era lângă Moaula, când din cer începură să cadă picuri grei.

Cel puţin nu erau fulgere periculoase, se consolă Caryn găsindu-şi adăpost sub frunzele mari ale unui bananier.

Furtuna dură jumătate de oră şi se opri la fel de brusc pe care începuse. Neînfricată, Caryn îşi continuă drumul spre Moaula, în timp ce soarele se ivi din spatele unui nor.

Soarele zâmbea din nou larg când Caryn ajunse la Moaula, o cascadă subţire de şaptezeci şi

cinci de metri care scânteia într-o lagună de cristal.

Dorindu-şi ca Vance să fi fost acolo, să împartă frumuseţea cu ea, Caryn se dojeni singură: Lolo, / – trebuie să încetezi să te mai gândeşti la el.

Descălţându-se de pantofi şi ciorapi, Caryn încercă apa cu degetul mare. Apoi îşi scoase cămaşa şi jeanşii şi se pregăti să plonjeze.

— Aşteaptă, nu poţi intra acolo încă, interveni o voce masculină tulburător de familiară.

De parcă ar fi fost invocat de dorinţele ei, Vance stătea la marginea potecii, hainele ude evidenţiindu-i fiecare detaliu al fizicului lui fantastic – cămaşa lipită posesiv de pieptul lui larg, jeanşii mulaţi pe coapsele musculoase.

Cu câteva clipe înainte tânjise după prezenţa lui, dar acum îl atacă ironică:

— Îmi pare rău, n-am ştiut că sunt pe o proprietate Winds End.

— Numeşti. El avansă câţiva metri spre ea, un zâmbet jucându-i-se cu colţurile gurii. Dar n-ai vrea să fii înghiţită de o şopârlă, nu-i aşa?

— O şopârlă, repetă Caryn scrutând apa de cristal.

— Moo, zeul-şopârlă, care locuieşte într-o grotă din fundul lagunei, îi explică Vance legenda. Trebuie să-i verifici dispoziţia înainte de a intra pe domeniul lui, aruncând o frunză de ti pe apă. Dacă pluteşte, la fel o să faci şi tu – dar dacă se scufundă… Vance îşi puse mâna pe inimă şi-şi lăsă capul în jos.

Caryn nu se putea abţine să nu zâmbească şi privi din reflex la frunzele frumoase, uriaşe, multicolore ale plantelor de ti care înconjurau peisajul.

— Ce-ai zice de o ţii pentru doi? Ai ceva împotrivă dacă vin şi eu?

Discordia Carynei între inimă şi raţiune o făcea irascibilă. Numai de-ar lăsa-o în pace, poate ar avea o şansă să-l uite!

— Drept să-ţi spun, am. Am venit aici fiindcă voiam să fiu singură să mă relaxez.

— Să fii singură la una din atracţiile turistice ale Molokaiului? E doar o întâmplare că nu-i nimeni pe-aici acum. Nu poţi să te relaxezi cu mine în preajmă?

Absolut, nu, gândi Caryn. Dar ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Presupun că da. Fă-te comod. E o lagună liberă.

Plonjă în apă fără să mai aştepte testul ti. Putea fi la fel de bine mireasa şopârlei, ca şi sclava dragostei pentru Vance Warner!

După ce înotă peste lagună şi jumătate din distanţă înapoi, Caryn făcu pluta pe spate şi se lăsă să plutească, prefăcându-se că ţine ochii închişi dar spionând de fapt printre gene – aşa cum făcea, ca adolescentă, în dimineţile de sâmbătă când nu voia ca tatăl ei s-o scoale prea devreme.

Vance rămăsese la marginea lacului, cu mâinile în şolduri. Acum începu să se dezbrace

încet şi Caryn nu şi-ar fi putut lua ochii, întredeschişi sau altfel de la Vance nici măcar dacă ar fi apărut Moo însuşi lângă ea.

Vance îşi descheie în tihnă cămaşa udă, apoi şi-o trase de pe pieptul bronzat, lăsând la iveală părul roşcat castaniu. Azvârli cămaşa pe o stâncă din apropiere, apoi desfăcu catarama curelei şi o făcu să alunece încet în jurul taliei.

Vance îşi desfăcu capsa jeanşilor, apoi trase în jos fermdarul. Caryn aproape uită să mai respire, întrebându-se dacă Vance plănuia să înoate gol, în timp ce el îşi dezbrăca fără grabă jeanşii. Apăru abdomenul lui întins, apoi…

Purta un costum de baie pe dedesubt, de culoare roşie.

Când plonjă în apă, Caryn se întoarse şi înotă spre marginea opusă, dar mişcările experte ale lui Vance îl aduseră lângă ea în câteva secunde.

Punându-şi un braţ puternic în jurul taliei, o opri lângă el. Ochii lui argintii îi căutau pe ai ei în timp ce amândoi băteau apa, braţul lui continuând să o ţină uşor, captivă – dar nu fără voia ei.

— Nu am putea pretinde că sunteţo doi turişti care tocmai s-au întâlnit şi s-au hotărât să se bucure împreună de după amiaza aceasta? o întrebă el moale.

— Dar tu nu eşti turist, îl tachină ea.

— Aş spune că sunt cel puţin la fel de fascinat de peisaj la şi alţii. Ochii lui Vance hoinăriră ca o mângâiere peste faţa ei, de-a lungul gâtului care pulsa, în jos spre sânii ascunşi parţial de costumul

de baie. Cu o voce răguşită de dorinţă, încercă să-i vorbească degajat. Văd că nu te-ai bronzat prea mult de când eşti în Hawaii.

Pielea ei nu mai era la fel de albă ca atunci când venise, dar razele soarelui o atinseseră doar uşor.

— Nu mă bronzez tare. De fapt, mă ard, dacă mă expun prea mult.

— Ummm – timbrul lui adânc o făcu să vibreze – atunci va trebui să avem grijă să te expui doar înăuntru. Mâna lui liberă se mută pe umărul ei. Poate că ţi-aş putea da eu puţin bronz…

O trase aproape, alungând apa dintre ei ca pe un cearşaf de satin tras deoparte. Gura lui coborî pe a ei, şi băură fiecare din dulceaţa celeilalte. Caryn simţi că se îneca în dorinţă… Se îneca) Se îneca! Ea şi Vance ieşiră la suprafaţă, căutând aerul.

— Am uitat să înotăm, râse el.

— Moo aproape că ne-a prins, glumi ea, vrând; să nege că îşi pierduse minţile în apropierea lui Vance.

Îl stropi jucăuşă cu apă pe faţă şi dădu să se îndepărteze, dar dă o prinse de gleznă şi o trase fără efort înapoi. În timp ce ea se pregătea de un alt sărut, primi în schimb şi ea un şuvoi de apă pe faţă…

Cine era el? Astăzi Caryn întrezări băieţandrul, imaginându-şi-l pe Vance jucându-se la fel, în acelaşi loc, cu ani în urmă. Şi totuşi era omul de afaceri de succes, fermierul

experimentat, bun prieten cu multă lume de pe Molokai, campion la tras concluzii; şi – n-avea niciun dubiu – un iubit tandru, iscusit şi desăvârşit.

Şi cine era ea? Fata jucăuşă care zbenguia azi în lagună, sau femei maiuia înţeleaptă? Şefa dură de şantier sau femeia vulnerabilă care încerca să-şi alunge «temerile şi dubiile când era singură? Femeia senzuală: au fetişcana de la Cercetaşi care crescuse?

Molokai, paradisul paradoxal, îşi repetă Caryn.

După ce zburdară şi înotară o vreme, Vance ieşi din lac şi se aplecă să o ajute şi pe ea. Atingerea lui era electrizantă – doar apa conduce electricitatea, nu-i aşa? îşi aminti Caryn.

Vance îi prinse coama de păr şaâen deschis în mâini, dându-i-o pe spate şi storcând-o uşor de apă.

— Cred că ar trebui să mergem să ne întindem pe stânci să ne uscăm, cum fac păsările anhinga.

— Anhinga?

— Nişte păsări mari din Florida. Mai sunt numite şi păsări-şarpe. Plonjează în apă să prindă peşti, apoi stau cocoţate pe stânci şi-şi întind aripile – Caryn gesticulă cu braţele – până se usucă. Arată ca Dracula cu pene.

— Ai locuit în Florida?

— Şi în majoritatea celorlalte state.

— Dar ai fost într-o grămadă de locuri. Şi bănuiesc că sunt încă o mulţime în care te vei duce – o lume întreagă care te aşteaptă.

În acea clipă, Caryn recunoscu, în sfârşit, faţă de ea însăşi că găsise singurel loc în care ar fi vrut să rămână toată viaţa – lângă Vance

Warner, pe Molokai sau oriunde în altă parte. Dar el nu-i oferise niciodată această alternativă.

Începu să se caţere pe unul din bolovanii mari împrăştiaţi lângă lagună.

— Stai, o întrerupse Vance. Luându-şi cămaşa, o întinse pe bolovan. E încă udă, zise el ridicând-o în sus pe Caryn, mâinile aşezate pe talia ei trimiţându-i scântei în tot trupul, dar n-aş vrea ca stânca asta ticăloasă să-ţi rănească pielea fină. Adăugă: Te-aş aşeza mai degrabă pe un piedestal, decât pe un bolovan obişnuit.

Caryn se înfiora la cuvintele lui, la fel de mult ca şi la atingerea sa.

Apoi gluma se risipi când mâna lui stângă alunecă încet de pe talia ei pe linia şoldului, coborând în jos pe coapsa suplă, apoi urcând din nou. Mâna lui o masă încet într-un mic cerc, făcând-o pe Caryn să se topească.

— O piele atât de fină, cum e catifea ja ivorie.

Îi sărută gâtul, şi ea se aplecă pentru ca gurile lor să se poată contopi.

Din nou fu inundată de pasiune. Dar se sili să rămână conştientă de mediul înconjurător. Râzând, pentru a-şi ascunde stânjeneala, se trase deoparte.

— Vance, nu gutem face nimic aici.

El se trase înapoi, tachinând-o pe un ton răguşit.

— Credeam că suntem amândoi tipul de oameni de exterior, în mai multe feluri. Mâinile i se mutară» pe talie, într-o paranteză vibrantă. Ai dreptate, draga mea. Vreau ca totul să fie perfect prima noastră dată.

Prima lor dată?

Nu, n-avea să existe nicio primă dată, fiindcă ar fi urmată prea curând de o ultimă dată, îşi aminti Caryn severă.

Dar avea sentimentul că inima n-o asculta. Şi restul trupului manifesta o rebeliune totală împotrivindu-se minţii ei.

Luând cămaşa lui Vance de pe bolovan, comentă:

— Se pare că te-ai udat mai tare decât mine. Pesemne, ai mers prin ploaie

— Dacă Gene Kelly poate dansa în ea, eu pot cel puţin să merg… Pe lângă asta, n-am de ce să fiu supărat pe ploaie. Ea m-a adus astăzi aici.

— Cum adică?

— O să vezi când ne întoarcem.

— Putem împărţi prânzul pe care l-am adus. Hira a pus oricum destul şi pentru doi.

— Grozav. Dar pune-ţi mai bine ceva pe tine, întâi. Ai spus că te arzi uşor.

Atingerea lui ardea mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată soarele, se gândi Caryn, întorcându-se spre locul în care îşi lăsase hainele, şi-şi trase jeanşii în sus peste picioarele lungi şi peste şolduri.

— Ştii, zise Vance de undeva din spatele ei, e

aproape la fel de plăcut să vezi o temaie îmbrăcându-se, la fel ca şi dezbrăcându-se.

Întorcându-se, Caryn îl văzu pe Vance sprijinit de un palmier, privind-o. Azvârli cu cămaşa în el, ca mustrare.

El i-o aruncă înapoi.

— „Pune-o, pune-o”, parodie încurajarea obişnuită adresată stripteuselor de „scoate-o, scoate-o”, cu un rânjet larg. N-aş vrea ca pielea să ţi se facă mai roz decât este deja.

O bună parte a înrbujorării ei era temporară şi putea fi atribuită privirii lui Vance, dar avea şi începutul unei uşoare arsuri. Îşi închise cămaşa roşie la toţi nasturii şi o lăsă să atârne peste jeanşi, temându-se că felul în care şi-o legase înainte ar fi prea provocator şi iarăşi ar uita amândoi de turiştii care ar putea fi prin preajmă.

— Tu nu te îmbraci? întrebă ea, luând punga cu mâncare şi aşezându-se lângă el, dar nu prea aproape.

— Eu nu mă ard. Şi în plus, ne potrivim acum, gesticulă el spre cămaşa ei şi slipul lui roşu. Sau ai de gând să recunoşti că vederea trupului meu aproape gol, te înnebuneşte?

Ochii ei hoinăriră peste picioarele lui musculoase şi coapsele bine conturate, sărind spre pieptul lui larg.

— Sigur că nu, minţi, îndreptându-şi atenţia spre pungă.

După ce terminară de mâncat, Vance îşi curbă un braţ lung spre ea.

— Haide aici, să te întinzi, cât ne mai refacem puţin forţele.

Nu se îndoia de puterile recuperatoare ale trupului lui Vance, dar rezistă.

— Mai bine ne-am întoarce.

— Să mai stăm puţin. Ţi-e teamă?

— Sigur că nu. Caryn se ridică şi se duse lângă Vance, lăsându-se uşor lângă el. Braţul lui se strânse în jurul umerilor ei şi Caryn îşi odihni capul pe pieptul lui. Inspiră mirosul masculin, proaspăt de la ploaie şi de la laguna limpede Punându-şi braţul drept peste pieptul lui, se cuibări mai aproape de căldura alinătoare a trupului de lângă ea.

Ochii ei exercitau o voinţă proprie, hotărâţi să călătorească peste abdomenul lui suplu şi mai jos. Aşa că îi sili să se închidă.

Trecu ceva timp până ce Vance îi deschise ochii cu un sărut. Caryn se întinse, bucurându-se de fermitatea siluetei lui lipită de a sa.

— Îmi place să te trezeşti lângă mine, zise Vance.

— Umm, şi mie, răspunse ea purul adevăr. Câteva clipe se lăsă să-şi închipuie plăcerea trezirii alături de Vance în fiecare zi. Apoi reveni la realitate şi se ridică în capul oaselor.

— Dumnezeule, îmi pare rău că am aţipit. Degetele tui îi îndepărtară cu tandreţe şuviţele de culoarea mierii de pe obraz.

— Cred că n-ai dormit prea mult azi-noapte. Nu te-aş fi deranjat, dar trebuie să ne întoarcem ia

maşini până la lăsarea întunericului.

Vance îşi îmbrăcă jeanşii şi cămaşa încă umede şi strânse resturile picnicului în pungă.

— Ce zici de un sărut pentru drum? spuse, luând-o pe sus, în braţe, într-o lungă mişcare fluidă, până ce silueta el fu lipită de a lui. Apoi o sărută adânc.

Plecară mână-n mână pe cărarea ce era încă destul de noroioasă. Bucuroasă că purta tenişi, uşor de spălat, Caryn observă că şi Vance avea acelaşi tip de încălţăminte.

Rozul atingea cerul azuriu pe când se apropiară de torent. Curând, un curcubeu se arcui la orizont. Se opriră un moment pentru a-l admira.

— Curcubeul e semn de noroc pe Molokai, spuse Vance.

Dispăru un moment în spatele unui pâlc de copaci, apoi se întoarse cu un colac de frânghie.

— Să-ţi prind un curcubeu, doamnă?

Ea îşi strecură braţul în jurul taliei lui.

— Paniolo al meu personal, mm? Cred că mai bine te-aş păstra lângă mine decât să te pun să vânezi curcubeie. Hai să-l lăsăm în pace, să aducă noroc la toată lumea… De ce ai lăsat frânghia aici?

— De unde ştii că n-am auzit-o crescânc într-un copac şi nu m-am dus s-o culeg?

Caryn râse.

— Păcat că n-am aparatul la mine, să fi fotografiat acest arbore de lassouri.

— O să vezi imediat la ce-mi trebuie. Vance se apucă să lege un capăt de trunchiul unui copac, cu

frunzele verzi-argintii, asemănătoare la formă frunzelor de arţar. Acest copac este un kukui. Fructele lui au tot felul de întrebuinţări. Odată ce kukuiul este arborele naţional Hawaiian, n-o să ne lase la nevoie.

Caryn era derutată de acţiunea lui Vance, înainte de a se uita mai atentă la torent. Era de peste două ori mai lat decât atunci când venise şi părea mult mai adânc – iar curentul era foarte rapid.

— Acum înţeleg ce faci. Doamne, n-aş mai fi putut să mă întorc.

— Sau mai rău, ai fi încercat, şi uite-aşa rămâneam fără tine. Pe de altă parte, era o modalitate mai rapidă de a ajunge la ocean dacă reuşeai să ţii capul deasupra, glumi el. Ştiam că norii sunt gata să se reverse în direcţia asta; când mi-a spus Hira că te-ai dus la Moaula, aşa că m-am grăbit să te prind din urmă.

— Vrei să spui că ai traversat curentul ăsta

— Râul – după ce a plouat?

— Draga mea, pentru tine aş urca pe cel mai înalt munte, aş înota cel mai larg ocean, declară Vance melodramatic.

— Cel mai înalt munte de pe Molokai nu e prea înalt, îl tachină Caryn (deşi unele pante erau deosebit de abrupte), dar acest „cel mai larg. Ocean” e altceva…

— Drept să-ţi spun, n-am făcut-o nici pe-asla. Trecusem de torent când a început ploaia. M-am gândit să leg frânghia de ambele părţi mai

devreme, dar mi-a fost teamă că vreun turist care nu-i în formă maximă ar putea-o folosi să treacă şi ar cădea.

— Deci de-asta erai aşa de sigur că n-o să fim întrerupţi, pricepu Caryn. Nu mai putea ajunge nimeni la Moaula după furtună. Acum o să fii în siguranţă? se îngrijoră Caryn când Vance intră în apa periculos de iute, cu celălalt capăt al frânghiei legat în jurul mijlocului.

Apa îi înconjura talia lui Vance de câteva secunde, când curentul îl smulse de pe picioare. Caryn gemu când îi văzu trupul tras de curent, daftân câteva clipe mişcările lui puternice îl duseră de cealaltă parte. Oftă uşurată – nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse răsuflarea.

Vance îşi desfăcu frânghia din jurul mijlocului şi o legă în jurul unui palmier solid.

Apucând frânghia cu amândouă mâinile, Caryn porni spre torent.

— Stai, ordonă Vance. Vin înapoi să te ajut.

— Nu, asta înseamnă să traversezi de trei ori. Mă descurc.

Dar el îşi croia deja drum înapoi, înainte ca ea să mai poată protesta, cu un braţ ţinând funia şi cu celălalt înotând. O puse pe Caryn să treacă înaintea lui, folosindu-şi corpul drept baraj în calea apei şi sprijin suplimentar. Apoi ea se trase cu amândouă mâinile de-a lungul frânghiei, în timp ce el o împingea din spate. Apa era uimitor de rece pentru tropice.

Se aşezară amândoi să se odihnească puţin

când ajunseră cu bine pe partea cealaltă. Caryn spuse simplu:

— Mulţumesc.

— Cel puţin nu ne-am dus cu torentul.

— Se pare că azi trebuie să stăm numai uzi.

Degetele lui Vance se încurcară drăgăstoase în părul ei.

— Tu ai fost întotdeauna fata ploii pentru mine.

— Bănuiesc că asta face din taine – cavalerul ploii, zâmbi Caryn.

— Sper că acest cavaler al ploii aduce noroc.

Buzele lor se căutară simultan unele pe altele şi se sărutară de câteva ori înainte de a porni din nou la drum.

Noroiul le amintea constant de recentul potop. Împroşca la fiecare pas, murdărindu-le pantofii şi întărindu-se pe partea de jos a jeanşilor, încât Caryn îşi simţea picioarele din ce în ce mai grele.

Într-un punct, picioarele o trădară, fugind de sub ea. Braţele lui Vance o prinseră înainte de a cădea jos.

— Aproape că am avut o bucăţică de dejă vu, aici, glumi el, apoi îi şopti la ureche, continuând s-o îmbrăţişeze: Sper că noaptea aceasta va avea un final mai fericit.

Caryn nu putea gândi dincolo de clipa de faţă. Părea incapabilă să ia decizii, ca şi cum toate inhibiţiile, logica şi bunele ei intenţii fuseseră luate de apa torentului.

Joc de cuvinte: ram beau (cavalerul ploii) şi

rainbow (curcubeu) se pronunţă similar (n.tr.)

Vance spuse în timp ce se apropiau de destinaţia lor imediată:

— Odinioară era o aşezare constituită mai ales din fermieri, cultivatori de taro, aici, în Halawa Valley. Dar comunitatea a fost spulberată în 1946 de un tsunami – l-ai putea numi un val de maree, dar nu e termenul corect. Sistemul de avertizare a funcţionat, totuşi. N-au fost pierderi de vieţi omeneşti, dar locuitorii au văzut de pe vârful acelui deal cum le synt distruse casele şi câmpurile. Arătă spre punctul din care drumul îşi începe coborâşui. 7) u excepţia celor câtorva case pe care) c-ai văzut, zona n-a mai fost colonizată de atunci.

Când ajunseră în fundul văii, asfinţitul împurpurase cerul şi poleia crestele valurilor cu aramă.

— N-am de gând să conduc înapoi cu tot noroiul ăsta pe mine, declară Caryn, îndreptându-se pe porţiunea acoperită cu iarbă către. Curentul mai lent care curgea spre ocean, lângă locul în care îşi parcaseră maşinile.

— Aşază-te şi lasă-mă pe mine, o instrui Vance. Se aplec şi-i scoase pantofii şi şosetele, apoi îi cufundă picioarele în apă, clătindu-i nămolul de pe jeanşi şi rulându-i în sus pentru a-i curăţi pielea.

Cu blândeţe, îi şterse noroiul de pe pielea netedă a tălpilor şi gleznelor. Caryn se înfioră de desfătare sub atingerea lui. El îi masă tandru rămăşiţele încăpăţânate de pe picioare, acordând

atenţie fiecărei tălpi. Caryn nu considerase niciodată talpa o zonă erotică, dar cu Vance fiecare milimetru al trupului ei părea să fie o imensă şi nesfârşită zonă erotică.

După ce termină, Vance îi aşează din nou tălpile pe iarbă. Apoi îi ridică pe rând fiecare picior, apăsându-şi buzele pe fiecare, şi spuse:

— Picioare atât de frumoase! Dacă n-aş şti că sunt doar extensia unui trup magnific, aş spune că nămolul Molokaiului ar trebui ridicat la rangul de loţiune de înfrumuseţare.

Apoi, neceremonios, îşi cufundă propriile picişare în torent, după ce-şi scoase pantofii.

Îşi curăţară pantofii cât mai bine posibil, apoi merseră desculţi spre maşini. Caryn ar fi fost tentată să-şi arunce tenişii şi şosetele la gunoi, dacă n-ar fi fost atât de greu să faci cumpărături pe Molokai. În schimb, îi aruncă în portbagajul Toyotei.

— Urăsc să mă despart de tine, fie şi pentru o oră, până ajungem acasă. Mâinile lui Vance se odihneau pe umerii ei.

— Ştiu – şi eu… Sugeră maliţios: Am putea conduce maşinile bară la bară.

— Drumul e şi aşa destul de periculos, râse el. Când ajungem la Winds End, unde mergem

— La tine sau la mine?

La expresia ezitantă care-i traversă faţa, adăugă:

— Pentru cină. Vreau să spun.

— De fapt, poţi spune la tine sau la tine, odată

ce cabana e tot a ta, glumi ea.

— Ocupanta cabanei este ceea ce aş vrea să am. La sclipirea de feminitate, amestecată simultan cu teamă şi dorinţă din ochii ei, se grăbi să adauge: E doar o figură de stil. În plus, ştiu că n-o să aparţii niciodată cu adevărat vreunui loc sau vreunui bărbaţ.

Caryn descoperi că îi plăcea ideea de a-i aparţinea lui Vance – dar numai dacă şi el îi aparţine ei.

— Vii la casa principală când ajungem? o întrebă el. Putem cina acolo.

— Să mă împrospătez întâi, şi apoi am să vin.

Totuşi, el nu-i dădu drumul din îmbrăţişare şi ea nu se retrase.

În cele din urmă, Vance zise:

— Dacă stau aici şi te ţin în braţe atât cât aş vrea, n-o să mai ajungem niciodată la Winds End. O sărută din nou. Îşi lăsă mâna să alunece încet pe braţul ei, apoi mângâietor peste palma ei, într-un aloha prelungit, până când degetele li se despărţiră, fără tragere de inimă.

CAPITOLUL 9

Caryn nu pierdu timpul când ajunse la cabană. Era nerăbdătoare să fie din nou cu Vance.

Şi nu voia să tărăgăneze lucrurile. Nu voia să-şi dea timp de gândire.

Făcu repede un duş şi îşi aplică apoi machiajul cu ceva mai multă grijă decât de obicei. Trebuie să faci ceva efort ca să poţi apărea „natural”, îşi spuse.

Dând cu ochii de mica agendă deschisă de pe birou, Caryn îşi aminti că astăzi era ziua de naştere a mătuşii sale. Îşi promise să dea telefonul tradiţional de la aparatul lui Vance. Imediat ce ajungea la clădirea principală. Trimisese mătuşii cadourile în aceeaşi zi în care le cumpărasea din Honolulu, chiar dacă era prea devreme.

În timp ce briza fierbinte a uscătorului de păr îi umfla părul care deja avea un aspect luxuriant, şuviţele şatene îi jucau peste umeri.

Să se îmbrace pentru întâlnirea cu Vance din seara aceasta însemna să poarte rochia lungă de satin cu imprimeu abstract, în nuanţe de albastru, deoarece îşi pusese cealaltă rochie lungă cu o seară înainte.

Vrând să intre în competiţie cu florile insulei, Caryn se parfumă cu singurul parfum pe care-l folosea – mireasma uşoară, ca o adiere, de Prince Matchabellis Wind Song.

La urmă se încălţă în sandale cu benzi argintii şi-şi puse câteva lucruri esenţiale într-o poşetă micuţă de seară, argintie.

Cercetându-se în oglindă, Caryn îşi dădu seama că arăta strălucitoare ca o mireasă. Dar ea nu era mireasă şi Vance nu-i dăduse niciun indiciu că ar dori să-i fie vreodată.

Ei bine, şi ce-i cu asta? Hotărâse singură să nu se mărite, cu mult timp în urmă, oricum. Era o femeie vibrantă, liberă, care totuşi se simţea uneori dusă de vânturi în purgatoriu, între vechile valori şi noile stiluri de viaţă. O cerere în căsătorie

n-ar fi fost decât o măgulire a propriei-vanităţi, încerca singură să se convingă, şi ar sili-o să reevalueze decizii deja luate.

Era mult mai puţin complicat şi mai bine, în acest fel – în felul lui Vance. Fără obligaţii pe termen lung, fără legături permanente. Liberă să-şi urmeze propriul drum şi să-şi continue cariera.

Dar realiza acum că deciziile ei anterioare fuseseră luate fără a avea date suficiente. N-avusese nicio idee că un bărbat ar putea-o aprinde, aşa cum făcea Vance, doar cu o privire sau cu o atingere întâmplătoare;

Se străduí să-şi izgonească astfel de gânduri din minte şi se grăbi pe potecă spre iubitul ei.

Vântul puternic bătea mauka, direct spre ea. Astfel, părea s-o îndemne şi s-o împingă către Vance, de parcă ar fi aprobat în sfârşit relaţia lor.

Vance se plimba nerăbdător în lungul lanaiului care se întindea pe frontonul casei sale. Se schimbase în pantaloni negri şi o cămaşă de mătase descheiată pe jumătate.

Se întoarse când unul din felinarele electrice prinseră şi subliniară trăsăturile Carynei. Fugiră unul către celălalt.

Buzele şi limba lui se contopiră cu gura ei dornică, cu emoţie reţinută, în timp ce mâinile îi explorau lungimea spatelui şi a şoldurilor. Pasiunile li se împleteau, aşa cum vânturile ce apărau insula se roteau în jurul lor.

— Mi-a fost teamă că te răzgândeşti şi nu vii, murmură el.

— Nu. Caryn nu mai avea niciun control asupra minţii sale. Doar Vance, cu puternicul său magnetism asupra ei, îi mai putea determina viitorul imediat. Îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul obrazului lui dar el i-o prinse şi-şi lipi buzele de palma ei.

Întinse mâna şi deschise uşa din faţă ţinându-i celălalt braţ în jurul taliei.

— Vii în salonul meu?

— Eşti sigur că ştii cine-i păianjenul şi cine-i musca? îi. Tachină ea.

— Nu, nu sunt sigur deloc, răspunse Vance cu solemnitate subită. Apoi continuă pe un ton uşor iritat: Aş fi vrut să nu fi purtat rochia asta.

Ea fu prea surprinsă ca să mai treacă în defensivă. În schimb, se scuză.

— Îmi pare rău că nu-ţi place.

— Nu-i vorba de asta – de fapt, e înnebunitoare. Istoria ei este ceea ce mă deranjează.

— Crezi că rochia asta are un trecut? încercă ea să glumească.

— Este cea în care erai îmbrăcată când ai petrecut noaptea cu Mike, în Honolulu.

Caryn începu să fiarbă de mânie.

— N-am decât două rochii de seară! Am crezut că m-ai chemat la o întâlnire, nu la un proces!

Acum practic striga. Nu-ţi datorez niciun fel de explicaţii pentru nimic, domnule Vance Warner. Dar pentru buna ta formare, află că eu şi Mike n-am fost niciodată mai mult decât prieteni. Un

sărut prietenesc pe obraz a fost culmea contactului nostru fizic!

Răsucindu-se pe călcâie, dădu să plece.

Mâinile lui Vance pe umerii ei o siliră să se oprească. Îşi apăsă trupul de spatele ei, apoi o îmbrăţişă mai strâns, ţinând degetele întinse pe abdomenul ei, transformând-o în miere caldă.

Răsuflarea lui îi pădilă urechea, când el murmură:

— Caryn, Caryn, nu ştiu ce m-a apucat să amintesc de asta. Ştiu că n-am niciun drept asupra ta, dar nu înţelegi cum mă sfâşie gândul că Mike sau alt bărbat ar face dragoste cu tine sau măcar te-ar atinge.

Ea se răsuci în cercul braţelor lui şi spuse cu buzele ridicate spre gura lui:

— Ba înţeleg foarte bine. Şi eu simt la fel când eşti cu altă femeie. Nu rosti numele lui Tami.

Vance spuse ezitant:

— Cred că trebuie să-ţi fac o confesiune. Tot felul de „confesiuni” oribile colindară prin mintea lui Caryn. Era însurat. Avea şaptesprezece copii închişi prin coteţuri, în jurul casei. Şi în plus, era logodit cu Tami.

Vance continuă, poticnindu-se:

— În ziua aceea, când ai fost la hanul „Miezul Nopţii”, în Kaunakakai, cu Mike, eu am fost cel care l-am chemat pentru o cursă urgentă. Sigur, i-am plătit tariful pe trei zile ca să mă achit.

Caryn râse încântată că Vance avusese atâta bătaie de cap şi cheltuială pentru a cumpăra o oră

sau două cu ea.

— Mike mi-a spus de clientul lui nerăbdător care nu s-a mai arătat – a primit doar cecul. Apoi îi aruncă aşa. Ca fapt divers: À propos, Mike pare a fi atras un o de Tami.

— Zău? Vance nu păru intrigat de ştire, aplecându-şi iarăşi gura spre buzele Carynei şi sărutându-i-le adânc.

Starea de spirit a Carynei se îmbunătăţi. Vance nu ţinea la fel de mult la Tami ca la ea, odată ce ideea apropierii dintre Tami şi Mike nu-l deranja. Apoi îşi dădu seama că asta însemna doar că terminase cu Tami, aşa cum într-o zi va termina şi cu ea. Interesul lui actual putea fi datorat doar faptului că ea, Caryn, era până acum o redută necucerită.

Creierul ei încercă să o convingă că ar trebui să părăsească această casă chiar acum şi să-l uite pe Vance Warner. Dar senzaţiile care-i asaltau fiecare parte a trupului copleşiră complet orice urmă de logică.

— Oh, aproape am uitat că am de dat un telefon în seara asta îşi aminti Caryn când Vance încetă în sfârşit să-i invadeze sensibilităţile. Privindu-şi ceasul, calculă diferenţa de fus orar. Sper că nu e prea târziu. Dar mătuşa ei obişnuia să-şi petreacă ultimele ore ale fiecărei zile în faţa televizorului, urmărind un spectacol sau un film. O să folosesc telefonul din bucătărie şi-l voi taxa pe cartea mea de credit.

Vance îi dădu drumul fără tragere de inimă.

— Să vorbeşti repede. Presupunând că dorea intimitate, nu-i mai aminti că exista un telefon şi în living.

O presupunere corectă. Caryn se întreba dacă să-i spună mătuşii despre Vance în cursul scurtei convorbiri, când deodată acesta remarcă:

— Vocea îţi sună minunat, draga mea – nu ştiu cum, parcă ai fi fericită.

— Proiectul merge bine.

— Asta-i tot? Speram că ai întâlnit pe-ac. Olo vreun bărbat mai deosebit!

Felul în care mătuşa ei o simţea de la mii de mile depărtare, era un mister pentru Caryn dar i se contesă bucuroasă.

— Am întâlnit un bărbat minunat, într-adevăr.

— Asta explică tot, râse mătuşa ei. Pe când nunta?

Niciodată, după câte ştiu eu, îşi spuse Caryn. Dar o minţi:

— Relaţia n-a progresat chiar atât. Vei fi prima care va şti dacă am vreo veste mare.

Mai flecăriră câteva minute până când Caryn sfârşi conversaţia cu „La mulţi ani, din nou” şi se grăbi înapoi la Vance…

Îl găsi în sufragerie aprinzând cele două lumânări care se răsuceau într-un sfeşnic aurit. La lumina pâlpâitoare, paharele de cristal scânteiau alături de farfuriile aurite aşezate la un capăt al mesei lungi, de cireş.

De îndată ce o văzu, Vance întinse braţele spre ea. Caryn se întoarse la îmbrăţişarea lui, cu o

nerăbdare care o sperie. Îl înconjură strâns cu braţele de parcă ar fi putut dispărea.

— Gata afacerile? întrebă el într-o şoaptă.

— I-hm, mormăi ea cu gura lipită de gâtul lui cald, dar n-au fost aşa…

Sărutul lui o întrerupse, urmat apoi de două mai scurte şi în final cu o explorare adâncă a gurii ei cu limba, în timp ce mâinile lui o mângâiau şi o apăsau peste el. În cele din urmă Vance se trase de lângă ea.

— Cred că ar fi mai bine să torn vinul acum.

Paharele de cristal îşi schimbară culoarea, în nuanţa bogată a vinului de Bourgogne. Oferindu-i un pahar, cu degetele zăbovind pe ale ei, toastă:

— Pentru seara aceasta.

Nu pentru viitor. Doar pentru seara aceasta. Era evident că viitorul relaţiei lor se Limita doar la atât.

Caryn se alătură toastului lui Vance, cu ochii în ochii lui.

Nu ştia câte clipe trecuseră până ce el spuse:

— Hira ne-a lăsat cina.

— A lăsat? Vrei să spui că nu-i aici?

— Îşi vizitează nişte prieteni în oraş şi rămâne la ei în noaptea asta.

Brusc, vestea aceasta o sili pe Caryn să încerce să cântărească din nou ce făcea, ce avea să facă, aici, singură cu Vance.

— Eşti sigur pe tine, nu-i aşa? Dar întrebarea ieşi mai degrabă ca un oftat de dorinţă decât ca o acuzaţie.

Cuvintele lui o învăluiră calde, când îi răspunse duios:

— Doar plin de speranţă, draga mea. După o pauză adăugă: A fost ideea Hirei să-şi petreacă noaptea în Kaunakakai, dar trebuie să recunosc că n-am descurajat-o. Ochii lui îi cercetară faţa căutând vreun semn de dezaprobare, dar nu găsi niciunul…

Curând spuse: Cred că dacă nu încălzim cina acum, n-o să mai ajungem să mâncăm niciodată.

Mâncare. Ce-o mai fi şi asta? Şi cui îi pasă de astfel de lucrurr pământeşti? Dar tonul glumeţ al Carynei nu învinse emoţiile profunde pe care le încerca.

— Microundele sunt specialitatea mea.

Mai mult de o oră trecu ca într-o ceaţă. Caryn era vag conştientă că făceau lucruri pe care le fac toţi oamenii obişnuiţi, deşi toate păreau extraordinare în seara aceasta.

Râseră împreună scoţând ambalajele îngrijite ale Hirei, cu etichete care indicau timpul precis de reîncălzire pentru fiecare. Apoi mâncară Boeuf Stroganoff cu orez pufos, broccoli, morcovi, şi salată.

Printre altele, Caryn era uimită că nu sfârşiseră cu jumătate din cină în poală, fiindcă de-abia îşi luau ochii unul de la celălalt.

După cină intrară în livingul întunecat, cu braţele petrecute în jurul celuilalt, aducându-şi paharele cu vin. Doar cornul lunii şi stelele, vizibile prin peretele lateral de sticlă, ofereau o

lumină platinată.

Vance îi luă paharul din mână. Şi o îmbătă în schimb cu sărutările lui înconjurând-o cu braţele. Ea îşi mulă trupul docil pe silueta lui fermă, prinzându-şi braţele în jurul lui şi lăsându-şi mâinile să-i hoinărească pe spate, peste mătasea atât de subţire, care era totuşi o barieră.

— Caryn, Caryn, şoapta lui îi răcori urechea şi se răsuci prin fiinţa ei, rămâi cu mine în noaptea asta. Fii a mea, doar noaptea asta.

Deci iată, din nou. Pentru noaptea asta. Doar pentru noaptea asta. Sau, poate dacă avea noroc, pentru încă alte câteva rendez-vous-uri până când staţiunea era terminată şi ea pleacă din Molokai.

Caryn se încorda în braţele lui încercând să reziste. Dar sărutările lui tandre împinseră în uitare toate celelalte simţuri şi Rămase conştientă doar de Vance şi de nevoia ei imperioasă de el.

Vance murmura:

— Draga mea, îţi promit o noapte atât de specială, că ţi-o vei aminti totdeauna, oriunde ai fi.

Asta era problema. N-avea să-i poată uita niciodată pe Vance. Ştia deja că el va face parte din gândurile şi emoţiile ei pentru toată viaţa. Va fi şi mai rău în viitor dacă deveneau acum amanţi.

O noapte care va fi specială pentru ea, dar nu atât de specială şi pentru el încât să nu şi-o poată scoate imediat din minte şi din inimă când ea avea să plece din Molokei, dacă nu chiar mai curând.

Găsi cumva tăria să se retragă de lângă el. Tremurând pe picioarele care păreau că nu mai

vor să o sprijine, se aşează pe cea mai apropiată piesă de mobilier, care se întâmplă să fie o canapea.

— Vance, n-o să meargă, reuşi să spună încercând să menţină o voce calmă.

El se aşează lângă ea, apăsându-şi coapsa de a ei. Braţul îi încercui talia şi ea ştiu în acel moment că era captivă cu voia ei, că nu va avea niciodată puterea să se rupă complet de el.

Faţa lui. Cu trăsăturile frumoase umbrite în întuneric se aplecă peste faţa ei.

— Să meargă? repetă ultimele ei cuvinte cu o voce joasă, răguşită de emoţie. Eu nu vorbesc despre mecanică, Caryn. Vorbesc despre plăcere, plăcere pură.

Buzele lui erau la o distanţă chinuitor de mică de ale ei, când şopti:

— Dacă m-ai dori măcar pe jumătate cât te doresc eu…

— Da, murmură ea, apoi îşi dădu seama că n-avea probabil să rostească niciodată acest cuvânt în contextul unei cereri în căsătorie.

Dar avea oare vreo importanţă, când jumătate din numărul căsniciilor sfârşeau oricum prin divorţ? Mai ales aici, pe Molokai.

Ar trebui să trăiască doar pentru clipa de faţă. În noaptea aceasta. Cu Vance.

— Trebuia să-l aibă, în noaptea aceasta. Chiar dacă nu pentru mai mult timp decât o bătaie de inimă.

Îşi ridică faţa, gura unindu-i-se cu a lui într-un

sărut care părea că o ridică deasupra timpului şi spaţiului, catapultând-o undeva dincolo de cornul lunii, în univers.

O păsă pe perne, înclinându-i corpul sub al lui.

Ea îi prinse tandru lobul urechii între buze. Ar fi atât de uşor să spună acum ceea ce voia. Te iubesc.

Voia să i-o declare de o mie de ori. Şi totuşi nu o putea rosti. Se sili să-şi reţină cele două cuvinte, temându-se că el se va retrage de lângă ea dacă avea impresia că ceea ce considera o legătură obişnuită, trecătoare, ar putea deveni prea serios.

Ar fi mai simplu s-o spună încet la urechea care se odihnea lângă buzele ei în timp ce propriile lui buze îi mângâiau gâtul. Te iubesc.

Dar ţinu cuvintele în ea aşa cum avea să-l ţină pe el în curând.

Trupul lui, care se mişca peste al ei, exercita o presiune mai erotică decât cunoscuse ea vreodată, înlănţuind-o în îmbrăţişarea lui şi întinzând mâna ca să-i desfacă fermoarul din spatele rochiei.

Caryn auzi clopoţeii de la intrare sunând „şi se gândi că toate vechile banalităţi spuse despre dragoste trebuie să fie adevărate.

Clopoţeii se auziră din nou.

— Ignoră soneria, mormăi Vance. Oricine-o fi. O să plece

Dar vizitatorul era insistent.

Vance părea imun la apelurile repetate. Dar Caryn fu distrasă.

— Trebuie să răspunzi, spuse între două

săruturi.

— Dacă-i ceva urgent, or să revină mâine, bombăni el. Sau peste câteva zile.

— Dar dacă-i o urgenţă de la fermă sau de la şantier? Braţele ei îl ţineau încă aproape chiar dacă vorbele îl îndemnau să plece.

Fără chef, după un ultim sărut, el se dezlipi de trupul ei.

— Nu pleca tra mai mult o rugăminte decât un prdin.

Îl auzi mergând spre uşă, apoi un murmur neinteligibil de conversaţie.

Revenind înapoi pe pământ, sau cel puţin undeva pe-aproape. Privi afară la bolta înstelată. Stele adevărate. Dar nu măi adevărate decât dragostea pe care o simţea pentru Vance.

De-abia atunci deveni conştientă de un element nou. Care părea hotărât să alunge acele stele, să le împrăştie din cameră şi de lângă ea.

Vântul ţipa afară – un ţipăt de furie. Se tânguia alunecând pe hornul şemineului şi zăngăni ferestrele de parcă ar fi vrut să intre în casă.

Vance se întorcea cu paşi repezi. Răsucindu-se spre el. Caryn deschise braţele dorind să-l ţină strâns, ca şi cum vântul reuşise să i-l smulgă.

Dar el nu părea grăbit să reia îmbrăţişarea lor. În schimb, aprinse lumina cea mai puternică din canieră.

Chiar mijindu-şi ochii din cauza strălucirii bruşte, Caryn putu vedea că privirea lui argintie se întunecase, devenind neagră. Fără ca el să

spună vreun cuvânt, ştiu că s-a întâmplat ceva.

El o cercetă cu o Privire care împletea dispreţulcu dorinţa, apoi spuse sarcastic.

— Iubitul tău a venit un pic cam devreme, încă vreo două ore să fi trecut şi cine ştie; e aş fi semnat, cu un asemenea stimulent suplimentar.

— Ce… începu ea.

El o apucă de umeri şi nu o lăsă să termine.

— Sau a venit tocmai ia ţanc? Cum ea se ridica, degetele lui se mişcară spre fermoarul ei. Fără nicio tandreţe de această dată. Poate c-ar trebui să termin ceea ce începusem.

Ridicându-şi braţele ea se rupse din strânsoarea lui. Nu-i fu greu. Ştia că el nu intenţionase să dea curs ameninţării.

— Vance, nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse cu o voce care suna surprinzător de îndepărtată.

— Nu încerca să prelungeşti scena mai mult decât este necesar, Caryn. Iubitul tău a sosit şi…

— Iubitul meu? îl întrerupse ea.

— Lasă teatrul. Şaizeci de secunde. Doar atât mai discutăm. Iubitul tău, Mike, a venit…

— Mike nu este iubitul meu! exclamă ea.

Vance continuă cu furie reţinută, de parcă n-ar fi auzit-o.

— … cu un mesaj special de la Jordan Nash al tău. Cu totul întâmplător, consiliul de administraţie s-a întâlnit ieri şi a hotărât să îmi facă oferta de cumpărare pentru terenul suplimentar. Nash era sigur că dacă îmi aduce contractele imediat, voi fi gata să le semnez în

seara aceasta.

Caryn încercă să pună cap la cap raţionamentul lui Vance.

— Jordan negociază de mult timp cu tine pentru un teren suplimentar. Nu văd ce-are a face cu noi.

— Caryn, Caryn, zise Vance cu sarcâsm acid, inocenţa ta simulată nu-i deloc convingătoare. Ştiu că telefonul pe care l-ai/dat a fost confirmarea că voi fi foarte binevoitor Şrgata să accept aproape orice ofertă făcută de Resorts Inc. – împreună cu o anumită ofertă directă de la şefa lor de şantifer.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea de când reintrase în cameră era un alt pumnal împlântat în inima Carynei. Înghiţi greu, încercând să-şi reţină lacrimile înainte de a se rostogoli pe obraji. Câteva n-o ascultară.

— Lacrimi, Caryn? Cât de mişcător. Din nefericire pentru tine, nu mă impresionează distrugerea machiajului unei femei.

Vocea Carynei sună mai calmă decât simţea ea, încercând să ascundă durerea şi ruşinea care se învălmăşea în ea.

— Nu contează, Vance. Am să plec într-un minut, şi n-am să mă mai întorc niciodată. În afară de faptul că voi locui în cabană, conform contractului, nu voi mai pune piciorul pe proprietatea Warner, şi vreau ca nici tu să nu încă/ci proprietatea Resorts Inc

— Foarte bine; zise el pMSând spre uşă.

— Fir-arv să fie, îl chemă ea înapoi. Ţi-am

ascultat tirada. Acum o să mă asculţi şi tu.

— El se opri. Dar nu se uită la ea.

— Te înşeli în legătură cu totul. Niciodată nu s-a înşelat cineva atât de mult. Nu am ştiut că jordan îţi face o nouă ofertă; eu nu am de-a face cu achiziţiile. Am dat telefon mătuşii mele, ca să-i urez la mulţi ani. Apoi vocea i se sparse, scăpând de control: Nu ştiu cum ai putut crede că aş face dragoste cu tine sau cu oricine altcineva pentru o bucată prăpădită de pământ…

— À propos de bucata acea prăpădită de pământ – iubitul tău îşi face un sandvici în bucătărie cât aşteaptă răspunsul meu, după cum i-a ordonat Nash. Nash speră că voi returna contractele semnate, l-am spus tot timpul că nu voi mai vinde decât dacă voi fi silit financiar s-o fac, ceea sper că nu se va mai întâmpla niciodată, da dacă s-ar întâmpla totuşi, i-aş vinde lui…

Vance se întorsese şi ochii lui aruncau săgeţi otrăvite, argintii, spre Eşryn. Răspunsul pe care îl primeşte Nash de la mine nu va fi cel pe care îl anticipa. Îi scriu că nu voi vinde niciodată la Resorts Inc., în nicio împrejurare; în caz că voi fi nevoit vreodată să vând, voi vinde oricui în afară de Resorts Inc. Nu vreau să mai am de-a face cu o companie care foloseşte tactici murdare.

Vance ţâşni din cameră ca un tigru înfuriat.

Caryri se simţea goală, incredibil de goală. La început de-abia putu să se mişte, apoi îşi dădu seama că voia să iasă din casa lui Vance, din viaţa lui – cât mai curând posibil.

Fugi spre refugiul cabanei sale. Interiorul galben, vesel, părea să-şi bată joc de ea.

Îşi dezbrăcă hamele chiar mai repede decât le îmbrăcase şi se grăbi la duş, nerăbdătoare să se spele de atingerea şi amintirea lui Vance Warner.

Dar nu era aşa, blestemat să fie.

Râurile de lacrimi se amestecau cu jetul duşuiui, şi clipele zburau una după cealaltă.

Uscându-şi cu prosopul restul trupului, reuşi să-şi oprească şi plânsul. N-avea să mai plângă niciodată, hotărî – nici pentru Vance. Nici pentru alt bărbat.

Viitorul îi rămânea acolo unde fusese întotdeauna – în carieră.

CAPITOLUL 10

Să iei decizii şi să faci jurăminte, e una. Să le pui în practică, e altceva.

Aşa că avu parte de o Noapte fără somn. Aceasta era ultima dată, îşi promise, când îşi pierdea somnul pentru un bărbat.

Caryn se îmbrăcă pentru lucru ca de obicei într-un tricou de bumbac şi jeanşi. Îşi puse cu gesturi automate pălăria tare peste părul de culoarea mierii, înainte de a pleca din cabană.

Deschizând uşa, Caryn rămase încremenită văzându-l pe Vance afară, cu pumnul ridicat. Involuntar, se trase înapoi.

— Tocmai voiam să ciocănesc la uşă.

— Ce faci aici? ai venit să arzi vrăjitoarea pe rug?

Ochii argintii păreau rătăciţi.

— Am venit să-ţi spun că-mi pare rău, Caryn. O luă de mână, forţându-se să zâmbească, fiind sigur de irezistibilitatea lui.

— Contrar filosofiei pop a ultimului deceniu, cred că în dragoste trebuie să spui mereu „îmi pare rău”.

Dragoste. I se părea ciudat că prima dată când a pronunţat cuvântul „dragoste”, a fost într-un fel de context la fel de lipsit de înţeles ca şi scuzele lui. Caryn îşi trase mâna.

— Mă vei ierta, spuse caustic, dacă, grea de cap cum sunt. Vreau să aflu motivul unor scuze atât de umile de la un bărbat atât de perfect.

— Bine. Caryn. Poţi să-mi faci morală. Poţi chiar să-mi tragi un pumn dacă aşa o să te simţi mai bine…

— Ei bine, pari hotărât să prelungeşti această scenă mai mult decât este necesar, îl imită ea. Ai şaizeci de secunde ca să explici, sau… îi făcu semn să plece.

— Bine, bine. Ţi-am spus că-mi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat. Încercă să-i pună mâinile pe umeri, dar ea se scutură. Când m-am întors în bucătărie, Mike avea chef de taclale. De-abia ascultam, până a spus că ar fi trebuit să primesc plicul ieri după amiază, dar n-a putut zbura la Molokai din cauza vremii. Pe lângă ploaie, vânturile erau prea înşelătoare. De fapt, a avut probleme la aterizare chiar şi aseară.

— Şi? Aruncă. Singura silabă ca pe o mănuşă.

Şi tu nu puteai şti dinainte că o să fim

împreună aseară.

— Şi?

Întinzând braţele s-o îmbrăţişeze, anticipând răspunsul ei fericit, Vance sfârşi uşor.

— Şi-atunci mă ierţi?

— Nu. Îşi încordă trupul şi se trase înapoi.

Hra rândul lui să fie uimit şi descurajat.

— Ce…

— Am spus nu. Nu te iert. Şi n-am să uit. Aşa Cum am spus mai devreme, nu vreau să te mai văd.

— Ai capul la fel de tare ca pălăria pe care-o porţi, doamnă, glumi el, încercând s-o aducă într-o dispoziţie mai receptivă.

— Nu e mai tare decât inima care bate sub acele grozave cămăşi tropicale pe care le porţi.

— Caryn, înţeleg că eşti supărată. A fost numai vina mea. Dar nu crezi că am putea măcar discuta? După cât de apropiaţi era se devenim aseară…

— Tocmai pentru că era să devenim foarte apropiaţi m-ai acuzat că-mi folosesc trupul drept unealtă pentru negocieri. Dar n-ai fost foarte original, fiindcă mai înainte mă acuzaseşi că mi-am obţinut postul culcându-mă cu şeful meu. Nu ştiu ce credeai că vrea să obţină o aventurieră de teapa mea culcându-se cu Mike – căci ai presupus şi asta.

Vance părea acum la fel de înfrânt cum fusese Caryn aseară. Cum încă era.

— Caryn, nu ştiu ce aş mai putea face în afară

de a-mi cere scuze.

O prinse mai ferm de umeri, dar Caryn. Refuzând să bage în seama senzaţiile rezultante, se oţeli sub atingerea lui.

Vance îşi studie piciorul care împungea pământul roşu, înainte de a-şi ridica ochii şi a-i spune încet:

— Caryn, te iubesc.

Oh, Doamne. De ce n-a putut spune asta aseară, când avea atâta nevoie s-o audă, când tânjea să-i strige acelaşi lucru? Acum, ce importanţă mai avea?

— Nu cred că tu cunoşti înţelesul acestui cuvânt, mai mult decât pari să mă cunoşti pe mine.

Treptat, mâinile lui se retraseră de pe umeri şi neîncrederea îi inundă ochii argintii, răspândindu-se peste restul trăsăturilor – oh, acele trăsături atât de chipeşe, de minunat cizelate.

Dar Caryn se sili să continue:

— Eşti întotdeauna gata să crezi tot ce-i mai rău despre mine. Întotdeauna îţi fabrici în minte vreo versiune îngrozitoare. Un bărbat care m-ar iubi ar fi alături de mine, indiferent de ce s-ar întâmpla. Mi-ar considera cuvântul mai presus de al oricui altcuiva. Chiar dacă aş greşi, m-ar ajuta să văd şi să-mi repar greşeala. Şi dacă dragostea sa nu ţine seamă de aceste lucruri, n-o vreau defel…

— Caryn, am să-ţi spun din nou, spuse el cu o umilinţă neobişnuită. Am fost un idiot desăvârşit,

un tâmpit. Dar te iubesc cu adevărat.

— Asta-i problema ta.

Caryn se transformă într-o statuie umblătoare când trecu pe lângă el şi-şi continuă drumul spre şantier. Spera ca Vance să simtă măcar o părticică din durerea pe care i-o provocase ei.

Cu un efort de voinţă îşi alungă toate simţurile, toate sentimentele Nu simţea mirosul plumeriei şi nici cel al aerului proaspăt de mare. Nu auzea simfonia păsărelelor. Nu vedea valurile azurii care mângâiau nisipurile de aur. Nu simţea nici adierea vântuluiprin păr.

În după amiaza aceleiaşi zile, Caryn şi Kano străbăteau Şantierul comparând note şi planuri, când îi izbi deodată o pală puternică de vânt.

— Vânturi afurisite, mormăi Caryn iritată.

Rafala se înteţise

Peste câteva clipe vântul crescuse la peste cincizeci de mile pe oră. Caryn şi Kano înţeleseră că trebuie să-şi găsească un adăpost sigur.

— Biroul s-ar putea să zboare, spuse Kano despre clădirea cea mai apropiată Structura sa uşoară putea să nu reziste ia atacul vânturilor.

Baraca modulară a muncitorilor avea să rămână probabil în picioare, dar era prea departe. Caryn observă mai mulţi oameni îndreptându-se într-acolo. Cabana ei era şi mai depărtata.

Palmierii înalţi, se aplecau, în timp ce Caryn şi Kano încercau să se hotărască încotro s-o apuce. Cel mai aproape era clădirea numărul trei dar oferea cea mai mică protecţie, având finalizat doar

cadrul şi un perete exterior.

— Să mergem la Numărul doi, spuse Kano. În timp ce o luaseră deja la fugă.

— Nu, acoperişul e doar pe jumătate gata. S-ar putea să cadă, strigă Caryn. Trebuie să încercăm la Numărul unu. Clădirea Numărul unu era cea mai îndepărtată, dar se afla în faza cea mai înaintată.

Alergară în acea direcţie, Caryn observând că Kano nu-şi pierduse mult din viteza lui de fundaş la Universitatea din Hawaii de acum peste patruzeci de ani. Era uimită că un om atât de mătăhălos se putea mişca atât de repede şi simţi că putea alerga şi mai tare, dar nu voia să se distanţeze de ea.

În timp ce treceau pe lângă Numărul doi, vântul sfâşie preiata stivei de plăci de ghips pregătite pentru finisajul interiorului.

— Oh, nu, ţipă Caryn. Ai grijă. Fugi înaintea mea. Mă descur.

După cum se temuse Caryn, furtuna începuse să arunce plăcile albe. Lungi de doi metri şi jumătate şi late de un metru din grămadă, una câte una, ca şi „cum ar fi fost la fel de firave ca nişte cărţi de joc.

Începură să zboare prin aer ca pânzele umflate ale unor vase fantomă piiotate de spiritele vânturilor…

— Dumnezeule, pufăi Kano, plăcile astea cântăresc peste douăzeci de kilograme fiecare.

Da. Şi dacă una cădea peste ei…

Caryn se opri tocmai la timp ca a evite una care venea chiar în faţa ei.

Alta plană deasupra când Caryn şi Kano ajunseră în sfârşit la intrarea clădirii Numărul unu. Placa se zdrobi de pământ la o secundă după ce păşiră înăuntru, la adăpost.

Caryn încercă să afle care este sursa zgomotului ciudat pe care-l auzea, bubuitor, extrem de puternic. Văzu acoperişul clădirii Numărul doi sfâşiat, într-adevăr. Şi alte proiectile umplură aerul, unele ciocnindu-se cu „pânzele zburătoare” ale plăcilor de gips.

— Haide, să mergem mai încolo. E periculos dacă se sparg ferestrele, o îndemnă Kano.

Caryn nu era gata să capituleze complet.

— Poate salvăm măcar ferestrele de aici dacă le deschidem pe toate ca să egalizăm presiunea, hotărî ea. Deschise complet uşa glisantă prin care intraseră.

Fiind un apartament de dimensiuni mijlocii, Kano trebui să deschidă doar ferestrele din spate.

Apoi se aşezară pe podea în cămăruţa care era destinată a fi baie, singura care avea gata toţi pereţii interiori şi era fără ferestre.

Vânturile alergau nebune prin celelalte camere, de parcă îşi căutau prada.

— N-am văzut de multe ori aşa ceva, de când sunt în Molokai. Comentă Kano.

Opriţi asediul, voia Caryn să strige rafalelor de vânt. Aţi câştigat deja. Ştiu că Vance nu poate fi niciodată al meu. Plec de aici imediat ce termin

treaba; aş vrea să fiu putut pleca mai curând. Toate pagubele pe care le pricinuiţi nu fac decât să-mi prelungească şederea.

— Vânt nebun, mormăi Caryn, apoi îi spuse tare lui Kano: Vântul ăsta este lolo, pupule – stupid, nebun. Apoi îşi dădu seama că începuse ea însăşi să fie puţin pupule.

Dacă Vance se supusese interdicţiei ei de a călca această proprietate, nu putea fi în pericol. Spera că se află undeva la adăpost. Ei, chiar că devenea pupule dacă-şi lăsa gândurile să fugă la el în aceste momente.

— Vântul nu-i de obicei atât de rău, repetă Kano şi o îmbărbătă. Pot să-ţi arăt cum să-l prinzi şi să-l faci să te poarte pe aripile lui.

Ea zâmbi.

— Mi-ar fi frică să nu – mă zdrobesc la aterizare.

— Nu, zău. Am să-ţi arăt. Poate duminica viitoare, dacă vântul va fi bun… Oh, stai. Acum eu sunt lolo. Îşi plesni fruntea cu palma. Probabil că vrei să-ţi petreci duminicile cu domnul Warner.

— Nu, Kano. Nici duminicile, nici altă dată. S-a terminat totul. Kaput.

— Ciudat, nu-i aşa? în germană şi acum şi în engleză, „kaput” înseamnă „sfârşit”, „terminat”. Cuvântul asemănător din Hawaiiană, kapu înseamnă „interzis”, ceva căruia nu i se permite niciodată să înceapă.

Da. Totul între ea şi Vance părea să fi fost întotdeauna „kapu”, ceea ce dusese la „kaput”.

— Dar tu nu vrei să-ţi petreci duminicile cu Hira?

— E kapu şi cu Hira, spuse Kano trist…

— Simţi nevoia să vorbeşti cuiva despre asta? îşi oferi Caryn compasiunea.

— Hira este o femeie minunată. Trebuie să înţelegi câte a realizat, la câte schimbări s-a adaptat în viaţa ei, de când a venit în Hawaii, cu zeci de ani în urmă, ca tânără mireasă comandată prin poştă.

— Cu zeci de ani în urmă? Nu credeam că Hira e atât de bătrână.

— Are cam aceeaşi vârstă cu mine. Dar ai dreptate. Şi-a păstrat mult din tinereţea şi frumuseţea ei. Kano îşi încleştă şi-şi descleştă mâinile de bronz înainte de a continua: Soţul ales dinainte pentru ea era un bărbat foarte bătrân. A murit” la două zile după nuntă, fără ca mariajul lor să se consume.

Atunci am întâlnit-o prima oară. Lucram pe aceleaşi plantaţii de ananas, amândoi doar nişte adolescenţi.

Femeile japoneze erau foarte căutate pentru muncitorii japonezi imigranţi, în special pentru cei mai bătrâni care-şi îndepliniseră îndatoririle familiale, trimiţând bani acasă timp de mulţi am şi care-şi puteau permite să întreţină o nevastă.

Acesta-i un sistem îngrozitor, nedrept întâi pentru bărbatul care nu s-a putut însura cât a fost tânăr şi apoi, încă şi mai nedrept pentru fata

— Aproape copilă – care e silită să-l ia de

bărbat.

Pe de-a-ntregul, sistemul a funcţionat destul de bine pentru aproape toată lumea. Şi istoria încă se repetă, doar că acum imigranţii filipinezi sunt cei care urmează această cale.

Caryn se gândi la cele două femei filipineze angajate pe şantier. Se întrebase mereu de ce soţii lor sunt atât de bătrâni.

— Hira, fiind atât de frumoasă, continuă Kano, a avut multe posibilităţi de alegere a noului soţ. Deşi cred că mă iubea chiar de atunci, eu nu eram pregătit să mă însor. Din cauză că toate rudele ei erau în Japonia, Hirei i s-a permis totuşi să aibă un mic cuvânt de spus în alegerea următorului soţ.

A fost un bărbat foarte bun, n-avea nici măcar patruzeci de ani. S-au căsătorit la o lună după Pearl Harbor. Probabil că ea simţea în mod deosebit nevoia protecţiei unui bărbat, chiar dacă Hawaiiul, din fericire, nu a tratat japono-americanii la fel de deplorabil, cum au făcut-o cei de pe continent, mânându-i ca pe vite în lagăre. Kano aproape scuipă ultima frază.

Al doilea soţ al Hirei era bine educat şi era foarte curajos. A devenit locotenent în Brigada Nişei, o unitate de japono-americani. Ca o ironie a sorţii, mulţi dintre ei au luptat pentru aceeaşi ţară care le încarcera ilegal şi nejustificat familiile. Brigada Nişei a fost unitatea cea mai decorată din armata americană în timpul celui de-al doilea război şi a suferit cel mai mare procentaj de pierderi omeneşti. Soţul Hirei nu s-a mai întors. A

murit în Germania în timpul ultimelor luni de război. De fapt… au stat foarte puţin timp împreună.

— Ce trist, comentă Caryn, acaparată de povestea lui Kano.

— Cu mica ei pensie de văduvă, Hira nu mai era nevoită să se recăsătorească, deşi s-au făcut presiuni mari asupra ei în acest sens. Atunci m-am întors eu din război, şi am crezut că a venit în sfârşit vremea să ne împlinim dragostea. Am curtat-o în stilul vechi, romantic, fără grabă.

Am cerut-o de nevastă. Dar comunitatea japonoamericană, în special rudele ei prietenii celui de-al doilea ei soţ, au influenţat-o. Au convins-o că era datoare memoriei soţului ei să se mărite tot cu un japono-american. Amintirile bântuiau ochii negri ai lui Kano. Hawaii a fost considerat întotdeauna drept o oală de topire mare. Cu multe, multe căsătorii între toate naţionalităţile. Dar a noastră n-a fost să fie. Hira n-a fost capabilă să reziste presiunilor. Se grăbi să o apere: Oh, aşa cum ţi-am spus deja. Este o femeie admirabilă. Să ai. Ungi într-o ţară străină fără să vorbeşti un cuvânt din limba acelei ţări şi să reuşeşti să-ţi creezi o viaţă proprie, e o realitate în sine, mai ales dacă te gândeşti la statutul femeilor din Japonia în acea vreme.

— Desigur, este o mare realizare, fu Caryn de acord.

— Al treilea soţ al Hirei era văr cu al doilea şi mai apropiat de vârsta Hirei. Era unul din

supravieţuitorii Brigăzii Nişei. Cred că a ţinut într-adevăr la ea şi cred că şi ea a ajuns să-l iubească. Au avut trei copii, după cum ştii probabil.

— Nu ştiam, spifee Caryn uimită.

— Atunci am plecat de pe plantaţie şi am lucrat pe multe şantiere de construcţii în Honolulu. N-am mai văzut-o pe Hira, până în seara aceea, la spectacolul lui Melveen Leed.

— Dar Hira e văduvă din nou, nu-i aşa?

— Da, e văduvă pentru a treia oară, şi îi e teamă să-şi schimbe iarăşi viaţa. Acum probabil că n-ar mai exista presiuni prea mari din partea comunităţii împotriva noastră, poate deloc, dar îi este teamă că familia ei ar dezaproba-o. Familia este tot ceea ce a realizat după mai mult de jumătate de secol de viaţă. Zice că e prea bătrână ca să mai lupte.

Caryn întinse mâna şi-i acoperi o parte din mâna imensă a lui Kano.

— Meriţi să lupte pentru tine, Kano. Cred că Hira îşi va da într-o zi seama de asta.

CAPITOLUL 11

Cu profesionalismul obişnuit, Caryn se cufundă şi mai mult în munca ei. Şi era momentul potrivit pentru aceasta, echipelor de lucru fiindu-le necesare mai mult de două zile pentru curăţirea locului după furtuna violentă.

Acolo unde se spărseseră geamurile, la câteva apartamente din Clădirea nr. 1, se folosi un aspirator puternic pentru a absorbi toate cioburile de sticlă din praful de afară, ca şi dinăuntru. Fură

adunate şindrile, plăci de ghips şi tot felul de materiale, şi apoi aruncate sau păstrate, în timp ce materialele necesare pentru înlocuirea celor stricate fură comandate de urgenţă la Honolulu.

Biroul de teren fu ridicat din nou, după ce căzuse într-o rână. Din fericire, telefonui rămăsese conectat, aşa încât Caryn nu trebui să apeleze pentru telefoanele de afaceri la aparatul din casa lui Vance.

În fiecare noapte Caryn stătea singură şi epuizată în cabana ei întunecată, privind spre balconul casei principale, spre camera lui Vance. Uneori îşi imagina că vede o umbră mişcându-se în beznă.

Dlr ştia că totul s-a terminat. Îşi imagina, îşi dorea ca şi el să treacă prin aceeaşi agonie.

Un lucru îl ştia sigur: Vance Warner era un om mândru. Se umilise o dată în faţa ei. După ce fusese respins, n-avea să o mai facă din nou.

Dacă era necesar un gest pentru împăcare, acela trebuia să fie al ei. Un gest pe care nu putea, nu trebuia să-l facă.

Sâmbătă lucră toată ziua. Iar duminică ea şi Kano încercară să se consoleze unul pe celălalt. După cum îi promisese, Kano îi arătă pe o plajă din vest cum să stăpânească vântul. Windsurfingul era termenul cel mai popular, deşi sportul mai era numit şi „navigaţie pe scândură”.

Kano împrumutase pentru ea o scândură de surfing de la o prietenă. Îi explicase că windsurfingul – bazat mai mult pe agilitate decât

pe putere – era un Sport foarte potrivit femeilor.

Caryn învăţă să-şi ţină echilibrul pe o scândură lată de şaizeci de centimetri şi lungă se trei metri şi jumătate, manevrând în acelaşi timp pânza de patru metri ataşată printr-o articulaţie. După câteva ore căpătase o iscusinţă rudimentară şi putea să se bucure de minunatul sport, deşi briza capricioasă o răsturnă în ocean de mai multe ori.

Duminică noaptea avu în sfârşit primul ei somn sănătos fiindcă era suficient de obosită ca să contrabalanseze tensiunea emoţională care o chinuise în ultima săptămână.

Bâzâitul unui avion uşor o trezi devreme, în dimineaţa zilei de luni. Mai târziu, plecând la lucru, o observă pe Tami în cel mai sumar bikini, pregătindu-se să stea la soare pe terasa de sus a casei lui Vance.

Deci Vance o iubea pe Caryn. Bună glumă. N-ar fi trebuit să permită acestor cuv, inte să o obsedeze pe parcursul ultimei săptămâni. Avusese dreptate când îi spusese lui Vance că nu cunoştea înţelesul cuvântului „dragoste”.

Avu din nou o noapte albă: în cabana ei întunecată Caryn se plimbă ore întregi în faţa ferestrei, cercetând întunericul ca de cerneală care-i eclipsa vederea casei lui Vance în general, şi dormitorul lui în special – unde nu ardea nicio lumină.

Apoi se aruncă şi se zyârcoli în pat – patul ei care părea incredibil de gol. La fel cum se simţea

şi ea pe dinăuntru – şi hotărând până la urmă că mai mult exerciţiu fizic, ca ieri, avea s-o obosească atât de mult, încât somnul va putea triumfa.

Deşteptătorul ei electronic arăta ora două dimineaţa când îşi aruncă un halat lung peste pielea goală şi părăsi cabana. Lumina slabă a lanternei o ajută să găsească drumul spre plajă. Apoi îi stinse raza de lumină odată ce fâşia de nisip nu prezenta niciun pericol şi era uşor luminată de lună. Singurul lucru vizibil era spuma albă de pe crestele valurilor negre care se spărgeau de ţărm.

Mergea încet pe plajă, mai mult ca o somnambulă decât ca o persoană care are insomnie, împungând nisipul cu vârfurile degetelor de la picioare.

Deodată, silueţa mare a unui bărbat prinse contur în faţa ei. Îşi înăbuşi un strigăt reflex.

— Caryn? Ce faci aici la ora asta? Timbrul acelei voci fu de ajuns să o facă să tremure.

— Vance, ce faci tu aici? răspunse ea cu o altă întrebare încordându-şi privirea discret ca să vadă dacă Tami era prin preajmă.

— Scuză-mă, spuse el ironic, probabil că am încălcat proprietatea Resorts Inc.

— Ştii că toate plajele din Hawaii sunt publice… Şi în plus, ştii doar că n-am gândit asta cu adevărat când am zis să nu mai pui vreodată piciorul pe pământul companiei.

— Ai mai spus şi altceva ce n-ai gândit cu adevărat?

Da, fiecare por al trupului ei striga la unison. Vreau să te văd din nou, şi din nou, şi din nou, şi din nou. Dar creierul ei întreba cum îndrăznea el să o confrunte în felul acesta, cu amanta lui ascunsă la mai puţin de jumătate de milă depărtare. Răspunse la deschiderea lui doar cu tăcere.

Întorcându-i tăcerea, Vance se răsuci pe călcâie şi plecă, înghiţit de noapte într-o clipă.

Zăbovind pe plajă, Caryn se simţea jefuită de senzaţii, de emoţii, ca şi cum ar fi rămas într-un vid total care aducea uitarea absolută. Reuşi cu greu să se concentreze din nou, devenind vag conştientă de împrejurimi.

Ascultă cântecul oceanului, incantaţia ritmică a valurilor care se grăbeau să-şi întâmpine destinul pe ţărm.

Era cadenţa cerului nesfârşit, a pământului nesfârşit, a timpului nesfârşit, a iubirii nesfârşite. O lamentaţie a iubirii kapu.

Caryn rămase teribil de conştientă de prezenţa lui Tami la Winds End în următoarele două zile, aşa că încercă să fie tot timpul ocupată. De la lucru pleca târziu; cât de târziu putea. În două seri se duse cu maşina la Kaunakakai

— Deşi peste tot era închis, cu excepţia hotelurilor şi a micilor restaurante – şi nu se întoarse decât noaptea târziu, complet obosită. Pielea netedă, de sub ochi începea să arate umbrele solicitării, atât emoţionale cât şi fizice.

Iubire. La început Vance nu dorise să pronunţe

cuvântul. Şi putea la fel de bine să nu-l fi pronunţat niciodată, din moment ce nu avea niciun înţeles pentru el.

Văzându-i avionul întorcându-se într-o după amiază, nu mai putu rezista. Intenţiona să-i spună lui Vance Warner în termeni foarte clari ceea ce gândea despre el!

Îl găsi în hangar, lângă Beechcraft. Primul lucru pe care îl simţi atunci când îl văzu, fu o mare emoţie şi dorinţă. Observă că şi el părea obosit şi încordat, şi nu era ea singura cu ochii

— Umbriţi de cearcăne întunecate.

Îşi reţinuse cuvintele prea mult, aşa că acum, ca o săgeată ţâşnită dintr-un arc întins, vâjâiră spre ţinta care nu bănuia nimic.

— Cum îndrăzneşti să spui că mă iubeşti?!

— Caryn? Buzele lui îi mângâiară numele în timp ce se întorcea spre ea înainte de a-i răspunde. Îndrăznesc să spun că te iubesc, pentru că te iubesc. Dar nu-ţi face griji. N-am să te mai deranjez spunându-ţi-o vreodată.

— Cum poţi s-o spui acum, când amanta ta este la tine acasă? ţipă ea.

— Amanta mea? Păru derutat o secundă, înainte de a pricepe. Te referi la Tami?

— Ai mai multe?

Mânia îi încorda trăsăturile.

— Nu am niciuna în acest moment. Dar asta se poate remedia curând. Cât despre Tami, a venit să-şi viziteze mama.

Caryn fu puţin nesigură la început. Dar nu

putea ceda atât de uşor.

— Sigur. Şi cum toate hotelurile erau pline, a trebuit să stea la Winds End.

Răspunsul lui Vance se potrivi cu tonul ei iritat.

— De ce ar sta la un hotel, la mai mult de o oră de mers cu maşina, când sunt atâtea camere libere chiar aici? Şi-ar petrece mai mult de jumătate din timp la volan, în loc să stea cu Hira; încetul cu încetul, în mintea lui Caryn se făcu lumină.

— Hira e mama lui Tami?

Vocea lui Vance deveni mai calmă.

— Nu ştiai?

— Nu… Nu mi-a spus nimeni.

Era uimit că ea nu ştia.

— Probabil că Tami nu i s-a adresat niciodată cu „mamă” în prezenţa ta.

Caryn ştia că arăta probabil la fel de umilită pe cât se simţea.

După o pauză lungă, Vance zise:

— Îmi pare rău pentru cât ai suferit. Eu ştiu prin ce-am trecut judecându-te greşit. Dar poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa.

— De ce? reuşi ea să întrebe.

— Fiindcă acum nu mai sunt doar eu campion la tras concluzii greşite. Când expresia ei de nefericire continuă, el adăugă cu o nuanţă de disperare: Un punct comun pe care se poate clădi o relaţie între noi.

Caryn înghiţi cu greu, apoi oftă adânc.

— Nu. N-avem destulă motivaţie. Cred că…

Îşi înăbuşi un ţipăt care ameninţa să-i iasă din străfundurile sufletului. Cred că n-a existât niciodată vreo speranţă pentru noi. O să plec curând.

Trăsăturile lui erau chinuitevădit şi ştia dă faţa ei oglindea aceeaşi tortură. Plecându-şi capul înfrântă, şopti: îmi pare rău că am înţeles greşit prezenţa lui Tami. O să-mi amintesc întotdeauna de tine, Vance. Dar între noi nu mai poate fi nimic.

Simţi ochii lui ţintuind-o, apoi se întoarse şi plecă.

După câteva zile, în timp ce mergea spre cabană cam pe la ora şase după amiază, o văzu pe Tami aşteptând-o în faţă. Pentru o fracţiune de secundă Caryn dori să se întoarcă şi să fugă, mai ales că Tami n-o observase încă. Te porţi pupule, îşi spuse Caryn şi înainte hotărâtă către uşă.

În ciuda asigurărilor lui Vance, Caryn observase afecţiunea din ochii lui Tami când îl privea, chiar dacă el nu i-o întorcea. Avea de gând să-i facă o scenă? Molokai nu-i destul de mare pentru amândouă? Va fi somată să părăsească insula până la asfinţit, sau cam aşa ceva? Venise Tami s-o prevină să se ţină departe de Vance, sau de Mike, sau poate de amândoi?

— Aloha, o salută Tami zâmbitoare când Carynrse apropie. Rochia de plajă cu imprimeu auriu îi stătea grozav pe pielea chihlimbarie. Caryn se simţi cam şleampătă în jeanşii şi tricoul

ei de lucru. Eşti o doamnă ocupată. Am tot încercat să te văd în ultimele zile. Mi-eră teamă că nu te prind până plec, mâine dimineaţă.

— Pleci atât de curând? se forţă Caryn să răspundă liniştită.

— Sunt aici de luni. Am stat mult mai mult decât de obicei.

Cât de bine ştia Caryn asta!

— Haide înăuntru.

Tami se aşează pe un fotoliu, conversând banalităţi cât timp Caryn îşi aruncă pălăria pe masă, puse gheaţă în două pahare şi turnă „Dr. Pepper”. Tami atacă subiectul după ce se aşează şi Caryn.

— Vreau să vorbim despre Vance.

— Nu-i nimic de discutat.

— Îmi pare rău că insist, Caryn, dar cred că este.

Caryn îşi agită băutura, cuburile de gheaţă lovindu-se de pahar.

— E al tău, Tami.

— Al meu? Tami păru uimită înainte de a zâmbi. Nu, te înşeli. E al tău. Doar că nu pot să înţeleg de ce nu-l vrei. Ce s-a întâmplat între voi doi?

Şocul lui Caryn era evident.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu eşti îndrăgostită de Vance?

Tami ridică din umeri cu naturaleţe.

— Cred că m-am îndrăgostit de Vance de când aveam trei ani. Am început să încerc să-l seduc pe

la treisprezece, dar el avea douăzeci de ani şi mă considera o puştoaică deşirată şi afurisită. A fost prima mea dragoste.

Era rândul lui Tami să se joace cu lichidul din jaahar înainte de a continua, părând dornică să-şi deschidă complet sufletul în faţa Carynei.

— Tocmai absolvisem Universitatea din Honoluiu, continuă ea, şi fusesem acceptată ca însoţitoare de zbor, când Vance a cedat în sfârşit. Ne-am întâlnit doar câteva luni şi numai în Honolulu. Vance nu ar fi făcut dragoste cu mine la Winds End din respect pentru mama.

— Dar ai venit aici doar ca să-ţi vezi mama?

— Nu chiar pentru asta, ca să-ţi spun adevărul. Uneori mama a fost mai mult un pretext decât motivul real al vizitelor mele.

— Dar ai spus că Vance n-ar face dragoste cu tine la Winds End.

— Vance şi cu mine nu mai avem nicio relaţie de aproape doi ani, de când i-am refuzat cererea în căsătorie.

Văzând neîncrederea din privirea Carynei, Tami continuă.

— Cred că Vance se gândise, chiar dacă nu era adevărat, că a profitat de mine şi s-a simţit dator să-mi ofere astfel respectabilitatea. Dar cam în vremea aceea eu îmi descoperisem o nouă mare dragoste – călătoria. Molokai este o insulă atât de mică, de singuratică. Când am început să zbor cu Transglobal, am văzut Parisul, Hong Kong, Bangkok, Amsterdam – o lume întreagă înaintea

mea.

Tami privea gânditoare şemineul rece în timp ce amintirile o inundau, apoi continuă:

— Îl ştiu pe Vance de-o viaţă, şi am simţit profunzimea sentimentelor pe care le are pentru ţine de fiecare dată când v-am văzut împreună, şi le-am văzut crescând din ce în ce mai mult. Sunt conştientă şi acum de aceste sentimente chiar dacă sunteţi despărţiţi.

— Tu şi cu Vance poate veţi fi din nou împreună vreodată, se aventură Caryn în presupuneri…

— Nu, mă gândeam mai demult la asta, dar nu şi acum. Mă gândeam că m-aş sătura să tot colind lumea şi într-o bună zi să mă pot întoarce la Molokai şi la Vance. În imaginaţia mea îl şi vedeam aşteptându-mă. Dar asta s-a spulberat din ziua în care i-am refuzat propunerea de căsătorie. Din ziua în care ai sosit pe Molokai, am început să mă simt mai puţin vinovată de decizia mea.

— Dacă Vance simte ceva pentru mine, sublinie Caryn ţâşnind din fotoliu şi începând să se plimbe prin cameră, este numai nevoia fizică a unui bărbat care stă de doi ani singur pe o insulă.

— Să ştii că te înşeli. Vance ar fi putut să zboare la mine, la Honolulu, oricând eram acolo, până de curând, ca să nu «mai amintesc de zecile de femei de pe cele cinci insule care l-ar dori oricând.

Caryn continuă să se plimbe prin cameră, încleştându-şi şi descleştându-şi în mod

inconştient mâinile şi muşcându-şi buzele.

— Te rog, ai încredere în mine, o îndemnă Tami. Vreau să fiu de ajutor.

— Ştiu asta şi îţi mulţumesc că ai venit. Caryn se opri un moment şi zâmbi slab. Dar tu nu poţi să înţelegi.

— Vreau să înţeleg.

— Vance nu mă iubeşte cu adevărat. Născoceşte cele mai îngrozitoare lucruri despre mine, nişte imagini pe care nimeni nu le-ar avea despre femeia pe care o iubeşte.

— Pe exemplu?

— Întâi m-a acuzat că mi-am căpătat slujba culcându-mă cu şeful meu, care-i un vechi prieten al tatălui meu. Apoi a ajuns la concluzia că Mike e iubitul meu. Se grăbi să adauge: Mike şi cu mine n-am fost niciodată mai mult decât amici.

Tami păru uşurată să audă asta. Capul ei cu coama de păr lucios, negru, se clătină înţelegător…

— Cel mai rău a fost… Caryn ezită, dar continuă văzând privirea sinceră a lui Tami. Înghiţi greu înainte, de a continua. Aproape că am petrecut o noapte împreună şi m-a acuzat că-mi folosesc trupul ca să-l conving să mai vândă pământ companiei mele.

Tâmi nu păru uimită, aşa cum se aşteptase Caryn. În schimb, spuse: – Nu înţelegi ce-a făcut Vance? A încercat să se apere în faţa ta. Dace se putea convinge singur că eşti o persoană răuvoitoare sau măcar imperfectă, spera în mod

inconştient că asta i-ar uşura durerea când aveai să părăseşti Molokaiul şi pe el.

— Dar nu mi-a cerut niciodată să rămân, n-a dat vreun semn că ar vrea să rămân.

— Sigur că nu. E un om mândru, şi-l e teamă că l-ai refuza. Sau – şi mai rău – că ai sta doar o vreme şi apoi ar fi şi mai singur după ce ai pleca

Caryn începea să priceapă raţionamentul lui Tami.

— Aşa i-a părăsit mama lui pe tatăl lui Vance.

— Da. La fel au plecat zeci de femei de pe Molokai soţia lui Kano, de pildă. Se zice că ar fi de vină febra stâncilor – neputinţa de a se adapta la viaţă pe o insulă izolată, pe o insulă în care n-ai unde să te duci, doar să mergi în cerc – şi pe Molokai nu poţi nici măcar atât. Eu m-am născut aici, dar am plecat. De fapt poate că şi din cauza asta m-a cerut Vance de nevastă, închipuindu-şi că eu eram cel puţin obişnuită cu viaţa pe Molokai. Dar deşi iubesc insula şi Winas End – şi pe Vance, deşi nu cu pasiunea tinereţii…

Caryn zâmbi amuzată când îşi dădu seama că Tami nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— … nici chiar eu re-aş putea sta aici.

— Eu m-aş putea adapta vieţii pe Molokai, deşi n-ar fi uşor. Caryn adăugă cu sinceritate; în clipa asta cred că aş fi fericită să trăiesc într-un iglu în Arctica îngheţată, dacă aş putea fi împreună cu Vance.

— În cazul ăsta, Arctica n-ar fi probabil prea

mult timp îngheţată, glumi Tami.

Caryn nu reuşi nici măcar să-şi ridice colţurile gurii la remarca lui Tami, continuând nenorocită: Dar nu ar fi posibil. N-aş putea trăi cu suspiciunile lui continue, să-l văd aşteptându-se mereu să-l părăsesc, încercând să se pregătească pentru asta. Adaptările, la stilul general de viaţă şi la căsătorie, ar fi destul de dificile, chiar şi cu sprijinul şi încrederea totală ale lui Vance. Fără ele nici măcar n-aş vrea să încerc.

— În mod sigur, est6 nevoie de noi. Dar aminteşte-ţi, ai mai făcut presupuneri greşite despre Vance – şi despre mine.

— Aşa este. Dar după cum îi spusese lui Vance, mecanismele similare de apărare erau o bază insuficientă pentru căsnicie. Îmi pare rău, se scuză Caryn cu întârziere. Am fost nedreaptă faţă de tine.

— Te iert. Nici măcar n-am ştiut ce gândeşti, până acum. Dar ai fost nedreaptă şi faţă de Vance.

— Da. Tonul şi expresia ei erau tristgânditoare. Poate că nu suntem decât doi poliţari meniţi să rămână singuri.

Tami păru să reflecteze ceva din melancolia pe care o simţea Caryn.

— Te rog, mai gândeşte-te la asta. Nu lua o decizie pe care o s-o regreţi apoi toată viaţa.

— Mă tem că va trebui să trăiesc cu regretul, oricum. Cel puţin, dacă plec am şansa să-l uit cândva.

— Nu conta pe asta, o descurajă Tami.

Caryn îi atinse mâna lui Tami.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Mă bucur că înţeleg acum circumstanţele, chiar dacă nu pot fi schimbate. Dar hai, te rog, să vorbim despre altceva. Despre Kano şi Hira?

— Ce-i cu ei? întrebă Tami curioasă. Dragostea pluteşte peste tot în colţul ăsta de insulă, dar n-am putut să scot nimic de la mama.

Sperând că nu-i trăda încrederea lui Kano, sau dacă o făcea era pentru o cauză bună, Caryn îi relată ce-i spusese Kano.

Tami bătu din palme încântată, când Caryn termină.

— E grozav! apoi adăugă: Biata mama. Şi-a imaginat că noi, copiii, am avea ceva împotrivă ca ea să-şi găsească fericirea alături de Kano. Cred că se temea că am considerat-o necredincioasă memoriei tatălui nostru. Mă duc imediat să vorbesc cu ea şi am să le spun şi fraţilor mei să facă la fel. De fapt, fratele meu mai mare, care-i student la medicină în Los Angeles, e pe punctul să-şi anunţe logodna cu o soră medicală de origine japono-americană, crescută pe continent.

Tami continuă să flecărească cu voioşie: Fratele meu mai mic este în anul doi la Universitatea din Colorado. O să fie şi el încântat pentru mama. Vance ne-a plătit la toţi taxele la facultate, ştii – nu, sigur că nu ştii. Vezi ce tip nemaipomenit este?

Cu o inimă care fusese sfâşiată într-un milion de bucăţi şi doar parţial refăcută, Caryn încuviinţă

că Vance era nemaipomenit.

Ca răspuns la întrebările Carynei, Tami confirmă că avea o legătură cu Mike, deşi n-aveau planuri precise pentru ceva stabil. Apoi fugi să-şi sune fraţii şi să-i vorbească mamei ei, lăsând-o pe Caryn singură cu un tumult de gânduri, emoţii şi dorinţe.

Caryn credea ce-i spusese Tami şi n-avea de ales decât să continue să se comporte corespunzător. Se putea ca o relaţie între ea şi Vance să nu aibă vreodată succes, şi dacă ar fi încercat n-ar fi însemnat până la urmă decât alte chinuri şi dureri pentru amândoi.

„Iubire” e un cuvânt de şase litere, îşi spuse Caryn descurajată.

CAPITOLUL 12

Frământările Carynei nu-i afectară munca, deşi simţea adesea că îşi îndeplinea îndatoririle mecanic, ca un robot. Aproape că-şi dorea să fi putut deveni un robot, care să n-aibă nevoie de dragoste, doar de câteva picături de ulei din când în când.

Cu toate orele suplimentare pe care Caryn le făcuse de bunăvoie pentru a încerca să-şi îndepărteze gândurile de la Vance, proiectul progresa foarte bine.

Deşi recepţia era slabă şi muzica era evident de pe bandă, pentru că se repetau aceleaşi cântece la aproximativ aceeaşi oră a dimineţii, Caryn căpătase în ultimul timp obiceiul să deschidă radioul înainte de a părăsi cabana,

încercând să-şi înece gândurile şi sentimentele cu zgomotul lui.

Astăzi de-abia ascultă ştirile de cinci minute, ciulind urechile doar atunci când crainicul anunţă cutremurul puternic din seara precedentă din Alaska – 8,2 pe scara Richter. Era interesată.

Pentru că trăise o vrerrte cu tatăl ei acolo, şi fu bucuroasă să audă că nu fusese afectată decât o regiune nelocuită din nordul îndepărtat.

Însă îşi primi propria veste cutremurătoare când ajunse la biroul de teren, fugind înăuntru pentru a răspunde ţârâitului insistent al telefonului.

Jordan Nash o anunţă că John Umeshi dăduse în judecată Resorts Inc. Şi pe Caryn, acuzând-o de hărţuială sexuală.

Caryn de-abia apucă să-şi arate surpriza, că Jordan Nash continuă: Mă îndoiesc că Umeshi se aşteaptă într-adevăr să obţină ceva cu acţiunea lui, în afară de a face valuri. Bănuiesc că şi-a dat seama până acum că Resorts Inc. I-a făcut caracterul cunoscut şi celorlalţi constructori de pe insule.

Caryn îşi construia deja apărarea. Kano avea să depună mărturie pentru ea, dar ceilalţi muncitori nu ştiau ceva precis într-un fel sau altul. Exista un martor care ştia exact cine pe cine hărţuise – dacă Vance îşi mai credea încă propriilor ochi şi dacă nu era prea supărat sau indiferent faţă de ea ca să-i refuze ajutorul.

Primul pas avea să fie o audiere în faţa

Comisiei pentru rezolvarea conflictelor de muncă, deşi John Umeshi îşi luase deja un avocat pentru procesul civil.

Caryn ascultă în timp ce Jordan continuă să o asigure de sprijinul şi încrederea companiei, explicându-i că o va reprezenta unul din cei mai buni avocaţi din Honolulu.

— Totuşi nu face bine imaginii companiei. Nu face bine deloc, şi sunt sigur că asta şi vrea Umeshi, afurisit să fie. Poate ar fi bine să ne înţelegem cu el oferindu-i o sumă de bani.

— Nu. Caryn practic strigă în receptor. Am să mă lupt cu el, cu sau fără ajutorul companiei. Dacă faceţi vreun aranjament cu Umeshi, o să-mi primeşti imediat demisia.

Jordan se opri să-şi dreagă gâtul înainte de al spune:

— Mă temeam că o să reacţionezi astfel. Bine, Caryn, facem cumvrei tu.

Mai discutară generalităţi despre mersul lucrărilor până când Jordan închise spunându-i:

— Oh, că veni vorba, am dat numele staţiunii

— Ştii, ne pregătim deja să începem campania de publicitate. Am numit-o The Tradewinds.

Acesta era primul lucru amuzant pe care îl auzise Caryn de zile întregi. Râdea cu adevărat când puse receptorul în furcă. The Tradewinds. Ar fi vrut, într-adevăr să le schimbe, pe orice, oricând, oriunde.

Agitată şi nerăbdătoare, aşteptă venirea corespondenţei. Documentele ofensatoare sosiră

prin poştă.

Caryn le luă să i le arate lui Vance. Era cea mai mare speranţă a ei.

Trecu întâi pe la cabană să facă duş şi să se schimbe într-o rochie simplă de plajă, de culoarea fildeşului. Luă plicul cu citaţia şi sună la uşa lui Vance, răspunse Hira.

— Aş vrea să vorbesc cu Vance.

Hira zâmbi bucuroasă, interpretând greşit scopul vizitei ei.

— La masa în sufragerie. Du-te acolo. Nu se deranjă să o mai anunţe pe Caryn.

Caryn intră şovăitoare în camera lambrisată cu lemn de cireş, unde cândva ea şi Vance împărţiseră o cină la lumina lumânărilor şi alte intimităţi, cu un prea mult timp în urmă. În minte îi reveneau scene ale acelei seri în timp ce-l studia pe Vance din spate – părul castaniu bogat, gâtul bronzat, umerii largi.

Înaintând spre el, se pregătea să vorbească, exact când el îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi se întoarse. Întrebarea lui îi trăda surpriza:

— Caryn, ce faci aici?

Simţi că s-ar putea îneca în apele argintii ale ochilor lui. Văzându-l atât de aproape – trăsăturile lui frumoase fiind atât de bine definite în lumina soarelui care pătrundea prin uşa de sticlă – aproape că nu mai putu vorbi. Cuvintele! [ieşiră cu greu.

— Am venit pentru că am nevoie de tine…

Vance o cuprinse înainte de a-şi putea termina fraza, zdrobind-o în îmbrăţişarea sa, şi Caryn ştiu că nu voia să părăsească cercul braţelor lui – niciodată. Palmele îi rămaseră imobile pe pieptul lui musculos, şi nu găsi în ea tăria emoţională să-l îndepărteze.

Buzele lui se plecară peste ale ei.

— Iubito, te-am aşteptat să vii…

Dacă îl săruta, avea să fie pierdută pentru totdeauna. Toate motivele pentru care-l evitase pe Vance erau încă valabile, încercă să se convingă.

Nu putea vorbi coerent continuând să se uite la el. Se retrase şi se întoarse cu spatele la el.

Braţele lui Vance o înconjurară din spate, mâinile lui transformând-o în foc lichid. Trebui să se sprijine de trupul lui minunat, puternic, pentru o clipă, doar o clipă…

Buzele lui se jucară cu lobul urechii ei, înainte de a murmura:

— Draga mea, ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

Gura Carynei era atât de uscată încât un răspuns era aproape imposibil. Secundele părură să se întindă la nesfârşit până ce reuşi să spună:

— Vance, n-ai înţeles. Am venit aici din alte motive.

El îi dădu drumul imediat, şi ea simţi pierderea sfâşietoare a trupului lui, desprins de al ei. Tot nu putea să se uite la el, simţindu-se ca o şcolăriţă stupidă. Îi explică în termeni generali, în timp ce scotea hârtiile:

— John Umeshi m-a dat în judecată pentru hărţuire sexuală, care a condus la concedierea lui. Am sperat că vei fi de acord să depui mărturie în legătură cu tentativa lui de viol asupra mea, pentru a clarifica această chestiune.

Tăcerea bubuitoare care urmă cererii ei o devastă pe Caryn. În cele din urmă trebui să se întoarcă pentru a căuta răspunsul pe trăsăturile lui Vance. Articulaţiile degetelor erau albe în pumnii strânşi, iar faţa lui era întruchiparea furiei pure, pe care o ascunse atunci când îşi dădu seama că ea îl privea. Răspunsul veni rece şi impersonal.

— Desigur. Examină hârtiile. Cunosc acest ofiţer EEO, şi l-am întâlnit şi pe avocatul lui Umeshi. O să mă duc astăzi la Honolulu să rezolv.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Caryn formal.

— Nu ai pentru ce. Vocea lui Vance părea venită dintr-un vid – detaşată, lipsită de orice emoţie.

Caryn nu putu să se întoarcă la muncă Imediat. Lucrase atâtea ore suplimentare, şi Kano putea supraveghea uşor munca după amiază. Avea multe lucruri la care să se gândească şi care nu mai puteau fi lăsate deoparte.

Vibraţia, alchimia pasiunii – da, iubirea – pe care ea şi Vance le împărţeau erau reales Tocmai îi fusese reamintit acest lucru, nu că l-ar fi putut uita.

Era oare nebună că ignora realităţile fermecătoare care ar putea fi astăzi din cauza

vagilor nelinişti pentru mâine?

După ce îl înştiinţă pe Kano de planurile ei generale, Caryn îmbrăcă un bikini şi o rochie scurtă dantelată, apoi îşi încărcă echipamentul recent achiziţionat de windsurfing în Toyota.

Trebui să întoarcă cheia în contact şi să calce acceleraţia de mai multe ori până când motorul porni în plin. Avusese probleme cu maşina în ultimele zile, aşa că ar fi trebuit să o ducă la Kaunakakai chiar acum.

Dar în după amiaza aceasta n-avea chef să piardă timpul într-un garaj. O luă în schimb în direcţie opusă, spre plaja ei preferată. Voia să fie singură cu gândurile ei, să se concentreze. Aşa că nu dădu nici măcar drumul la radio în timpul călătoriei de o oră.

Observă un vas de coastă în jurul insulei, îndreptându-se în direcţie opusă, când se apropie de plajă.

Vance făcu un viraj cu Beechcraftul în timp ce se apropia de Winds End. Nu se vedeau oameni. Asta era bine. Îi urmaseră instrucţiile.

Avionul coborî spre pista de aterizare. Îl opri cu pricepere chiar lângă hangar, şi era pe punctul de a-l adăposti înăuntru când îl văzu pe Kano alergând spre 61, ăgitându-şi braţele.

Vance opri motorul şi sări jos din avion.

— Kano, ce faci aici? Trebuia să fiţi cu toţii deja pe deal.

— Mă bucur că te-ai întors, rosti Kano răsuflând greu, încercând să-şi recapete respiraţia

după efort.

— Angajaţii mei au ordin de evacuare oricând se anunţă un tsunami, indiferent cât de mic este riscul. Trebuie să ia cu ei cât mai multe vite pot şi să le ducă mai sus, ca să fie în siguranţă. Şi voi cei de pe şantier ar fi bine să vă îndepărtaţi către dealuri.

Kano se refăcuse suficient ca să poată vorbi.

— Toată lumea a plecat în afară de mine. Am rămas să vorbesc la telefon cu alte părţi ale insulei, şi prin radio cu ambarcaţiunile de pescuit care mai sunt încă pe ocean.

În timp ce Kano lua o altă doză de aer, Vance întrebă:

— De ce?

— Caryn – n-o găsim pe nicăieri. A plecat pe la prânz cu echipamentul de windsurfing, dar n-a spus exact unde. Ar putea fi pe oricare din cele o sută de plaje de pe insulă.

Fiori de gheaţă îi cuprinseră inima lui Vance. Propria voce îi sună nefamiliară, de parcă ar fi fost a unui străin. Încercă să se convingă singur, să-şi facă speranţe.

— Probabil că a auzit ayertismentul. E probabil în siguranţă. Dar deja se urca în avion.

— Nimeni din cei cu care am vorbit nu a văzut-o. Şi toate ambarcaţiunile se întorc acum.

— Tsunami n-o să lovească probabil Winds End. Valurile astea mari tind să se adune în văile joase şi golfurile, mari, cum a fost în Halawa în 46. Dar du-te pe deal pentru orice eventualitate. Dacă

e încă pe plajă, o găsesc eu pe Caryn.

Trebuie s-o găsesc. N-o s-o pierd acum – nu aşa.

Kano insistă:

— Rămân aici, la radio. Căzură de acord asupra frecvenţei pe care o vor folosi.

— Ai vreo idee de unde să încep?

Kano scutură din cap cu disperare tăcută.

— La vest, bănuiesc. Drumul spre… Halawa, la est, este foarte prost. Am învăţat-o windsurfing pe plajele de la vest.

În timp ce se pregătea de plecare, Vance se gândea la Halawa, locul în care fuseseră atât de fericiţi în acea după-amiază. Nu, sigur că nu. Ea nu voia să retrăiască amintirile legate de el. De ce ar fi făcut-o?

Nu-i spusese niciodată că-l iubeşte, şi nici n-avea să i-o spună vreodată, după felul în care o insultase de atâtea ori. Mai ales ultima dată

— O acuzaţie atât de îngrozitoare, în timp ce fusese dornică să i se dăruiască şi să absoarbă tot ce avea el să-i dăruiască.

Vance îndreptă avionul spre vest, menţinând o viteză mică în timp ce scruta terenul în căutarea unei siluete înalte, mlădioase şi a unei coame mătăsoase de păr şaten. Zburând cât mai jos posibil, urma fiecare curbă şi contur al insulei, aşa cum tânjise să exploreze fiecare contur al formei suple, atât de iubite a Carynei.

Cum de putuse să-i azvârle acuzaţiile acelea atât de oribile femeii pe care o iubea, o iubea atât

de mult. „Mândria stă înaintea prăbuşirii” – un fragment de la şcoala de duminică îi trecu prin minte. Mândria lui, b/estemata mândrie masculină. Considerase că era mai bine, ca totul să sfârşească înainte ca ea să-l poată răni. Dar nicio agonie nu putea fi mai mare decât tortura constantă pe care o îndurase minut de minut de când Caryn îi refuzase dragostea.

Dumnezeule, te rog… fie că o putea avea pentru o viaţă, pentru un an, o lună sau o oră, s-ar bucura de fiecare secundă a acelei perioade, şi şi-ar hrăni memoria pentru restul eternităţii. N-ar regreta niciodată că a petrecut cu ea atât timp cât a fost posibil, şi n-ar încerca să o reţină atunci când ea ar vrea să plece.

Marea azurie părea frumoasă şi calmă, ca de obicei. Vance trecu de micul port din Kaunakakai, peste crângul de cocotieri plantaţi de regele Kamehameha, zbură deasupra plajei Kepuhi şi a staţiunii Sheraton, abandonate temporar, din vestul Molokaiului, fără să arunce o privire spre conturul vag al insulei Honolulu de peste canal.

Parcurse ţărmurile faimoase ale Kalaupapa. Apoi trecu de zona strâncilor înalte şi a junglei luxuriante din partea de nord-est a insulei, accesibilă doar drumeţilor încercaţi, sau cu vreo ambarcaţiune, în timpul rarelor perioade când se potoleau vânturile. Caryn nu putea fi aici.

Întreaga margine exterioară a insulei părea pustie. Poate în parte, deoarece sezonul turistic de vârf trecuse şi aceasta era o zi ele lucru pentru

majoritatea locuitorilor, şi în parie datorită sistemului complicat de alarmă care-i prevenise pe toţi la timp de sosirea unui tsunami.

Caryn era bine. Avea s-o vadă din nou. Şi a dracu' cu mândria lui – o s-o implore în genunchi să-l ierte.

Vance, simţea nevoia să împartă cu cineva senzaţia de uşurare. Luă legătura prin radio cu Kano.

— Am acoperit trei sferturi din insulă şi peste tot e pustiu. Caryn este probabil în siguranţă.

De ce nu telefonase Caryn la Winds End ca să le dea de ştire că e bine? Kano spusese că a stat la telefon. Nu ştia că îşi vor face griji în legătură cu ea? Şi în plus, avea responsabilitatea, ca şefă de şantier, să se asigure că propriile ei echipe fuseseră evacuate.

Izbucnirea de furie care urma redeşteptării îngrijorării lui se consumă la fel de repede precum erupsese.

Ochii îi fluturară peste panglica scânteietoare a cascadei Moaula, în timp ce vira pe curba estică a insulei, convins că Halawa Valley va fi la fel de pustie ca şi restul zonelor de coastă.

Capul Carynei ieşi din apă tocmai când avionul trecea pe deasupra ei. Vânturile capricioase o aruncaseră în mare pentru a treia oară în această după amiază. Se pregăti să se urce din nou pe scândură şi să tragă pânza din apa oceanului.

Avusese dreptate. Halawa ar fi fost ultimul loc în care s-ar fi dus ea. Nu era nimeni pe plajă şi

nicio pânză nu se umfla în vânt.

Încă o porţiune de verificat, mai puţin de o Cincime din perimetrul insulei, şi se putea întoarce la Winds End sigur că ea este în siguranţă.

Stai puţin! îi scăpase ceva, acolo jos. Doar un petic de culoare diferit de albastrul mării.

Probabil că ochii îi jucau feste. Se resimţeau după efortul cercetării concentrate.

Doar câteva plaje de aici până la Winds End

— Nu, mai bine să se întoarcă să se mai ujte o dată la Halawa.

Iat-o! O bucăţică de galben plutind deasupra mării înşelător de placide, azurii. Dar ce era? Vance aduse avionul şi mai jos, luând binoclul.

Văzu ceva. Poate o pânză. Apoi un trup suplu ieşind din ocean.

Putea fi Caryn? Oricine ar fi fost, era în pericol şi trebuia să încerce să dea o mână de ajutor. Dar te rog, să fie altcineva, nu Caryn.

Benzi de turqoise divizau corpul mlădios, înalt, în trei secţiuni – un costum de baie turqoise care se contopea cu oceanul, ca un costum de camuflaj.

Inima lui Vance se strânse recunoscând-o pe Caryn.

Cum putea s-o avertizeze? N-aveaunde să aterizeze. Drumul era prea denivelat. Putea să încerce să aterizeze pe plajă, chiar dacă era prea scurtă şi moale.

Adunându-şi toată puterea mentală, Vance învinse atacul sălbatic al emoţiilor care ameninţau

să-l inunde. Şansa de a ateriza acolo întreg era prea mică. N-o putea ajuta pe Caryn dacă se zdrobea.

Caryn ridică privirea, protejându-şi ochii cu palma, când el zbură din nou deasupra ei.

Vance încercă o serie de manevre, dându-se peste cap pe cât de rapid şi jos posibil, zburând în zigzag în dorinţa” de a-şi transmite mesajul disperat.

Caryn recunoscu avionul, zâmbi, şi-i făcu cu mâna de câte ori trecea prin dreptul ei.

Oh. Doamne! îşi închipuia că se juca sau făcea demonstraţii acrobatice.

Trebuia să încerce altceva. Dacă se ducea ia autostradă, i-ar fi luat prea mult timp. Deschise din nou microfonul radioului.

— Kano, vezi ca barca cu motor să fie ei mentată şi gata de plecare. Aterizez în câteva minute.

Vance sprinta deja către ocean înainte ca elicele avionului să se fi oprit. Kano îl aştepta lângă barcă, cu motorul pornit. În frânturi de propoziţii, Vance. Îi relată situaţia, insistând că nu mai avea nimic de făcut şi să se grăbească spre dealuri. În ciuda îngrijorării şi îndoielilor, Kano fu de acord.

Vance porni în plină viteză de-a lungul coastei. Prova bărcii se ridica aproape vertical din apă. Şi vântul îi biciuia faţa.

Vance trecu între ţărmul Molokaiului şi mica insulă Mokuhooniki cu şaptezeci de mile pe oră

dar aceasta părea a fi viteza melcului în comparaţie cu viteza de cinci sute de mile pe oră a tsunami-ului.

Caryn recunoscuse Beechcraftul lui Vance imediat. Cum de ştiuse că era aici? Era încântată de atenţia pe care i-o dădea, dar nu ştia din ce motiv.

Toate aceste semnale pe care i le transmitea erau oare felul lui de a-l spune că misiunea din Honolulu avusese succes? Sau încerca să-i dea de înţeles că dorea să comunice cu ea, la fel de mult cum dorea şi ea?

Caryn se decisese în liniştea amiezii să discute cu Vance întreaga lor situaţie. Era timpul ca amândoi să înceapă să se comporte ca nişte adulţi maturi, şi nu ca doi copii insolenţi. Dacă avea să iasă ceva, era grozav. Dacă nu, ştia măcar că a încercat.

Acum, că Vance se întorcea la Winds End, avea să se grăbească şi ea într-acolo. Apoi o cută îi crestă fruntea uşor înroşită de soare – poate că el de-abia pleca la Honolulu, şi acesta fusese mesajul pe care i-l trimisese.

După amiaza era plăcută, calmă. Atmosfera contribuise mult la potolirea frământărilor ei şi la punerea de acord a raţiunii cu inima.

Chiar şi briza era rezonabil de cooperantă pentru o schimbare. Era mândră de capacitatea ei de a captura o fărâma de vânt şi de a o îmblânzi în folosul ei. Îi plăcea nespus să călărească în spatele vântului, în timp ce plutea pe valurile de safir

împodobite de soare cu diamante scânteietoare.

Caryn. Dorea să-şi prelungească această plăcere, măcar pentru o oră sau două. Cine ştia ce avea să rezulte în urma discuţiei cu Vance? Poate că nu va mai încerca niciodată minunatele sentimente de acum.

Carynei nu-i trecu prin minte nici măcar o clipă că brizele acestei zile încântătoare ar fi putut avea un scop sinistru, ar fi putut s-o adoarmă în calea pericolului.

Îşi trase pânza galbenă din apă, în timp ce-şi ţinea echilibrul pe scândură. Pânza se umflă în adierea spiritelor Molokaiului.

Iar şi iar, călători spre nisipurile de culoarea şampaniei, purtată de vânt.

Pânza Carynei dansă către ţărm când Vance viră în golful semicircular din Halawa Vâlley.

Ora estimată pentru venirea valului era aproape, foarte aproape – poate doar la minute sau secunde, odată ce nici măcar tehnologia modernă nu putea preciza cu exactitate.

Micşorând viteza, Vance trecu pe lângă ea, conducându-şi barca spre ţărm, oprind aproape în nisip.

Apropiindu-se de mai, Caryn fu stropită din cap până-n picioare de valurile produse de barcă.

Ce necioplit! Un pericol pentru societate, oricine-ar fi fost! Caryn se pregăti să-i strige ceea ce gândea despre el în timp ce scuipa apa pe care o înghiţise atât de neceremonios.

Fu uimită să vadă silueta puternică a lui Vance

sărind din barcă şi năpustindu-se spre ea.

O împroşcase special? Părea «a pierduse controlul bărcii.

Fără să-i pese de pantofii fini din piele, Vance alergă prin apă către ea/şi o apucă de mână.

— Ce…

— Să fugim, Caryn! Trebuie să ajungem pe teren mai înalt! Vine un tsunami din clipă-n clipă!

Caryn se supuse fără nicio întrebare, trăgându-şi mâna din a lui Vance doar când ajunseră lângă maşină, ca să-şi scoată cheia din buzunăraşul costumului de baie. Degetele i se încurcară în chei, şi nu reuşi să descuie.

În qiuda grabei, degetele lui Vance erau ferme şi-i luară cheia, apoi îi făcu semn Carynei să se aşeze pe locul din dreapta şi el sări la volan.

Vance întoarse cheia în contact şi apăsă pedala de acceleraţie de mai multe ori, dar motoM gâfâi doar şi refuză să pornească.

Faţa Carynei se albi sub bronzul soarelui. Automutţumirea şi zăbava ei îl puseseră şi pe Vance în pericol. Dacă murea, era vina ei.

— Am avut necazuri cu maşina în ultimele zile, spuse cu voce tremurătoare.

Următoarea răsucire a cheii nu aduse nici cel mai mic sunet de la motor.

Vance se năpusti deja afară din Toyota, întinzând mâna înapoi s-o tragă şi pe Caryn.

— Nu putem aştepta. Trebuie să plecăm de aici.

În minte, Vance cântărea rapid alternativele.

Ezită doar un moment până ce se Hotărî. Foştii locuitori ai Halawei priviseră tsunami-ul de pe dealul care se ridica, la distanţă, din punctul cel mai Thalt al şoselei. La marginea aceea a văii şoseaua urcă abrupt, dar până acolo era o întindere lungă de teren plat. Drumul spre cascada Moaula avea o pantă mal blândă, dar începea să urce chiar din locul în care se aflau!

— Pe aici! Luându-i din nou mâna prizonieră în mâna lui, Vance porni spre drumul prăfos.

Îşi dozară respiraţia pentru alergare! Deşi Caryn era în formă fizică foarte bună, nu avea puterea lui Vance. Aproape că o trăgea după el. Ştia că îl încetinea. Până la urmă, şuieră cuvintele:

— Poţi să alergi mai repede singur. Continuă fără mine.

Fără să încetinească, Vance se întoarse spre ea şi în ciuda primejdiei, un zâmbet îi lumină trăsăturile frumoase.

— N-o să mai merg nicăieri fără tine, Caryn Tallis, dacă o să mai arh şansa asta.

Inima ei se ridică în zbor în timp ce-şi continuă drumul în sus, Vance trăgând-o după el. Dacă trupul i-ar putea urma inima în al nouălea cer, n-ar mai fi nevoiţi să menţină viteza aceasta ucigătoare.

Caryn gâfâia neregulat.

— N-am putea… n-am putea… – observă un palmier înalt în apropiere – să ne urcăm în palmierul acela? Văzuse pe cineva căţărându-se într-unul la un spectacol turistic din Honolulu.

Păruse destul de simplu.

Fără măcar să se uite, Vance negă:

— Nu; rădăcinile nu-s destul de adânci. Un tsunami l-ar smulge din pământ. Şi respiraţia lui era mai grea acum, dar cel puţin avea ceva suflu.

Totuşi, îi propulsa pe amândoi înainte, în sus. Plămânii Carynei erau arşi şi o durere o săgeta în abdomen. Îşi simţea picioarele tremurătoare. Totuşi, încercă să meargă înainte, încercă să…

La capătul puterilor, de-abia reuşi să şoptească:

— Vance, nu mai pot.

— Ba da, draga mea. Trebuie. Vance se întoarse din nou şi o încurajă.

Văzu ochii cenuşii inundaţi deodată de groază şi disperare. Ghicind deja cu ce privelişte se va confrunta, Caryn se întoarse puţin. Un strigăt tăcut îi sfâşie gâtul.

Năpustindu-se în golf cu furie explozivă, venea un monstru al apelor. Valul se ridica dintr-o parte în cealaltă a golfului. Înalt de cel puţin opt etaje, îl catalogă la prima vedere creierul orientat arhitectural al Carynei.

Într-o clipă, Vance o trase de pe drum şi o aruncă spre cel mai apropiat copac, strigând:

— Ţine-te de kukuiul ăsta! Nu-i da drumul, orice s-ar întâmpla!

Caryn înconjură trunchiul cu braţele cât putu de tare, înfigându-şi practic unghiile în el. Trupul musculos al lui Vance o apăsa din spate, strângând copacul şi pe Caryn în acelaşi timp.

Cu silueta atât de bine ţintuită de copac încât derabia îşi putea mişca buzele, Caryn reuşi să spună:

— Te iubesc, Vance. Te iubesc.

— Cel puţin suntem împreună. Doar atât putu să răspundă înainte ca valul să lovească.

Întâi gâlgâi numai, în jurul gleznelor lor. Apoi clocoti violent în sus, împingându-i şi mai tare peste trunchiul copacului.

Doamne, te rog, nu… nu acum… dacă trebuie să fie, ia-mă pe mine, nu pe Vance. Dacă era mică şansa ca tsunami s-o ia doar pe ea, odată ce Vance se interpusese între ei. Te rog, Doamne, te rog…

Apa rece şi sălbatică sări furioasă – în jurul taliei Carynei. Întreaga lungime a lui Varice rămase apăsată peste ea.

Timp de un moment lung, lichidul îngheţat rămase liniştit. Apoi, la fel de subtil precum venise, apa. Se dădu înapoi cu repeziciune, ca o locomotivă plecând în plină viteză din staţie, prezentând şi mai mult pericol…

Trenul de apă era hotărât să ia cu el la plecare doi pasageri. Exercitând o forţă de aspiraţie incredibilă, încercă să-i ridice pe Vance şi Caryn de pe picioare şi să-i ia cu el în ocean, pentru a-i reţine pentru totdeauna în adâncurile tenebroase.

Vance îşi consumă mare parte a propriei sale tării într-un joc de putere cu tsunarihi-ul vorace. Caryn simţi cum îi alunecă braţele, îi simţi trupul desprinzându-se de al ei în timp ce apa îşi croia drum cu forţa între ei şi el se lupta cu vâltoarea

flămândă care voia să-i înghită.

Nu, nu… Caryn nu ştia dacă a ţipat prea tare sau rugămintea a reverberat numai prin coridoarele minţii sale.

Oare se terminase coşmarul? Caryn se strădui să-şi recapete suflul, încă agăţată de kukui. Apoi simţi braţele lui Vance alunecând din nou. Simţi cum trupurile li se depărtează.

— Nu! De data asta strigase tare. Caryn dădu drumul copacului pentru a încerca să apuce încheieturile lui Vance şi să-l tragă înapoi.

— E-n regulă, iubito, e-n regulă, o asigură Vance cu o voce gravă. S-a terminat.

Se întoarse, şi el o luă în braţe murmurând:

— Oh, dacă te pierdeam, Caryn, dacă te pierdeam…

Îşi încleştară braţele unul în jurul celuilalt, agăţându-se unul de altul pentru sprijin, pentru viaţă, la fel de intens cum se agăţaseră de arborele kukui. Bărbia lui Vance se odihni pe fruntea ei şi Caryn îşi apără obrazul de umărul lui, buzele vibrându-i odată cu pulsul din gâtul lui cald.

Rămaseră mult timp în acea îmbrăţişare disperată, totuşi liniştită şi sigură – fără să se mişte, fără să vorbească, dizolvându-se împreună în timp ce se îmbătau fiecare de sentimentul minunat de a-l şti pe celălalt alături, în timp ce-i mulţumeau lui Dumnezeu şi sărbătoreau miracolele vieţii şi ale iubirii.

Vance vorbi primul, încet.

— Ceea ce ai spus – erau doar un fel de „ultime cuvinte”, sau sunt chiar adevărate?

— Sunt adevărate, Vance, le-am spus din toată fiinţa mea. Te iubesc! Încercă să-l strângă şi mai tare. Te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc. Braţele lui, obosite după lupta cu tsunami, găsiră puterea s-o tragă mai aproape, să se contopească unul în celălalt. Poţi să mă ierţi c-am fost un idiot nemaipomenit?

— Dacă mă ierţi c-am fost atât de încăpăţânată, că nu ţi-am acceptat scuzele şi dragostea mai devreme. Ochii albaştri luminoşi cu lacrimi nestăvilite de fericire erau ridicaţi spre ai lui. Îmi pare rău că am stat despărţiţi din cauza mea.

Se sărutară, duios, tandru, adânc. Un sărut care le inundă inimile şi sufletele, ca şi trupurile.

Apoi Vance spuse:

— Ar fi bine să mai urcăm. Uneori mai vine un tsunami după câteva ore…

Separându-se parţial, fără tragere de inimă, Caryn văzu, îngrozită, dezastrul rămas în urma tsunami-ului.

Vance o răsuci cu blândeţe, punându-şi braţul în jurul umerilor ei.

— Nu privi înapoi, iubito. Nu privi niciodată înapoi. Nici la prăpădul fizic făcut de tsunami, nici la distrugerea emoţională pe care am încercat să ne-o facem unul altuia.

Apoi observă starea pielii ei, în mod normal atât de netedă, din care mare parte fusese expusă

datorită îmbrăcăminţii sumare. Fiecare crăpătură şi zbârcitură a scoarţei kukuiului rămăsese imprimată pe pielea ei de mătase. Avea zgârieturi şi umbre ale unor vânătăi în formare. Vance o atinse tandru, ca aripa unui fluture.

— Iubita mea, ce-am făcut? Te-am rănit.

Caryn îi zâmbi liniştitor.

— Mi-ai salvat viaţa, prostuţule. Şi ţi-ai râs cat-o considerabil pe a ta. Îi mângâie obrazul drag cu mâna, dar el întoarse capul şi-şi apăsă buzele pe palma ei, spunând:

— Viaţa n-ar mai fi însemnat mare lucru fără tine.

Cu braţele unul în jurul celuilalt începură să uree iar pe drum, menţinând un pas destul de iute.

— Ce-i cu Kano, Hira, muncitorii şi ceilalţi de la Winds End? se întrebă Caryn, îngrijorată, cu voce tare.

— Sunt cu toţii în siguranţă. Oricum mă îndoiesc că Winds End sau staţiunea au fost lovite. Mâna i se strânse pe umărul ei, continuând în legătură cu Winds End, m-am gândit la modalităţi de a-l face mai locuibil.

— Mai locuibil? chicoti Caryn. E practic un castel acum.

— Dar unul izolat. Dacă punem o antenă parabolică pe vârful dealului, am putea prinde probabil canalele televiziunii din Honolulu. Şi am putea cumpăra casete video cu ultimele filme, de cum apar. Biblioteca este deja destul de bogată, dar poţi comanda orice carte publicată dacă vrei.

Şi să faci abonament la orice revistă. Putem zbura la Honolulu cel puţin o dată pe săptămână…

Caryn îl întrerupse uşor.

— N-am nevoie de toate acestea, Vance. N-am nevoie decât de tine.

El se opri şi studie terenul dinaintea lor. O cută îi apăru pe frunte, şi ea întinse mâna să i-o netezească cu o atingere delicată, înainte ca el să spună:

— Aş vrea să fie aşa. Ştiu că acum este ceea ce crezi, dar în timp o să ai nevoie de mai mult. Vei dori şi o carieră.

Caryn îşi roti capul, părul ei şaten atingând braţul lui Vance. Încercară să se forţeze să gândească clar, logic. Era imposibil cu Vance atât de aproape. În cele din urmă încuviinţă în şoaptă posibilitatea apariţiei altor nevoi.

— Poate.

— Tsunami n-a şters toate probismele potenţiale, sublinie Vance încet.

— Dar acum ştim sigur că ne iubim unul pe celălalt.

— A existat vreodată cu adevărat vreun dubiu?

Urmă un moment lung după întrebarea lui Vance, până când răspunseră amândoi la unison:

— Da, nu ştiam dacă şi tu mă iubeşti. Zâmbiră şi se sărutară” iar.

Buzele Carynei murmurară peste buzele lui Vance:

— Când mă gândesc că ne-am rănit şi am stat departe unul de celălalt…

— Împreună am reuşit să ne facem unul pe celălalt nefericiţi.

— Într-o noapte mi-am închipuit că iubirea este doar un cuvânt de şase litere, recunoscu Caryn.

— Asta se rezolvă, scriind în trei litere s-e-x.

Caryn râse veselă. Apoi întrebă, cu o modestie prefăcută:

— Ajungem curând destul de sus ca să ne-apucăm de scris?

— Vrei să alergăm iar?

— Oh, nu. La urma urmei, avem o viaţă întreagă.

— Chiar? încă mai avem câteva lucruri de discutat.

— Mda, aşa este, oftă ea. Dar nu avea chef să se confrunte acum cu dificultăţile posibile ale viitorului. Acum îl dorea doar pe Vance. Ca şi Scarlett O'Hara, avea să se gândească mâine la „asta" T orice ar fi fost „asta".

— Întâi, vreau să ştii că n-am să încerc să te reţin dacă te vei decide vreodată să pleci.

— Vreau să mă reţii pentru totdeauna. Ochii de safir străluceau de dragoste.

Un zâmbet de 500 de waţi se aprinse pe chipul lui.

— Mă supun cu plăcere. Îşi sublinie cuvintele strângând-o mai tare de talie. Dar mai e ceva.

Conştientă doar de apropierea lui Vance, de nevoia ei disperată de el, Caryn nu-i putu răspunde imediat.

Vance insistă.

— Te-am urmărit, mai mult decât ţi-ai dat seama. Eşti foarte bună la munca ta, şi, mai important, îţi place ceea ce faci. Nu-ţi pot cere să renunţi complet şi să stai la Winds End douăzeci şi patru de ore pe zi.

Întreaga fiinţă a Carynei se rupse în milioane de fărâme. Îi spusese că o iubeşte, dar tot nu voia să împartă viaţa cu ea, chiar dacă ea era cea care trebuia să se adapteze mai mult.

Fără să-şi dea seama că ea se simţea anihilată, Vance zise:

— M-am gândit să te implici în conducerea proprietăţii Winds End, alături de mine, dar sunt sigur că nu vrei să treci prin viaţă ca numărul doi la comandă. Şi în plus, nu este domeniul ales de tine. Aşa că am o soluţie alternativă, chiar dacă tot vei avea de făcut compromisuri.

Caryn se mai învioră puţin.

Ochii lui Vance îi căutară pe ai ei, dornici de o reacţie sinceră.

— Ştiu că nu se compară cu munca în jurul lumii pe care ţi-o doreai, dar se construieşte mult în arhipelag, nu la fel de mult ca în ultimii ani, dar suficient cât să ţină ocupată o şefă de şantier de primă clasă…

Caryn simţi că a înviat, şi Vance continuă:

— Putem cumpăra încă un avion – aşa cum majoritatea familiilor au două maşini – şi eu te-aş putea învăţa să-l pilotezi şi te-ai putea duce pe şantierele din Oahu şi Maui. Chiar şi până-n Kauai

sau Insula Mare nu ţi-ar lua mai mult decât o navetă urbană în traficul orei de vârf.

Caryn bătu din palme în spatele gâtului lui, râzând fericită, nu doar cu buzele ci cu fiecare celulă a trupului şi minţii.

— Dragul meu, n-o să am nevoie de avion ca să zbor, dacă mă întorc acasă la tine.

Se sărutară din nou ca o anticipare a contopirii mai adânci ce avea să vină, mulându-se unul pe celălalt:

— Când ajungem pe teren mai înalt, murmură el răguşit lângă urechea ei, pot să te ţin acolo sus zile întregi.

— Nu vreau să mai cobor pe pământ vreodată, replică ea în glumă.

— Curând vom fi doar unul, pentru totdeauna. Vei fi cealaltă jumătate a mea, şi eu cealaltă jumătate a ta, pentru toată viaţa.

Să-i aparţină lui Vance! Să fie jumătatea unui întreg, alături de Vance! Prin urmare, să aparţină Molokaiului! Vânturile părură să înţeleagă, să accepte.

Caryn simţi o schimbare în felul în care o mângâiară buzele – tandru, urându-i bun venit.

— SFÂRŞIT